

Giới thiệu Vợ Hiền Bãi Công

Vợ Hiền Bãi Công câu chuyện ngôn tình của tác giả Tà Vi xung quanh hai nhân vật chính Trác Diệu Bang và Lương Nhượng Duy, có những chuyện không ngờ tới.

Cô đã gặp anh lần đầu tiên một cách tình cờ, và chính lúc ấy cô đã phát hiện ra rằng mình đã bị trúng tiếng sét ái tình, cô yêu anh một cách si mê.

Chưa đầy một tháng cô đã đồng ý lời cầu hôn của anh, làm vợ anh được bốn năm cuộc sống hôn nhân với những công việc nội trợ nhàm chán, cô đã phát hiện ra anh vẫn chưa quên người cũ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hiền Bãi Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Gió nhẹ ầm ập, ánh mặt trời rực rỡ, bầu trời trong xanh, một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi dừng lại trước một ngôi biệt thự màu trắng, một đôi giày da sáng bóng bước xuống xe từ vị trí tài xế, đi vòng qua ghế phụ, thay bạn gái mở cửa xe.

“Cám ơn”. Lương Nhượng Duy nở một nụ cười ngọt ngào, gương mặt trái xoan hơn ửng hồng, cùng đôi mắt to đen lái long lanh rất có hồn. Cho dù có cười thật tươi cũng sẽ không bị hip thành một đường thẳng, còn tròn mắt với hai màu đen trắng rõ ràng, lấp lánh và trong veo như những vì sao, đôi môi căng mọng như ứ nước, tất cả hợp lại để tạo thành một gương mặt vừa xinh đẹp vừa thuần khiết.

Mặc dù không phải là sắc nước hương trời, nhưng trên người cô lại tỏa ra một loại hơi thở rất quen thuộc giống như đứa trẻ nhà bên cạnh, hồn nhiên mà lại thuần khiết, để cho những ai đến gần cô đều cảm thấy vô cùng thoải mái, không có áp lực. Trong đó cũng có cả người đàn ông đang ngắm cô vào lúc này, anh đánh giá rất cao vẻ đẹp này của cô. Từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã có thể hiểu vì sao mẹ của mình lại thích cô gái mà bà chỉ mới gặp một vài lần đến thế, nửa năm qua bà luôn tìm đủ mọi cách để cho hai người gặp mặt.

“Đó là vinh hạnh của tôi”. Trác Diệu Bang cong môi lên một đường cong vừa phải, vươn tay ra, giúp cô xuống xe.

Dưới ánh mặt trời, vóc dáng anh tuấn của anh càng có thêm khí chất cao quý, oai phong凛冽, nụ cười nhợt nhạt tôn lên sự thanh tú của gương mặt, mỗi một hành động giơ tay nhất chân đều vô cùng lịch sự, nó thể hiện rằng anh lớn lên trong sự giáo dục vô cùng hoàn hảo của gia đình, có trình độ học vấn và biết cách đối nhân xử thế. Mặc dù xuất thân trong gia đình giàu có, nhưng trên người anh lại không hề ngửi thấy một chút mùi vị của kẻ nhiều tiền lắm của, cũng không có sự kiêu căng hống hách, ngược lại càng thêm giống như một bạch mã hoàng tử...

Cô then thùng đặt tay mình lên tay anh, chạm vào lòng bàn tay ấm áp kia, khiến cho một dòng điện nhỏ truyền qua đầu ngón tay của cô, trực tiếp chạy thẳng đến tim, làm tim cô đập thình thịch, nó thể hiện rằng cô thật sự rất thích người đàn ông này, nên nó mới nhảy nhót như thế, đây là một loại rung động khó có thể kiềm chế, càng sâu xa hơn thì đây là một loại duyên phận khó có thể hình dung!

Không thể tin được, đây chỉ là lần hẹn hò thứ ba sau khi bọn họ gặp mặt mà thôi, thế mà cô đã lập tức thích người đàn ông này, như thể anh chính là định mệnh của đời cô. Có thể nói rằng, vừa gặp là hợp ý, lần hai gặp nhau đã chung tình, lần ba là cảm mến. Anh lớn hơn cô ba tuổi, năm nay hai mươi bảy, là người trẻ tuổi nhưng lại rất ngay thẳng, đang trong giai đoạn nhiệt huyết thanh niên sôi trào. Nhưng theo lời của người lớn và cô tự mình quan sát, thì anh có sự điềm đạm và chắc chắn hơn hẳn những đàn ông cùng độ tuổi, bên trong lại rất dịu dàng, không giống những bạn học nam từng theo đuổi cô thời sinh viên, còn có chút ngây thơ, thậm chí lỗ mãng, có khi lời nói ra khỏi miệng không phải làm người khác xấu hổ thì chính là cảm thấy vô cùng phiền phức.

Có lẽ cô đã bị ba và anh hai làm cho ảnh hưởng, nên cô thích những người đàn ông có tính tình trầm ổn hơn là những người đàn ông vui tính dí dỏm cứ trêu ghẹo con gái. Cho nên từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã bị anh hấp dẫn, hơn nữa còn rất sùng bái cái bộ óc thiên tài của anh – điểm này cũng giống người nhà của cô!

Nghe nói từ nhỏ đến lớn anh đều là học sinh ưu tú, vì muốn có đủ năng lực để tiếp quản công ty kiến trúc của gia đình, nên anh chỉ dùng thời gian ba năm để hoàn thành chương trình học năm năm của ngành kiến trúc tại Đại học Công Lập, sau khi lấy được bằng tốt nghiệp, còn thi đậu cả giấy phép kiến trúc sư, lại lợi dụng thời gian tham gia quân ngũ nghiên cứu chuẩn bị tốt cho cuộc thi sát hạch, sau khi xuất ngũ liền ra sức học cách quản lý xí nghiệp cùng với các chương trình học liên quan, sau khi lấy được học vị Thạc Sĩ, năm trước đã bắt đầu đi vào làm việc trong công ty Xây dựng Hoa Dương của gia đình, còn dự tính năm sau sẽ tiếp quản vị trí chủ tịch đang được ba mình nắm giữ.

Tao nhả, lễ độ, thiên tài!

Nhiều lúc nhìn anh, cô đều suýt không nhận được mà vỗ tay khen ngợi người đàn ông tài mạo song toàn này đó! Ha ha ha...

Chỉ có điều mẹ cô nói con gái phải thủy mị một chút, mỗi lần cô ra khỏi cửa đều ân cần dặn dò cô đủ mọi điều, không được để thẹn với tám biển lớn “Con nhà nọ giáo” trong phòng khách của nhà họ Lương kia, bỏ qua người một nhà bọn họ – trừ cô ra, hướng lên trên kể ra vài thế hệ thời kỳ trước dân quốc, đều là tấm gương sáng điển hình cho người khác; bởi vậy dù người ta có ấn tượng tốt với cô, thì cô cũng không thể quên con gái nên có dáng

về rụt rè, dùng đánh mắt mặt mũi của vị phụ vị mẫu vị huynh vị tỷ cùng tổ tông mười tám đời của nhà họ Lương.

Phốc, mẹ của cô chính là người hay buồn lo vô cớ, cho dù cô có ngu ngốc thế nào cũng sẽ không làm xấu mặt mình trước người mình thích, đương nhiên phải duy trì hình tượng dịu dàng thủy mị uyển chuyển, mới có thể xứng đôi với người đàn ông anh tuấn như Trác Diệu Bang.

“Phía bên này” Trác Diệu Bang tươi cười, lôi kéo cánh tay nhỏ bé của cô đi lên phía trước vài bước, hai thân hình một cao một thấp đứng im trước cổng rào lớn của biệt thự, anh tự mình tra chìa khóa vào ổ, tự mình mở cổng cho cô.

Lương Nhượng Duy ghi nhớ lời mẹ căn dặn, chỉ dám kín đáo liếc trộm gương mặt điển trai của anh từ phía sau, rồi sau đó lại khoanh hai tay nhìn phía trước, quan sát tòa cao ốc ba tầng theo lối kiến trúc Châu Âu. Đây cũng là mối tình đầu của cô khiến bên trong đầu nhỏ hiện ra rất nhiều bong bóng màu hồng, trái tim càng nhảy mãnh liệt!

Thực sự rất ngại nha, đây chỉ là lần gặp thứ tư mà thôi, thế mà anh đã mời cô đến nhà chơi rồi, cũng chẳng biết lúc đó vì sao cô lại đồng ý, đúng là không biết xấu hổ mà, bởi vì cô thực sự rất muốn nhanh chóng biết càng nhiều chuyện liên quan đến anh, cô rất thích anh, thật sự thật sự rất thích người đàn ông này....

“A----” Lương Nhượng Duy chỉ lo ngấm người, xem nhà mà không để ý đường, đến trước sân nhà liền trượt chân, cả người lập tức té xuống đất.

“Cẩn thận”. Anh nhanh nhẹn đỡ lấy thân thể của cô, kịp thời ổn định được bước chân đang lao đảo của cô. “Không sao chứ?”

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc anh nhanh nhẹn đỡ lấy cô, vòng tay ôm vững chắc và đầy quan tâm, quả thực giúp cô cảm nhận sự an toàn này là mãi mãi, bắt hết cả lòng cô lại, bao bọc nó một cách hoàn hảo

Vài giây ngắn ngủi trôi qua, cô cảm giác được bản thân yêu anh rất sâu sắc, nghĩ rằng người đàn ông này thực sự là chân mệnh Thiên Tử của cô, nếu không sẽ không thể nào làm cõi lòng luôn yên tĩnh như nước của cô dao động được.

Trên thế giới này, trừ cha và anh trai thân yêu của cô ra, cô chưa từng sùng bái, ngưỡng mộ bất cứ một người đàn ông nào khác. Nhưng người này lại cho cô biết được hương vị của tình yêu và có cảm giác được sự yêu thương của anh.

“Em không sao, bởi vì phòng này đẹp quá,...hắc hắc...” Cô vuốt ngực, để cho nhịp tim đang đập quá nhanh ổn định trở lại, cười thẹn thùng lại có chút ngu ngốc, ngón tay nhỏ vén vài sợi tóc ra phía sau vành tai, âm thầm cảm thấy may mắn vì không có ngã chổng vó trước mặt người mình thích. Điều do dự đã là tốt lắm rồi!

“Thật vậy sao? Anh còn phải cảm ơn em vì thường thức tác phẩm của anh say mê như vậy” Trác Diệu Bang cười cười nhìn hai gò má ửng hồng vì xấu hổ của cô, dễ dàng biết được tất cả tình cảm của cô, không phải vì anh đặc biệt đoán ý quá lời nói và sắc mặt mà do đôi mắt trong suốt giống như gương luôn chiếu rọi mọi suy nghĩ của cô, cho dù cô thực sự cố ý đồ riêng muốn che giấu trong lòng, nhưng nét mặt vui sướng hưng phấn kia thì không thể nào gạt người được.

Mà mỗi lần anh nhìn cô, cô lại cúi đầu thẹn thùng, giống như hiện tại nhìn cô có chút xấu hổ và nhát gan, gương mặt đầy đặn hồng lên giống như quả táo nhiều nước.

Anh thích phản ứng đơn thuần đáng yêu của cô, nhiều khi không tự giác cũng sẽ mỉm cười theo cô... Trên thực tế, một năm nay Trác Diệu Bang rất ít khi phát ra tiếng cười thật lòng, bởi vì bạn gái cũ đột nhiên đòi chia tay sau sáu năm yêu nhau, sau đó cô ta liền đi ra nước ngoài du học, tâm trạng của anh trở nên cực kỳ tồi tệ; nửa năm gần đây thì tình trạng của anh tốt hơn một chút, bởi vì anh đã sống qua thời gian đau khổ nhất rồi, hơn nữa còn nghe nói bạn gái trước của anh sau khi chia tay anh liền thân mật với người khác, còn ở chung với người anh ta nữa, nếu như anh tiếp tục hi vọng thì đúng là cực kỳ ngu xuẩn và buồn cười, chẳng khác nào mua dây buộc mình, hơn nữa việc đó cũng đi ngược lại với sự kiêu ngạo, độ bình tĩnh cũng như sức phán đoán của bản thân anh.

Bề ngoài Trác Diệu Bang thoát nhìn vô cùng nho nhã và lễ độ, nhưng trên thực tế anh lại có một cái đầu vô cùng khoa học, tính cách rất thực tế, trước khi làm một chuyện gì đều phải phân tích kỹ lưỡng và xem xét cẩn thận, đối với từng giai đoạn trong đời đều có một kế hoạch rõ ràng và quả quyết nỗ lực thi hành nó; trong bảng kế hoạch của anh, học ở trường, công tác, thậm chí mấy tuổi yêu đương, kết hôn, sinh em bé đều được lập kế hoạch rõ ràng.

Vì vậy, cho dù bạn gái trước đột nhiên bỏ đi, cũng không thể ảnh hưởng đến kế hoạch sau này của anh – anh muốn chính thức tiếp quản công ty trước rồi mới cưới vợ, để tránh lo âu về tình hình gia đình, tập trung phát triển sự nghiệp, năm năm sau sinh một bé gái, không nên sinh quá ba đứa nhỏ, sau đó tiếp tục

lập kế hoạch cuộc sống cho giai đoạn kế tiếp.

“Biệt thự này là do anh thiết kế sao?” Lương Nhượng Duy ngạc nhiên, mở to hai mắt ngược nhìn biệt thự màu trắng có lối xây dựng rất độc đáo.

“Không tin à?”

“Tin tưởng.” Cô không hề nghi ngờ tài năng của anh. Khó trách vừa mới vào đã thấy phong cách biệt thự đặc biệt tao nhã! Nó không giống những ngôi nhà bên ngoài, thoát nhìn đều là đất, kiểu dáng giống nhau, không có gì ngạc nhiên.

“Nhưng vì sao anh lại muốn sơn trần nhà màu trắng?” Cô tò mò nhìn vào cái nóc nhà màu trắng rất đặc biệt, góc nghiêng lớn hơn so với nóc nhà trung bình, bên cạnh lại là tường gạch rườm rà, liếc mắt một cái liền liên tưởng đến tòa lâu đài trong chuyện cổ tích, như thể chỉ có nhà trọ hoặc khách sạn mới có thể chọn những khuôn mẫu đặc thù như vậy - ai nha! Cô là “Tiểu thư nhà nho giáo” tại sao lại dám nghĩ về những nơi như vậy, nếu mẹ biết nhất định

bắt cô đập đầu sấm hối trước liệt tổ liệt tông!

“Bởi vì không có tuyết, son màu trắng sẽ làm người ta có cảm giác tuyết bay” Anh nhìn mảnh màu trắng của nóc nhà, như đang nghĩ đến chuyện gì đó. Bởi vì cô vô ý nhắc một số chuyện, làm anh nhớ đến một đoạn ký ức nhỏ không đáng nhớ, trên vầng trán tuấn tú hiện lên một chút tối tăm.

“Ý tưởng rất lẩn mạn nha!” Cô để ý đến một chút thay đổi nhỏ trên mặt anh, nó hơi ngoài tưởng tượng của cô. Không ngờ anh lại có suy nghĩ lẩn mạn như vậy, cô cảm thấy anh thật sự giống một vị vương tử đang đứng trước một tòa thành. “Biệt thự này là do ba mẹ tặng cho anh để làm lễ vật kết hôn.” Chưa đầy một giây, Trác Diệu Bang lại khôi phục vẻ mặt ôn hòa.

“Anh nghĩ nên kết hôn trước khi chính thức tiếp quản công ty, trước thành gia sau lập nghiệp, tương lai anh và vợ, đứa nhỏ cùng nhau ở nơi này, cùng nhau sống hạnh phúc!” Lúc trước khi xây biệt thự này Trác Diệu Bang đã nghĩ như vậy, lúc đó anh thấy ngôi biệt thự này tốt lắm, bởi vì trước kia anh muốn sống cùng người phụ nữ đã lạnh lùng bỏ rơi anh.

“Vậy thời gian chẳng còn nhiều nữa, hèn chi anh lại vội vã đi hẹn hò!” Cô vừa cười vừa trêu ghẹo anh, lúc trước cô đoán rằng, anh là người đàn ông có điều kiện tốt, ném ra bên ngoài chắc chắn là có một đám phụ nữ tranh giành, tại sao phải thông qua giới thiệu để tìm được bạn gái?

Có điều là về phương diện khác cô lại thấy nên cảm tạ tổ tiên có tích đức, mẹ cô có lòng nhân hậu, thường xuyên ra ngoài làm từ thiện, mới có thể giúp cô quen biết được người có lòng thương người và tốt bụng như mẹ của Trác Diệu Bang, sau đó hợp tác cho cô và anh quen nhau. Bằng không cô sẽ giống như những cô gái bình thường, không đọc sách tốt như anh trai, chị gái, thì cũng chỉ biết ở nhà cố gắng học xong đại học dân lập, sau đó làm thư ký văn phòng cho một công ty nhỏ, biết chừng nào mới có thể gặp được một người đàn ông ưu tú như Trác Diệu Bang chứ.

Thật sự mà nói, khi anh muốn cùng cô hẹn hò, cô thực sự cảm thấy ngạc nhiên và vui mừng, lại có chút ngoài ý muốn! Nhưng mà, Lương Nhượng Duy lại không biết, suy nghĩ của người đàn ông bên cạnh này khác xa với tưởng tượng của cô. Anh đối với cô rất “vừa lòng”, bởi vì cô đơn thuần lại không có toan tính và mưu lợi giống những cô gái khác.

“Đúng vậy, cho nên cô gái đi theo anh vào ngôi nhà này, sẽ phải chuẩn bị gả cho anh.” Anh đứng lúc mở miệng, “ám chỉ” cực kỳ rõ ràng. Đây cũng chính là lý do mà anh mời cô đến đây làm khách.

“Sao? Cái gì...” Cô sửng sốt, trong lúc nhất thời cô không hiểu được anh muốn nói gì, bởi vì mẹ nói cô gái nên dè dặt kín đáo, cho nên cái đầu nhỏ của cô cũng không dám suy đoán lung tung.

“Anh muốn nói, Nhượng Duy, e có đồng ý trở thành nữ chủ nhân của ngôi nhà này không?” Anh nói một cách rõ ràng, nhìn chằm chằm gương mặt đang tròn mắt há hốc mồm tràn đầy kinh ngạc của cô, anh cảm thấy vẻ mặt của cô lúc này thật sự rất là ngây thơ và đáng yêu, làm khóe miệng của anh lại không tự giác giờ lên. Anh càng ngày càng xác định cô gái nhu thuận, mềm mại này thực sự rất thích hợp để làm vợ anh. Tục ngữ có câu cưới vợ phải cưới liền tay, trước tiên mặc kệ có đang yêu cô hay không; tóm lại cô là người rất vừa mắt anh, ba mẹ anh lại rất hài lòng về cô, đồng thời cô cũng phù hợp với điều kiện chọn vợ cơ bản của anh, cô còn có thể lấp đầy chỗ trống trong kế hoạch cuộc sống tương lai mà anh đặt ra.

“Nhưng... Nhưng mà... Chúng ta... Làm như vậy có phải quá nhanh không anh?” Đầu tiên là vui mừng, sau đó cô lại có cảm giác khó tin, lo sợ đây là ảo giác của cô, cả người cô giống như bị ném lên mây đến nỗi mất phương hướng, lời nói lắp bắp lại có chút run run.

Cho dù anh ngầm đưa ra lời hứa hẹn đối với cô, nhưng mà cả hai chỉ mới biết nhau chưa đến một tháng, bọn họ lại tiến triển như vậy, thật sự là nhanh đến choáng váng!

“Em không thích anh sao?” Anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, dịu dàng nhìn thẳng vào khuôn mặt đỏ bừng của cô, giọng nói của anh trầm thấp giống như một ly rượu ngon từ từ chảy vào tim cô, khiến trái tim cô đập liên tục, sau đó anh nhẹ nhàng lãng mạn ôm cô vào lòng.

Anh không phải làm thơ tình, nhưng anh biết sử dụng lợi thế của bản thân vào đúng thời điểm để làm cô cảm động để đem đến hiệu quả tốt nhất.

Cầu hôn với cô giống như là kỳ hạn phải hoàn thành một dự án, anh không có thời gian để cùng với cô phát triển tình cảm theo cách tự nhiên. Trừ lần đầu tiên hai người gặp mặt ăn cơm, thì hai người gặp mặt chưa qua hai lần, một lần là cùng nhau lên núi Xuy Phong, lần còn lại là đến bờ biển Đạp Lăng, đối với anh mà nói thì đã hoàn thành các bước “Thề non hẹn biển”, bước kế tiếp là chuẩn bị một màn cầu hôn.

Mặc dù anh nghĩ cô sẽ đồng ý, nhưng nếu mà cô từ chối lời cầu hôn của anh, vậy thì anh phải tìm một cô gái khác hợp ý của anh giống như cô, khiến anh cảm thấy rất phiền phức... Nhưng cầu hôn là việc phải làm, cho nên anh quyết tâm phải làm một lần là thành công, phải khiến cho cô lập tức gật đầu đồng ý.

“Em rất thích anh...” Vẻ mặt của cô xấu hổ khi phải thừa nhận tình cảm của mình đối với anh, ánh mắt nũng nịu nhát gan nhìn gương mặt tuấn tú của anh, sau đó liền phát ra giọng nói làm say lòng người. Cô là người chưa từng có kinh nghiệm yêu đương nên không thể nào kháng cự được sự tấn công dịu dàng của người mình thích, hơn nữa cô không chỉ đơn giản là thích anh mà là cô yêu anh, yêu say đắm người đàn ông này.

“Cùng người mình thích kết hôn có được không? Anh chắc chắn sẽ làm cho em hạnh phúc, hơn nữa ba mẹ của em cũng sẽ tán thành cho chúng ta kết hôn, đúng không em?” Khuôn mặt anh tuấn tiến lại gần cô thêm một chút, mũi của anh liền ngửi thấy một mùi thơm thoang thoang tươi mát và dễ chịu, đầu óc liền có chút mê muội cùng rung động.

Nhưng mà anh liền ổn định tinh thần, tự nhắc nhở cho bản thân biết nhiệm vụ của anh lúc này là muốn cô gật đầu, chứ không phải làm cho đầu óc của mình choáng váng.

Trải qua một lần thất bại trong tình cảm, anh đã hạ quyết tâm sau này sẽ tình táo hơn trong tình yêu, tốt nhất là yêu thương có chừng mực để cho bản

thân sẽ không bị những yếu tố không rõ ràng làm rối loạn đầu óc của anh.

“Đồng ý.” Cô run nhè nhẹ bởi vì anh đứng rất gần, bản thân của cô lúc này đã hoàn toàn mất đi sức phán đoán, cái gì gọi là đúng sai phải trái cô đều không phân biệt được, dù sao chỉ cần anh lên tiếng, cô liền chỉ biết gật đầu nghe theo.

“Nếu em không muốn gả cho anh, bây giờ có thể từ chối.” Anh nói xong liền hôn cô làm cô không thể mở miệng nói, cũng không thể suy nghĩ.

Đây là nụ hôn đầu của cô, cũng là mối tình đầu của cô.....

Ngày ấy, lòng của cô liền bị hòa tan dưới ánh mặt trời, trao cho anh một nụ hôn môi dưới cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp, sau đó đồng ý lời cầu hôn của anh.

Cô tưởng bản thân sẽ mãi mãi không quên bọn họ đã đứng dưới ngôi biệt thự màu trắng hôn nhau, anh dùng ánh mắt nhu tình như nước chăm chú nhìn cô, dịu dàng hứa hẹn sẽ để cho cả đời sau của cô sống trong hạnh phúc.

Bởi vì anh đang nắm chặt tay của cô bước vào tòa thành do tự tay anh thiết kế làm cho cô thực sự tin rằng trên thế giới này thật sự có tồn tại truyện cổ tích ngọt ngào.

Có câu rên rỉ khi còn nóng, cách làm việc của Trác Diệu Bang luôn gọn gàng dứt khoát, buổi trưa vừa cầu hôn Lương Nhượng Duy thành công, buổi tối liền đến nhà ra mắt ba mẹ vợ tương lai.

“Bây giờ kết hôn còn quá sớm” Tình hình này không giống như hai người bọn họ nghĩ, ông bà Lương chẳng những không đồng ý hôn sự này mà ngược lại còn làm một bộ mặt nghiêm túc chuẩn bị dạy dỗ bọn họ.

“Cha...”

“Đúng vậy, em mới tốt nghiệp đại học không bao lâu, nên ra xã hội tập luyện thêm kỹ năng sống, hơn nữa cũng cần học tập thêm cách đối nhân xử thế” Con trai trưởng của Lương gia cũng phản đối việc em gái lập gia đình sớm.

“Anh hai...” Cô đã tốt nghiệp đại học được một năm rồi mà.

“Bác trai, bác gái, con là thật lòng muốn lấy Nhượng Duy làm vợ, xin mọi người tin tưởng con, con hứa con nhất định sẽ yêu thương bảo vệ em ấy, cả đời cũng sẽ không đối xử tệ với em ấy.” Trác Diệu Bang ngồi nghiêm chỉnh, anh mắt sáng ngời, thật lòng cầu xin ông bà Lương đồng ý cho anh lấy cô.

“Đạ.” Lương Nhượng Duy ngồi bên cạnh anh vừa cười tươi vừa dùng sức gật đầu.

Hừ---

“Mẹ Lương” trừng cô một cái để cảnh cáo, muốn nhắc nhở cho cô biết rằng sau lưng của cô còn một tấm biển lớn “Con nhà nho giáo”.

Vì vậy cô đành phải nghe theo lời mẹ, thu nụ cười lại, cúi đầu một cách kín đáo.

“Diệu Bang, không phải chú không tin tưởng

con, nhưng mà năm nay con mới hai mươi bảy tuổi, nói chuyện kết hôn còn hơi sớm. Người trẻ tuổi quen biết nhiều bạn bè cũng không phải không tốt, nhưng kết hôn là chuyện quan trọng cả đời, chú nghĩ hai đứa nên suy nghĩ kỹ hơn, cân nhắc kỹ một chút.” Ông Lương nhẹ nhàng khuyên bảo.

Lúc trước cho cô gái đi xem mắt, là ông muốn cô gái thông qua người quen để có thể kết giao với một người đàn ông tốt, đáng tin cậy, bởi vì ông không muốn cô tùy tiện bị những người đàn ông chẳng ra gì bên ngoài dụ dỗ.

Mặc dù Trác Diệu Bang rất đẹp trai, nhìn cũng rất nho nhã lịch sự nhưng lại là một tên xấu xa, về bên ngoài cùng với hành động của anh là trái ngược nhau. Mới gặp mặt được mấy lần thôi, vậy mà dám nói muốn kết hôn cùng với con gái của ông? Cho dù anh là con của gia đình giàu có thì sao chứ, làm như vậy rất quá đáng!

“Bác trai, có lẽ tuổi của con sẽ làm bác không yên tâm, nhưng mà lấy độ tuổi của một người để nhận xét người đó có chín chắn, chừng chạc hay không thì rất bất công. Con cùng Nhượng Duy không phải là người dễ dàng lấy hôn nhân ra để làm trò đùa, tuy rằng tụi con quen biết nhau không lâu, nhưng mà tụi con có cảm giác giống như là đã quen biết rất lâu rồi, tụi con thực sự rất nghiêm túc đối với đoạn tình cảm này, con có niềm tin vào hôn nhân của tụi con, cho nên xin bác trai, cho hai đứa con được kết hôn!”

Trác Diệu Bang lại cúi đầu, thái độ không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, lời nói không nhanh không chậm, tuy rằng anh cúi đầu cầu xin nhưng trong từng câu nói đều có sự khí phách nghiêm nghị, chứng tỏ được rằng anh đã có sự gan dạ sáng suốt hơn độ tuổi mà anh đang có.

Anh nhất định phải có được sự đồng ý của ba mẹ cô nếu không thì kế hoạch lập gia đình trước khi chính thức quản lý công ty sẽ bị đổ vỡ. Cho dù phải ở trước mặt người lớn già bộ như là anh đối với cô vừa gặp đã yêu, anh cũng sẽ diễn giống như thật. Tóm lại là người làm cha mẹ không phải lúc nào cũng muốn cô gái mình sau khi kết hôn có được một cuộc sống đầy đủ sung túc, không cần phải lo lắng vấn đề cơm áo gạo tiền sao? Theo cách suy nghĩ đó của bọn họ, thì anh cầu xin bọn họ gả con gái cho anh như vậy cũng không thể nói là anh lừa gạt, chỉ cần sau khi kết hôn cô tận tâm làm tốt nhiệm vụ của người vợ, quản lý tốt chuyện trong nhà giúp anh, sanh con đẻ cái cho anh, anh nhất định sẽ không đối xử tệ với cô, cung cấp đầy đủ vật chất cho cô.

“Đúng vậy, đúng vậy, ba nhất định sẽ đồng ý cho hai đứa mình!” Lương Nhượng Duy nhin không được lên tiếng hát đệm. Cô không muốn để anh phải

chiến đấu một mình, nhất định phải cùng nhau đối mặt. Nghe anh nói, bản thân của anh đối với tình cảm này rất nghiêm túc, lòng của cô rất ngọt, liền chứng minh bản thân của cô đối với đoạn tình cảm này cũng rất nghiêm túc.

“Hừ...” Mẹ Lương lại phóng một ánh mắt cảnh cáo với cô.

“Mẹ, lúc mẹ sinh anh hai cũng mới hai mươi bốn tuổi, chúng con bây giờ chỉ muốn kết hôn mà thôi, hơn nữa con cũng không có ăn com trước keng...” Cô lên tiếng bảo vệ cho tình yêu của mình, thuận miệng liền nói ra bí mật của mẹ, năm đó mẹ cô có thai trước sau đó mới cưới, cô cũng không nghĩ tới chuyện giữ thể diện dùm ba mẹ cô trước mặt người ngoài.

Tất cả mọi người trong Lương gia nghe xong đều cảm thấy vô cùng xấu hổ, ba Lương cúi đầu uống nước, anh trai cùng chị gái ngẩng đầu nhìn trời, bản thân là người ngoài Trác Diệu Bang chỉ có thể im lặng là vàng nhưng trong lòng lại cười thầm.

Sắc mặt của mẹ Lương hết xanh rồi lại trắng, bà cảm thấy bản thân mình dạy lịch sử nhiều năm như vậy, chuyện sai lầm nhất chính là không hề giấu diếm đoạn chuyện cũ này, đem kể hết cho cô nghe!

“Thời đại không giống nhau, bây giờ việc kết hôn muộn rất phổ biến, các con không nên gấp như vậy.” Mẹ Lương cố gắng giữ bình tĩnh cho bản thân.

“Đúng vậy. Đúng vậy, ý tôi cũng là giống vậy.” Ba Lương đặt chén trà xuống, giọng nói đầy uy nghiêm, thực ra trong lòng ông rất yêu thương đứa con gái hay là nũng nịu, vì vậy ông không muốn cô kết hôn sớm, tiện nghi cho người khác.

“Ba mẹ, anh trai năm nay hai mươi tám, tại sao hai người cứ bắt anh hai đưa bạn gái về ra mắt, luôn hỏi thúc anh hai kết hôn sớm, hai người làm như vậy rất trọng nam khinh nữ nha!” Lương Nhượng Duy chu miệng phản đối. Anh hai chỉ lớn hơn Trác Diệu Bang có một tuổi thôi mà, đâu có nhiều lắm đâu!

Về mặt ông bà Lương không hài lòng nhìn con gái, hiện tại nên gọi bọn họ là “Nặng nữ khinh nam” mới đúng.

“Tóm lại hôn sự này ba không đồng ý, trước hết hai đứa nên quen nhau khoảng một năm rưỡi đi, nếu đến lúc đó tình cảm vẫn còn ổn định...”

“Là có thể kết hôn?”

“Ba sẽ xem xét đến việc kết hôn.” Ba Lương bỏ lại một câu nói liền đi vào trong, đang lúc đi vào phòng cô liền nói.

“Ba! Một năm rưỡi sau con đã là tàn hoa bại liễu!” Cô nôn nóng nhìn theo hướng của ba Lương kêu to.

“Tiểu Duy, câu thành ngữ này không phải dùng trong trường hợp này, mà là...” Bản thân là thầy dạy ngữ văn, anh hai Lương nghe không nổi nữa...

Mẹ Lương lắc đầu, không còn chút mặt mũi nào để nhìn tám biển lớn treo ở phía trên, đi theo ba Lương rời khỏi phòng khách, bà cần nằm nhất nằm...

Lương Nhượng Duy nhìn chăm chăm anh hai, cô tự kiểm điểm bản thân mình một chút....Mặc kệ---

“Anh hai~~~ anh giúp em nắn ni ba đi!” Cô kéo tay anh hai làm nũng, cô biết lời nói của anh hai đối với ba rất có phân lượng.

“Anh cũng không tán thành việc em kết hôn sớm” Lần này anh hai Lương với ba Lương là cha con đồng lòng, cho dù cô có làm nũng cũng vô dụng. Anh hai Lương tháo tay cô ra, sau đó cũng đi vào phòng mình.

“Anh hai...” Xong rồi, anh hai cũng không chịu giúp cô!

Lúc này, người này giờ không có ý kiến- chị ba Lương đi đến nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Tôi thấy cậu nên về trước đi, chuyện này để từ từ nói sau, có cơ hội tôi sẽ nói giúp cậu trước mặt ba mẹ!” chị ba Lương quả nhiên không hổ danh là giáo viên dạy anh văn, tư tưởng có vẻ rất thoáng. Cô đau lòng vì em gái, nên ủng hộ tình yêu của bọn họ.

“Chị ba, chị là tốt nhất” Lương Nhượng Duy cảm động ôm chặt lấy chị ba Lương, cô cảm thấy chị là một ngọn đèn hải đăng giữa biển đêm tăm tối.

“Cám ơn chị ba.” Trác Diệu Bang cũng cảm ơn chị, tập theo vợ tương lai kêu chị là chị ba.

“Nghe cậu gọi chị ba, tôi cảm thấy không quen, giống như chiếm tiện nghi cho người” Hai người bọn họ sinh cùng năm, anh chỉ nhỏ hơn chị hai tháng thôi!

“Em cũng sẽ giống Nhượng Duy, đem chị trở thành chị của em” Anh xem Lương gia giống như Lương Nhượng Duy, nghĩ đến cô vừa rồi nhanh nhẹn miệng thật sự làm cho anh bật cười.

Xem ra cô bình thường ở nhà cô “Phóng khoáng” hơn ở trước mặt anh. Chỉ có điều anh thích bộ dạng trắng trắng sáng sáng của cô, thậm chí trong lòng còn có chút mong đợi, sau khi bọn họ kết hôn, cô cũng sẽ giống như vậy, dịu dàng mềm mại đi theo anh làm nũng, cảm giác quả thực rất tốt....

“Cậu muốn xem tôi là gì cũng không quan trọng, quan trọng là đừng đối xử tệ với em gái tôi, em ấy là bảo bối của Lương gia, cậu đừng làm cho tôi trở thành đồng bọn hại cả đời em ấy là được!” Chị ba Lương nghĩ mình nhìn người không sai mới giúp anh, anh cũng không nên khiến chị trở thành kẻ thù chung của cả nhà.

“Dạ, em sẽ quý trọng cô ấy.” Anh tự thuyết phục bản thân trở thành nhân vật chung tình, cũng chỉ để xem thái độ của ông bà Lương, anh cũng không

chút khó khăn đoán được phản ứng của họ đối với việc anh muốn kết hôn cùng con gái bảo bối của họ, bọn họ phản ứng thực sự rất khủng bố.

Lương Như Duy tiến anh ra cửa, cô lưu luyến không nỡ nói lời tạm biệt với anh. Từ khi cô quyết định gả cho anh, cô đã quyết định mang toàn bộ tâm trí cùng tình của mình để ở trên người anh.

Hôm sau, cô nói chuyện điện thoại với anh, nghe nói ông bà Trác hoàn toàn tán thành việc anh cưới cô vào cửa sớm, nhưng mà trong nhà cô ngoại trừ chị ba thì vẫn không có nhượng bộ. Trong lòng của cô liền nổi lên ý chí chiến đấu để bảo vệ chủ quyền hôn nhân, cô lập tức chạy đến người duy nhất trong nhà ủng hộ cô là chị ba thì thăm trao đổi một hồi lâu...

Ngày thứ hai, Lương Như Duy tiến hành cuộc chiến “Cầu hôn” mãnh liệt, cô đi đến phòng khách, rồi hai chân quỳ gối trước tấm biển “Con nhà nho giáo” cho đến khi ba mẹ đồng ý cho cô kết hôn mới thôi, nếu không sẽ nhịn ăn nhịn uống.

Muốn thay đổi ý của những người có quan niệm truyền thống ở trong nhà, dùng phương pháp mạnh mẽ phản đối là hữu dụng nhất !

Quỳ được ba tiếng, đùi cô rung lên, nhưng mà mọi người trong phòng khách cứ đi tới đi lui như bình thường, ai làm việc nấy...

“Như Duy, mỳ thịt bò của con có muốn thêm ớt không ?” Mẹ Lương ở trong phòng bếp nhô đầu ra hỏi cô.

“Con không ăn.” Cô quyết định tuyệt thực, rốt cuộc này giờ mẹ cô có nghe không !

Quỳ được năm giờ, anh hai Lương thấy đau lòng liền khuyên cô không nên tự ngược đãi bản thân – cô lắc đầu, cố chấp tiếp tục quỳ.

Quỳ được sáu tiếng, chị ba Lương ngồi xổm bên cạnh lớn giọng khuyên cô đừng làm ba mẹ lo lắng – cô gật đầu, bởi vì chị nhỏ giọng kêu cô cố lên.

Quỳ được bảy tiếng, mẹ Lương đi ra, mắt to mắt nhỏ trừng cô, quát trách cô một chút – hốc mắt của cô rung rung, đôi mắt như sắp khóc cũng như không, mẹ Lương nhìn thấy sắc mặt của cô tái nhợt đành phải rút lui, bà thay đổi thái độ trở lại trong phòng vắng chong chóng nhàn tản.

Quỳ được tám tiếng, ba Lương ít khi tức giận cũng không nhịn được mà đối với cô phát hỏa.

“Con tại sao lại muốn gả cho tiểu tử kia như vậy, tên đó tốt đến nỗi con phải làm như vậy sao ?”

Cô lê roi đầy mặt nói : “ Bởi vì anh ấy rất giống với ba và anh hai... chỉ kém hai người một chút thôi ”

Nghe cô nói như vậy, anh hai Lương trốn ở phía sau khe cửa, mũi đã bắt đầu thấy cay cay, vui mừng lại không đành lòng, vừa uất ức lại vừa đau lòng. Đàn ông chân chính không nên rơi lệ, chỉ là trong lòng anh bắt đầu không chịu được mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hiền Bối Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

“Ba, con thật sự rất thích anh ấy, cầu xin ba đồng ý cho chúng con kết hôn được không ?” Cô đau khổ cầu xin, vốn định ôm chặt ống quần của ba, nhưng chân quỳ suốt tám tiếng đã bị tê liệt nên liền sảy chân.

Sau một cú ngã, cô liền nằm úp sấp trên sàn nhà lạnh lẽo, vì vậy sự việc đã lên tới cao trào, tình cảm mãnh liệt cùng cố chấp của cô khiến ba Lương là con người sắt đá cũng không nhịn được mà mềm lòng....

“Tiểu Duy...”

“Cha...”

Không khí liền thay đổi, không hiểu tại sao hai cha con lại ôm nhau khóc, mẹ Lương thường xuyên xem phim tình cảm nhiều tập thấy vậy cũng chạy vào góp vui, mà phía sau cửa anh hai Lương hình như đang lau nước mắt...

Chị ba Lương đóng cửa lại, tự bồi phục bản thân đã đưa ra kế sách đúng đắn.

Chủ nhật, ông bà Trác liền theo yêu cầu của con, gấp rút đem theo sính lễ qua nhà họ Lương nói chuyện, cùng ông bà thông gia tương lai bàn chuyện vui của bọn trẻ. Vợ chồng son thì đang ở nhà sau, họ vừa ngồi đợi ở bàn ăn vừa liên tục cùng nhau tâm tình.

“Đầu gối có đau hay

không?” Anh nghe nói cô vì để ba mẹ đồng ý chuyện của bọn họ mà ở phòng khách quỳ liên tục mười tiếng, trong lòng anh liền thấy kinh ngạc cùng xấu hổ, anh cảm thấy chính mình là người đàn ông không có trách nhiệm vì đã làm cho cô phải chịu khổ.

“Không đau, thật ra... chị ba có lén cho em mượn cái bao đầu gối nha, thấy em thông minh không?” Cô liếc một cái về hướng phòng khách, sau đó nhỏ giọng nói cho anh nghe bí mật này.

Vì tình yêu, cô đường đường là một đứa con ngoan lại che giấu ba mẹ, làm việc hồ thẹn đối với người lớn, tổ tiên dòng họ, buổi tối cô còn nằm mơ thấy bản thân bị tẩm biển “Con nhà nho giáo” đập vào đầu.

“Ừ” Anh cười rồi sờ sờ đầu cô, nhìn cô gái hồn nhiên thuần khiết lại toàn tâm toàn ý yêu anh, trong lòng anh liền có một loại cảm động không nói nên lời, lòng ngực của anh cảm thấy có một cỗ ấm áp.

Hình như đã qua một khoảng thời gian rất lâu rồi, trong lòng anh cũng chưa từng có quá nhiều cảm giác ấm áp như vậy. Nhưng mà hiện tại lại xúc động vì một cô gái vừa quen chưa đến một tháng, thật là kỳ lạ...

“Như Duy.”

“Dạ?”

“Anh sẽ không phụ lòng của em, nhất định sẽ khiến em hạnh phúc.” Anh chắc chắn hứa hẹn, anh sẽ dùng cả đời để chăm sóc cô, báo đáp lại tấm lòng nhiệt tình của cô, anh sẽ không phản bội hôn nhân của họ. Tuy rằng hiện tại anh không thương cô, nhưng sau này anh cũng sẽ cố gắng không gạt bỏ cảm giác của mình đối với cô, anh tin rằng với cảm giác rung động khi anh đang ở với cô hiện nay, thì yêu cô cũng không phải là một chuyện quá khó khăn. Cho dù không thành công thì bọn họ vẫn có thể dùng tình cảm khác để gắn bó cuộc hôn nhân này.

Không phải mọi người thường hay nói vợ chồng ở chung với nhau lâu dài sẽ thành người nhà sao? Như vậy trong nhà có thêm một người thẳng thắn đáng yêu giống cô cũng không có gì là không đúng.

Anh dịu dàng cười, đôi mắt thâm thúy cùng với tình cảm, giống như trong mắt chỉ có một mình cô.

Làm cho cô cảm thấy bản thân được anh yêu thương, cũng là một những nguyên nhân khiến cô cảm thấy hạnh phúc nha!

“Dạ” Cô vui mừng gật đầu, cô hoàn toàn tin tưởng anh, không hề có một chút nghi ngờ về tình cảm chân thành anh dành cho cô.

Ở giữa bầu không khí ngập tràn tình yêu do anh cố ý tạo ra, làm cô hoàn toàn tin tưởng anh với cô là vừa gặp đã yêu, giữa bọn họ dĩ nhiên là có tình yêu.

“Con đồng ý.”

Hai tháng sau, Lương Như Duy ở trước mặt đa số bạn bè cùng người thân chứng kiến anh trao nhẫn cưới cho cô, cô chấp nhận lời thề thiêng liêng, đem toàn bộ cuộc đời sau này của bản thân giao cho người đàn ông ở trước mặt này, cô tin rằng đời này của cô và anh nhất định sẽ hạnh phúc, ở trong lòng thầm thì nhất định sẽ cố gắng hết sức để có thể trở thành người vợ xứng đôi với anh, bởi vì cô thật sự rất yêu thương anh.

“Anh yêu em” Anh hôn đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô, tiếng yêu nói ra hết sức bình thường, hôm nay kết hôn nên anh sẽ thỏa mãn hết tất cả kỳ vọng của cô, anh sẽ trở thành người yêu hoàn mỹ.

Qua hôm nay, anh sẽ nghiêm khắc khống chế tình cảm cùng cảm xúc bản thân, anh sẽ làm cho cuộc sống hôn nhân của bọn họ hoàn toàn sóng yên biển lặng, đem hết khả năng của bản thân không cho tình cảm giữa bọn họ nổi dậy một cơn sóng nào, bởi vì anh tin rằng chỉ có làm như vậy mới có thể khiến cho cuộc sống của bọn họ đi vào quỹ đạo, giảm khả năng đổ vỡ đến mức thấp nhất, anh không muốn đắm lại vết xe đổ, không muốn lại lấy hết lòng mình ra để yêu, cuối cùng lại công dã tràng, làm bản thân anh vô cùng thất vọng. Chỉ có thường thường ổn định, mới có thể làm cho kế hoạch cuộc sống của anh tốt đẹp lâu dài về sau.

Hiện tại ở hôn lễ, tiếng vỗ tay hoan hô vang trời như tiếng sấm, trong lòng anh cũng thấy vui vẻ vì đã hoàn thành mục tiêu đầu tiên trong kế hoạch cuộc sống của mình, anh tin tưởng bản thân sẽ làm tốt từng giai đoạn mà mình đặt ra, giống như hôn lễ hôm nay diễn ra rất trôi chảy như anh mong muốn.

Cho nên mới nói, yêu hay không yêu cùng với chuyện kết hôn hoàn toàn không liên quan đến nhau, chỉ cần có một kế hoạch toàn diện, đầu óc thông minh, mỗi người đều có thể giống anh từng bước từng bước thực hiện cuộc sống lý tưởng.

“Em cũng yêu anh.” Cô khẽ mỉm cười, thẹn thùng nói với anh, cô thậm chí bởi vì trở thành vợ anh mà mừng đến rơi nước mắt.

Lúc này cô cá cảm giác giống như đã có toàn bộ thế giới, vui sướng, thỏa mãn nên không biết được hôn nhân của cô là một kế hoạch được đặt ra sẵn, trên thực tế khái niệm hạnh phúc của hai người bọn họ là không giống nhau, mãi đến thật lâu về sau cô mới phát hiện...

Bốn năm sau

Đã qua nửa đêm, Trác Diệu Bang vừa đi xã giao xong về đến nhà, sau đó anh tắm rửa xong rồi thay quần áo ngủ, đi tới giường, nhẹ nhàng vén mền rồi

nằm xuống.

Cô gái đang ngủ say trên giường hơi nhúc nhích một chút, khuôn mặt xinh xắn xoay người về phía đối diện anh, gương mặt xinh đẹp thanh khiết dưới ánh đèn mập mờ trở nên vô cùng dịu dàng và động lòng người.

Anh lặng yên ngắm nhìn vợ đã ngủ say, môi hơi nhấp nháy, tay anh kéo nhẹ mền tính đắp cho vợ nhưng vô ý nhìn thấy cái cổ tinh tế tỉ mỉ cùng với một mảnh nhỏ da thịt trắng nõn nà trước ngực cô.

Hôm nay, anh làm việc tất bật cả ngày, lại tự đi kiểm tra công trường, nên hiện giờ thân thể của anh rất mệt mỏi, tinh thần mệt mỏi, hơn nữa ngày mai lại không phải là ngày nghỉ của anh. Tốt nhất là nằm xuống ngủ không nên tiếp tục nhìn chăm chăm thân hình quyến rũ của vợ.

Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng tay của anh không chịu nghe lời lại tự động tháo một cái nút áo của cô ra, khiến cho cảnh đẹp mê người càng như ẩn như hiện...

Tại vì áo ngủ có nhiều khuy nhỏ cho nên càng tháo càng thuận tay vô tình một nút lại lại một nút. Cho tới khi anh lấy lại tinh thần thì bộ ngực sữa đã lộ ra trước mắt anh, càng hấp dẫn sự chú ý của anh...

Ngay tại lúc này, trên thân thể của anh bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, nhưng thời gian thực sự quá muộn, nhắm lại cũng không nên quấy rầy giấc ngủ của vợ.

Thế mà một giây tiếp theo, bàn tay không nghe lời của anh lại chạm đến mảnh da thịt dưới lớp áo ngủ kia, nhẹ nhàng vuốt ve đường cong tuyệt mỹ nửa ẩn nửa hiện, âu yếm chỗ da thịt mịn màng như tơ của cô.

“Ừm...” Cô mơ hồ nói những lời vô nghĩa, dường như cảm nhận được sự vuốt ve quen thuộc và thoải mái, lông mi nhẹ nhàng di chuyển.

Anh có chút căng thẳng nên nhúu mày, tiếng rên nhỏ có chút kích động của cô làm ngọn lửa dục vọng trong cơ thể anh bùng cháy một cách mãnh liệt, khiến anh không thể kiềm chế được nữa rồi.

Từ lúc kết hôn đến nay, tình cảm vợ chồng luôn được anh khống chế ở mức độ vừa phải, nóng lạnh vừa đủ, chỉ có dục vọng đối với cô luôn quá nhiều, anh, mỗi khi đến gần cô anh lại cảm thấy bị dục hỏa thiêu đốt đến mất lý trí, không kiểm soát được ý nghĩ trong đầu.

Không biết tại sao, cứ muốn ăn hoài ăn mãi thân thể thom mát mềm mại của cô, ăn mãi cũng không thấy ngán. Cho dù ôm cô bao nhiêu lần cũng vậy, mỗi lần về nhà chạm vào cô là lòng anh lại kích động, làm anh gần đây bắt đầu lo lắng đến việc cô mang thai phải dưỡng thai mấy tháng, anh thực sự không muốn hằng đêm phải mất ngủ, tinh thần sa sút, nội tiết mất cân đối bởi vì bị cấm dục. Có lẽ sinh một cục cưng là đủ rồi...

Anh cởi áo vợ ra, một mặt vuốt ve chăm sóc bộ ngực mê người của cô, nhẹ nhàng vờn ve nhũ hoa màu hồng làm người ta thêm thường, một mặt suy xét và tính toán đến vấn đề thay đổi kế hoạch cuộc sống sau này.

“Diệu Bang...” Cô càng lúc càng cảm nhận rõ ràng cảm giác mà anh đem lại, mơ mơ màng màng mở mắt ra, dịu dàng gọi tên anh lại không ngăn cản hành động của anh. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ làm chuyện như vậy, nhất là mỗi đêm khi anh đi công tác về hoặc đêm trước ngày nghỉ anh thường xuyên dùng cách này gọi cô “Rời giường”.

Cô cũng rất hưởng thụ cảm giác da thịt được ma sát thân mật, lúc anh ở trên giường ôm cô làm cô có thể cảm nhận sâu sắc bản thân được anh yêu thương. Bình thường anh cũng rất thương cô nhưng dù sao cảm giác đó vẫn còn thiếu chút nhiệt tình, giống như nấu nước sôi bằng máy, luôn luôn ở một nhiệt độ cố định không cách nào sôi trào, thỉnh thoảng cô vẫn cảm thấy có chút không đúng.

“Thực xin lỗi, đánh thức em” Anh chậm rãi nói lời xin lỗi, trên gương mặt anh tuấn mang theo một chút chân thật, nghiêng người dịu dàng mút lấy đôi môi đỏ mọng mê người của cô. “Anh không cố ý...”

Anh vừa xin lỗi, lại vừa hôn cô đến mê muội, một bàn tay to vuốt ve những điểm nhạy cảm trên thân thể đầy đặn mềm mại của cô.

Đôi mắt của cô bị một tầng hơi sương che phủ, đôi tay nhỏ bé bất lực nắm chặt lấy bao gối, toàn thân cô bị anh kích thích để nóng lên, đôi tay anh liên tục mân mê trên thân thể của cô, cứ thế “Tấn công” cô, làm cô mê loạn, đầu óc trống rỗng, có điều mỗi lần bị anh công thành chiếm đất như vậy, cô cũng không có chút chán ghét nào...

Trời ạ, sau khi kết hôn da mặt của cô càng ngày càng dày, không ngờ lại có thể suy nghĩ những chuyện như vậy.

Nhìn gương mặt ngượng ngùng của cô, phản ứng làm anh cảm thấy càng hưng phấn, hai mắt tối lại, không hiểu sao một người đã có chồng lại có thể ngượng ngùng ngay thơ giống như con gái. Những năm gần đây, vẻ ngoài xinh đẹp của cô không thay đổi nhiều lắm, nhưng lúc ở trên giường lại có thêm sự mềm mại đáng yêu, thật sự là một người phụ nữ hấp dẫn. Anh nghĩ, có thể vì nguyên nhân này mà càng ngày anh càng không khống chế nổi dục vọng dành cho cô vừa nghĩ vừa hôn từ xương quai xanh xanh duyên dáng của cô một đường thẳng xuống ngực.

Trác Diệu Bang nằm ở trước ngực vợ, bóp lấy cặp nhũ hoa tròn trịa và đầy đặn của cô, mắt thấy nhụy hoa nhỏ đã cương cứng, anh không chút khách khí liền ngậm lấy, đầu lưỡi vẽ vòng tròn trước ngực cô, gặm nhấm liếm láp...

“Ừm...” Cô thờ dốc, đè nén tiếng rên rỉ. Dường như anh đã để cho một dòng điện chảy qua người cô, toàn thân vô lực nhưng lại vô cùng vui thích cùng sung sướng.

Anh không phải người đàn ông bình thường, anh làm bất cứ chuyện gì đều có tiêu chuẩn, kế hoạch và mục tiêu rõ ràng, vì vậy màn dạo đầu với cô cũng sẽ không qua loa, hôn bên này rồi vuốt ve bên kia, xong rồi lại cảm thấy ở nơi khác cũng cần dùng sức mạnh thêm chút, cho đến khi cô lắc lắc thân mình cầu xin anh tha thứ....

“Điều...” cô bắt lấy bã vai anh, rốt cuộc chịu không nổi sự hành hạ của anh nên cô ngại ngừng lên tiếng, môi đang nhắm chặt nứt nẻ thốt ra một chữ.

“Anh biết...” Anh khéo hiểu lòng người an ủi cô, dĩ nhiên anh biết cô “Muốn”, bằng không anh kích thích cô từ nãy giờ làm gì.

Anh đứng dậy, cởi quần của cô ra, đem chân của cô mở rộng ra, đưa ngón tay vào muốn xác nhận cô đã ướt át.

Cô đã động tình từ sớm, chất lỏng trong suốt trơn bóng đầy trên ngón tay anh, chứng tỏ cô đã chuẩn bị rất tốt để tiếp nhận anh, thậm chí ở trong lòng cô còn cầu xin anh nhanh một chút.

Nhìn nét mặt quyến rũ yêu kiều cùng ánh mắt mong đợi, anh nín thở rút tay về. Nếu không phải vì giữa hai chân cô đã ướt đầm và anh cũng rất muốn bộc phát thì anh còn muốn thăm dò thân thể tuyệt vời của cô thêm chút nữa. Bởi vì cô mang lại cho anh cảm giác như đang đi tìm bảo tàng làm anh hưng phấn cũng có chút run sợ. Đối với người đàn ông bình tĩnh như anh mà nói thì không từ ngữ nào có thể hình dung được cảm giác kích thích cùng khoái cảm đó, thân thể của cô đối với anh như một loại thuốc phiện mà anh không thể nào ngừng được.

Ham muốn trước mắt làm anh gấp gáp cởi quần của mình, không trì hoãn một giây nào liền đẩy vật phái nam to lớn vào hoa kính ẩm nóng và ẩm ướt, chậm rãi chuyển động....

Cô cong người, cảm nhận anh từng chút lấp đầy khoảng trống ở bên trong, mang thương hòa lẫn vào nhau, cảm giác bị đôi tay trắng kiện của anh đang sờ xung quanh, lại giống như đem cô nuốt chửng, cùng nhau cuốn lấy, trời đất xoay chuyển.

Thân thể của cô vì sự đụng chạm của anh mà nóng lên, làm lòng cô dâng trào. Toàn bộ thế giới ở trước mắt liền lay động, chỉ còn hai người bọn họ là chân thật, chặt chẽ quấn lấy nhau.

“Em yêu anh...” Cô nắm áo ngủ của anh, sung sướng nhìn người đàn ông ở phía trên mình, cô mềm mại nói yêu anh, sương mù trong mắt anh là tiêu cự duy nhất, ở trong mắt cô lờ lờ sáng lên.

Anh nhìn đôi mắt thâm tình của cô, để trán lên cái trán đầy mồ hôi của cô, khăn khăn trả lời.

“Anh cũng vậy...” Đây là đáp án duy nhất của anh, đối với anh mà nói thì “Yêu” là một từ quá mãnh liệt và quá nhiều cảm xúc cho nên anh ít nói ra. Nhưng không có nghĩa là anh không có tình cảm với cô, chỉ là bản thân anh đã đặt ra cho tình cảm này một giới hạn, anh cho rằng lời nói này chỉ là một hình thức hư ảo, còn cái mà được gọi là “Tình yêu” cần phải cân nhắc nhiều lắm bởi vì nó quá sâu nặng.

Theo kế hoạch cuộc sống của anh thì giai đoạn yêu đương đã qua. Ngay lúc này, anh nên dồn hết toàn bộ sức lực để xây dựng sự nghiệp. Vì vậy ngoài sự nghiệp ra, anh luôn theo đuổi một loại cảm giác ổn định, cuộc sống gia đình yên ổn, thậm chí anh còn đem lòng và tình cảm của mình khống chế ở trên một đường thẳng nhất định, không nhiều lắm cũng không ít lắm. Anh tin rằng đây là cách tốt nhất để duy trì quan hệ vợ chồng của bọn họ luôn cân bằng. Nếu tình cảm quá mãnh liệt thì quan hệ vững vàng này sẽ có nhiều chuyển biến, vì vậy anh cũng không cần, cho nên cố gắng tránh đi, có thể bỏ qua liền bỏ qua.

Trên thực tế, anh khá hài lòng với cuộc hôn nhân này, thậm chí có chút tự hào vì tất cả mọi việc diễn ra đều giống với kế hoạch cuộc sống mà anh đặt ra. Điều này có thể chứng minh rằng việc anh chọn vợ và chiến lược duy trì hôn nhân ổn định là điều hoàn toàn chính xác. Lương Nhục Duy là người đứng như suy nghĩ của anh, cô là cô gái có hiểu biết rộng, hiểu lý lẽ, lại hiểu thuận và đáng yêu. Sau khi kết hôn, cô không chỉ hiểu thảo với ba mẹ chồng, chăm lo tất cả việc nhà, ở nhà cô luôn chăm sóc anh chu đáo, ở trên giường lại luôn nhiệt tình đáp ứng đòi hỏi của anh. Bây giờ, cô là vợ hiền, tương lai cô chắc chắn cũng sẽ là một người mẹ hiền.

Trác Diệu Bang xem trọng cô bởi vì cô rất hợp ý anh, hợp đến nỗi anh hi vọng cô luôn duy trì giống như bây giờ, mà anh cũng sẽ cố gắng làm việc, dành cho cô một cuộc sống không lo không nghĩ, đây chính là định nghĩa hạnh phúc của anh.

“Nhục Duy...Nhục Duy...” Anh nhìn hai gò má kiều diễm ướt át của cô, nâng hai chân của cô lên, anh muốn cô vòng đôi chân trắng nõn qua người anh, cô thừa nhận thuận theo anh làm anh liền kích động chạy nước rút.

“Ừm---ừ...” Cô nghe lời kẹp chặt thắt lưng của anh, leo lên thân thể rắn chắc của anh, hàm răng của cô cắn chặt nhưng vẫn nhịn không được bật ra vài tiếng nhỏ vụn nứt nẻ làm cô cực kỳ bối rối, hàng chân mày liền nhăn lại.

Anh cực kỳ yêu thích cô gái bảo thủ này, luôn cố gắng nhẫn nại nhưng bất lực đối với phản ứng của thân thể, cô không biết bản thân cô lúc này có bao nhiêu quyến rũ, bao nhiêu kiều diễm, khiến cho anh liêu minh nhìn xuống cảm giác xúc động muốn bùng nổ của bản thân chỉ vì muốn thưởng thức thêm vài lần đáng vẻ xinh đẹp khi bị rơi vào tình dục của cô.

Thân thể anh vì cô mà nóng lên, lòng cũng giống như bị bao vây bởi một tầng ngọt ngào nồng đậm, vừa ngọt lại vừa nóng, bởi vì anh nghĩ, cô gái này vì yêu anh mới có thể có dáng vẻ động lòng người như vậy. Nghĩ đến đó, vật nam tính kiều ngạo của anh lại càng to hơn, còn có chút cảm giác được thổi phồng như đám mây hư vinh, rốt cuộc anh không thể áp chế được khát vọng mạnh mẽ

“A----” anh gầm nhẹ một tiếng, sau một hồi căng thẳng liền thoải mái phóng thích toàn bộ vào trong cơ thể của cô.

Cô liền cảm thấy choáng váng hoa mắt, mở mắt ra, rốt cuộc cô cũng có thể thả lỏng miệng, buông hai chân bùn rùn xuống, cả người nằm ngửa trên

giường, nhẹ giọng thờ gấp....

Cô vẫn uống thuốc tránh thai định kỳ theo yêu cầu của chồng, cho nên bọn họ không cần lo lắng anh nhất thời nhịn không được muốn ăn cô rồi “Làm ra mạng người”. Tuy rằng cô thấy làm mẹ sớm chút cũng không sao, một chút cũng không để ý trong ngôi nhà này có thêm một tiểu hoàng tử, tiểu công chúa đến làm bạn. Nhưng kế hoạch cuộc sống của chồng là năm năm sau khi kết hôn mới chuẩn bị làm cha, bởi vậy cô phải đợi một năm sau mới có thể mang thai.

Trên nguyên tắc thì cô đều quản lý mọi việc trong nhà, nhưng trên thực tế thì luôn do anh quyết định, ngay cả khi hai người bất đồng ý kiến với nhau thì anh cũng có biện pháp thuyết phục cô thay đổi ý kiến, anh dùng đôi mắt sáng ngời dịu dàng và giọng nói nhẹ nhàng liền khiến cô mềm lòng và thoải mái tiếp nhận.

Cô là người tính tình ôn hòa sẽ không dễ dàng phát cáu, ở nhà thì cô có thói quen nghe theo ba mẹ, sau khi kết hôn thì liền nghe theo chồng, dù sao thì người cô yêu cảm thấy vui vẻ thì cô cũng sẽ rất vui vẻ.

Lương Nhược Duy ngọt ngào, ngây ngô cười, cô trở mình... Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp xuống, bởi vì người chồng yêu dấu của cô đang ngủ.

“Anh, anh, anh, mỗi lần, đều, là, bộ, dạng, này” Cô nói một chữ thì chột chột gò má của anh, nhỏ giọng oán trách anh lần nào cũng đem cô đánh thức, hại cô sau khi xong việc thì không còn buồn ngủ. Bản thân anh lại cao gầy mà ngủ, còn ngủ thật sự rất ngon, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ. Anh thật sự rất đáng đánh, rất quá đáng!

Trác Diệu Bang nằm yên không nhúc nhích một chút xú nào, hoàn toàn không cảm nhận được sự hờn dỗi của vợ, ngực của anh vẫn phập phồng theo quy luật, ngủ thật sự rất an ổn. Có thể là vì tinh thần cùng thân thể đều đạt được thỏa mãn cực lớn, sau khi thả lỏng liền không ngăn được cơn buồn ngủ ập tới. Hơn nữa, bình thường khi anh lên giường thì cũng là lúc kết thúc một ngày làm việc bận rộn, bị tình trạng mệt mỏi vây lấy, cho nên vừa “yêu” cô xong liền ngủ rất ngon, mỗi lần đều ngủ đến lúc trời sáng.

“Đáng ghét đáng ghét đáng ghét.....” Lương Nhược Duy biểu môi nói nhỏ, nhặt quần áo ngủ đang rải rác khắp nơi mặc vào, cô dùng sức quay đầu lại trừng anh một cái.

Sau khi tắt đèn, cô vẫn chủ động nằm gần chồng, cầm tay của anh kéo lên trên eo của mình, lại đắp chăn cho hai người bọn họ...

Không có biện pháp, ai kêu cô yêu anh đến tận xương tủy, từ đầu đến đuôi đều là một cô gái nhu nhược, cho nên tùy theo tình huống của người yêu mà cô “Thay hình đổi vị”, điều chỉnh bản thân cho phù hợp với anh. Anh thận trọng khi cô phóng khoáng, anh nhíu mày khi cô nói giỡn, anh cần im lặng thì cô không phiền anh, anh cần có người bầu bạn thì cô lại đến bên anh. Vài năm trước, cô là một cô gái nhỏ chỉ biết nấu mì, bây giờ thì lại là một người phụ nữ có thể làm ra một bàn ăn toàn món ngon, việc vặt trong nhà cô đều chăm lo, cho nên bây giờ cô đã trở thành một người nội trợ giỏi giang. Tất cả những cố gắng này của cô chỉ vì một điều đơn giản là cô yêu anh vô cùng sâu sắc, cho nên cô cam tâm tình nguyện trở thành một người vợ dịu dàng, một hậu thuẫn vững chắc ở phía sau lưng của chồng. Vì anh, tất cả cố gắng của cô đều đáng giá!

Mặc dù cô có chút tiếc nuối vì thời gian anh ở bên cô luôn ít hơn thời gian anh dành cho công việc, biểu hiện tình yêu và sự quan tâm của anh cũng không nhiều. Giống như bây giờ, thời gian này rõ ràng là dành cho cô nhưng bản thân anh lại đi tìm Chu công*, nhưng cũng may là trước khi ngủ thì anh đã làm mọi việc trước đó rất đầy đủ, không thể bắt bẻ---- Ôi trời, cô lại suy nghĩ đi đâu rồi! Thực sự là xấu hổ....

Cô đem mặt đặt sát vào ngực anh, lòng của cô vẫn sẽ vì người đàn ông này mà rung động cho dù có xảy ra chuyện gì, hơn nữa chồng cô vốn là một người đàn ông chín chắn điềm tĩnh. Tuy rằng anh thể hiện tình yêu đối với cô không nhiều cho lắm, nhưng lại tạo cho cô một cảm giác thực sự an toàn. Trong lòng cô cũng rất thông cảm cho chồng bởi vì anh bận rộn, tình nguyện im lặng mà ủng hộ anh....

“Em yêu anh.” Cô hôn nhẹ lên môi anh, cười rồi nhắm mắt lại, cho dù cô không buồn ngủ nhưng cũng bắt buộc bản thân phải mau mau đi vào giấc ngủ. Bởi vì sáng sớm ngày mai cô còn phải chuẩn bị bữa sáng dinh dưỡng cho chồng yêu!

Sáng hôm sau ----

Trác Diệu Bang rửa mặt chải đầu xong, bước ra khỏi phòng tắm, liền đi đến phòng để quần áo.

“Hôm nay mặc cái này được không anh?” Lương Nhược Duy mặt mày rạng rỡ đứng ở trước tủ quần áo, cô đã chuẩn bị sẵn cho anh một bộ quần áo và linh kiện.

Khoe môi của anh khẽ nhếch lên, anh rất thích nhìn cô tràn đầy sức sống vào buổi sáng, tinh thần phấn chấn cùng với bộ dáng mạnh mẽ, mắt ngọc mày ngài, khuôn mặt tươi cười và sắc mặt hồng hào, tất cả đều làm cho tinh thần của anh rung lên.

“Hôm nay, màu may mắn của anh có phải màu xanh biếc?” Anh mỉm cười nhận lấy áo sơ mi, nhìn xem ở bên cạnh còn có cravat màu xanh lá cây đậm cùng với khăn tay có đường kẻ ô vuông màu xanh biếc, anh liền lập tức hiểu được vận thế hôm nay của mình giống với ngày hôm qua.

Vợ của anh giúp anh phối quần áo, ngoại trừ tổng thể rất dễ nhìn, mà bình thường cô cũng sẽ nghĩ đến vấn đề phong thủy. Anh cũng không ngại đem việc nhỏ đó cho cô quyết định, cho nên trong tủ quần áo và linh kiện của anh rất rục rịch, nhìn vào giống như màu sắc gì cũng có, hoa văn nào cũng có, ngay cả chính anh nhìn cũng thấy có chút hoa mắt, vậy mà cô có thể sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

“Đúng vậy.” Co xoay người bỏ lại cổ áo giúp anh, thuần thục giúp anh thắt cravat, vừa thắt vừa cười, cô thật sự cảm thấy chồng cô trời sinh có dáng vẻ nho nhã lễ độ thật tốt, mặc cái gì nhìn cũng thấy tốt.

Trải qua bốn vòng Xuân Hạ Thu Đông, Trác Diệu Bang ở trong mắt cô vẫn là người đàn ông có phong thái phóng khoáng, là một Bạch Mã Vương Tử oai phong凛冽. Mặc dù qua tuổi ba mươi luôn làm việc bận rộn nhưng anh không hề có nếp nhăn, ngược lại trải qua năm tháng rèn luyện anh lại càng thêm chín chắn, lại càng tăng thêm sức hấp dẫn của đàn ông. Trải qua hơn một ngàn ngày ở chung, sáng chiều đều gặp nhau, cô đối với anh không chỉ có yêu từng chút từng chút một mà còn chỉ có tăng chứ không hề giảm, cho tới bây giờ ánh mắt của cô nhìn anh vẫn như trước, tràn ngập mến mộ...

“Làm sao vậy?” Anh nhìn vợ đã thắt xong caravat, đột nhiên lại nhìn anh đến ngây ngốc.

Con người trong suốt của cô nhìn gương mặt tuấn tú của anh chằm chằm.

“Em cảm thấy anh rất đẹp trai.” Cô xấu hổ cúi đầu, liền giúp anh kẹp lại caravat và giải nút tay áo.

Trác Diệu Bang hơi sững sốt, nhìn cái má lúm đồng tiền ửng đỏ của vợ yêu, trong đầu anh cũng nổi lên một hồi nhộn nhạo kỳ lạ...

“Mau ra đây ăn điểm tâm.” Cô nhẹ xoay người, đi ra khỏi phòng ngủ.

“Ừ.” Anh có chút giật mình nhìn bóng lưng dịu dàng của vợ, tóc đuôi ngựa của cô lắc lư trên không trung tạo thành một hình vòng cung thật đẹp.

Trong nháy mắt anh không xác định được bản thân nghĩ cô nói đi ra ăn bữa sáng mà cô chính là bữa sáng, bởi vì đôi mắt nhu tình như nước của cô, dáng dấp của cô cũng làm anh cảm thấy đói khát.

Chẳng qua anh vừa mới nghiên đầu, ánh mặt trời ngoài cửa sổ liên nhắc nhở trách nhiệm của anh lúc này là công việc chứ không phải vui đùa. Lúc này, anh không nên lôi kéo cô lên giường cùng nhau lăn lộn, nếu không nhất định sẽ bị trễ làm, bởi vì thời gian anh ăn cô nhất định sẽ lâu hơn thời gian anh ăn sáng...

Khụ, bình tĩnh, bình tĩnh. Là bữa sáng, không phải là cô....

Trác Diệu Bang ưỡng ngực hít vào, ổn định lại cảm xúc, anh quay đầu cầm áo khoác tây trang cùng cặp đũa hồ sơ đi ra cửa phòng.

Anh xuống lầu đi tới phòng bếp, liền nhìn thấy vợ yêu đang nhón mũi chân, duỗi thẳng cánh tay lên tủ bếp ở trên đỉnh đầu muốn lấy đồ ăn.

Anh nhanh chóng buông đồ trên tay xuống, sau đó chạy đến phái trước ôm lấy cô, giúp cô thuận lợi lấy được đồ.

“Hay là tìm người đến sửa lại phòng bếp này một chút đi.” Vóc người của cô khá nhỏ, trong nhà cũng có mấy vật dụng có kích thước và độ cao không thích hợp với vóc dáng nhỏ bé của cô, cần thiết kể lại phòng bếp này một cách rõ ràng, bởi vì ban đầu lập kế hoạch anh cũng không quá xem nặng việc thiết kế các chức năng của phòng bếp. Cho nên tất cả thiết bị ở đây đều dựa theo không gian mà sắp đặt, đối với người thường xuyên xuống bếp như cô mà nói thì không cũng không thích hợp cho lắm, chiều cao của bồn rửa đối với cô cũng không phải là thấp, sử dụng thời gian dài cần phải cố hết sức.

Lúc trước, anh từng nói với cô việc kêu người sửa lại phòng bếp, thuận tiện đem phòng bếp dài hẹp này xây lại lớn hơn, đồng thời cũng đổi lại hết các vật dụng nhưng cô nói như vậy quá lãng phí tiền, dù sau cô dùng đã lâu nên cũng thành thói quen.

Dịu dàng như cô luôn dễ dàng thích ứng với người khác, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, cô luôn cảm thấy cảnh biến đổi theo lòng mình, nhìn điều gì cũng rất thích. Đó cũng là một trong những ưu điểm lớn mà anh thường thức ở cô, bởi vì có cô nên lúc anh làm việc ở bên ngoài cũng không bận tâm việc nhà, tất cả mọi việc trong nhà đều được cô xử lý ổn thỏa.

“Anh không cần lo lắng như vậy, em nhón chân chút xíu là lấy được rồi.” Lương Nhượng Duy vẫn như cũ, khéo léo từ chối ý tốt của anh, cô cảm thấy rửa sơ bằng nước rồi lấy vải bông lau khô.

Bây giờ, cô đối với phòng bếp đã vô cùng thông thạo, làm việc lâu nên đã quen tay, không có vật gì có thể làm cô ngã được.

“Đi cà nhắc cũng chỉ có thể lấy được đồ ở tầng dưới.” Anh vừa nói vừa nhìn đỉnh đầu của vợ cùng với tủ bếp có quá nhiều sự chênh lệch, khéo môi nhẹ gọi lên chút chế nhạo.

“Tầng trên cũng không có dùng đến nha.” Cô hờn dỗi nhìn anh, cô muốn người chồng có thân hình cao lớn này đừng xem thường trí tuệ của cô, hơn nữa nếu thực sự cần dùng đến, cô chỉ cần tìm cái ghế là có thể với tới, cô thực sự không còn lùn như vậy được không?

“Anh chỉ sợ em ngày nào đó bị nồi đập vào đầu.” Anh cũng vì tốt cho cô nên mới nói.

“Không có chuyện đó đâu mà! Đi ra ngoài ăn sáng đi.” Cô tràn đầy lòng tin, cười hi hi phụ giúp anh đi ra ngoài.

Kỳ thật cô không nghĩ đến việc xây lại phòng bếp vì nguyên nhân khác, bởi vì chồng cô mỗi lần thấy cô rướn cổ lấy đồ này nọ, sẽ chủ động chạy sang ôm lấy cô, giúp cô lấy đồ. Mà bản thân cô luôn vui mừng trong lòng chỉ vì mấy giây ngọt ngào đó, có khi cô còn cố ý tìm nhiều đồ trong chóc lát, muốn thừa cơ hội cảm nhận cảm giác được chồng yêu ôm vào trong ngực nhiều hơn một chút... Hì, làm như vậy thật sự có chút giống tiểu nhân âm hiểm, bởi vì cha mẹ dạy cô phải minh bạch rõ ràng, nhưng mà cô vẫn quyết định tiếp tục “Thiết kế” anh, đùa giỡn tâm cơ để tạo ra khoảng khắc thân mật của hai người bọn họ....

Trên bàn cơm, hai người liền vào chỗ ngồi, người phụ nữ lấy chén và rót nước trái cây vào ly giúp chồng, người đàn ông thì lấy ra một xấp báo chí, liền rút ra trong đó tờ báo kinh tế và tài chính.

“Chồng ơi, ngày kỷ niệm kết hôn của ba mẹ năm nay, anh cảm thấy mình nên đưa món quà nào là tốt nhất?” Chộp mắt một cái thì ngày kỷ niệm kết hôn của ba mẹ chồng đã đến, hai năm trước bởi vì thân thể mẹ chồng không khỏe, nên cô không chút mừng được, năm nay phải suy nghĩ một chút, lập một kế hoạch chúc mừng mới được.

“Em quyết định là được rồi.” Loại “chuyện gia đình” này anh luôn để cô xử lý. Anh không có ý kiến, anh vừa ăn sáng vừa mở tờ báo ra xem tiêu đề.

“Lúc trước mẹ từng nói muốn đi du lịch nước ngoài, chúng ta mua vé cho bọn họ đi nghỉ mát, anh thấy thế nào?” Trong lòng của cô đã có quyết định, nhưng vẫn muốn hỏi ý kiến của anh một chút, dù sao phần quà tặng này trên danh nghĩa là của hai vợ chồng bọn họ, hơn nữa anh lại là người chi tiền.

"Có thể." Anh ngẩng đầu cười dịu dàng với cô, ánh mắt lần nữa trở lại trên báo.

"Vậy anh cảm thấy đi nơi nào thì tốt? Hình như mẹ thích Châu Âu, trước đây đã từng đi nước Pháp, Tây Ban Nha, Italy Nước Đức phải không?" Cô đã quên mẹ chồng khi tán gẫu từng nói với cô quốc gia nào một chút, bởi vì chúng trên tấm ảnh thoát nhìn đều rất giống nhau, mỗi tấm hình đều chụp cùng bưu thiếp đều rất đẹp, thấy vậy cô rất hâm mộ.

Lúc trước khi bọn họ kết hôn, bởi vì toàn bộ công việc của Trác Diệu Bang đều mắc kẹt trong một tháng, cô không đành lòng chiếm thời gian của anh, muốn anh sắp xếp công việc bề bộn để đi hưởng tuần trăng mật ở nơi xa xôi ngàn dặm, cho nên hai vợ chồng lựa chọn hành trình hơi ngắn là đến đảo Bali, muốn ở trong biệt thự nghỉ ngơi thật tốt, mỗi ngày không đi dạo, làm SPA, hưởng thụ một chút phong tình của đảo nhỏ nhiệt đới một cách lười biếng.

Kết quả dự tính hành trình năm ngày, có gần một nửa thời gian cô đều vì anh mà phục vụ "SPA tư nhân" xuống giường cũng không xong, căn bản không có cơ hội cũng không có thể lực rời khỏi biệt thự một bước.

Chà, thật xấu hổ lại thật đáng tiếc! Khi đó cô từ tuần trăng mật trở về cũng không có loại cảm giác lặn lội đường xa.

"Hình như vậy." Anh suy nghĩ dường như gạt đầu, lật qua một tờ báo.

"Vậy lần này đi nước Anh có được không?" Nghe nói gần nhất bằng Anh hạ giá, có vẻ tương đối có lời.

"Được." Anh vừa nghe vừa ăn đồ ăn, uống đồ uống, tầm mắt không rời khỏi mặt bàn.

"Vậy Thụy Sĩ?" Trên tivi nhìn phong cảnh chỗ đó cũng rất đẹp.

"Ừ." Anh đáp lời, cũng không ngẩng đầu.

Cô nheo mắt một chút. "Séc, Áo?"

"Ừ."

"Bắc Cực, Nam Cực?" Hai nơi ở một trời một vực.

“Ừ.”

Cô nhìn chồng chằm chằm, im lặng ba giây, nhướn lông mày nói: "Em thấy đưa ba mẹ đến Sao Hỏa được lắm."

“Được.”

"Được? !" Cô thấy anh hoàn toàn không nghe cô đang nói chuyện! Đưa con bất hiếu này.

"Ừ, em quyết định là tốt rồi." Anh hồn nhiên chưa tỉnh, ngẩng đầu còn có thể khẽ cười với vợ.

Cô chu miệng lên, ánh mắt không có thân thiết đáp lại tươi cười của anh mà là phóng ra bất mãn.

"Không phải em đã nói không nên xem báo hay công văn trên bàn cơm sao? Như vậy sẽ ảnh hưởng đến tiêu hóa." Cô đã nói qua lời này nhiều lần, nhưng anh luôn không nghe. Hơn nữa bình thường công việc của anh bề bộn, ngày nghỉ cũng không thể rảnh rỗi, bình thường anh tan tầm khi cô đã đi vào giấc ngủ, chỉ có nhân thời gian bữa sáng hai vợ chồng bọn họ mới có cơ hội nói chuyện phiếm, thế mà anh lại chỉ lo xem báo! Chán ghét.

"Xin lỗi." Nhận thấy vợ không vui, anh cũng thật thức thời thu hồi báo chí, tập trung ăn cơm.

Cô thấy vẻ mặt ôn hòa như gió tươi cười này của chồng thật sự cũng không muốn tiếp tục phụng phịu, làm hỏng không khí ăn cơm, nhưng trong lòng lại hiểu rõ lần sau nhất định anh có thể lại làm như vậy.

Ở chung bốn năm, chuyện cô yêu cầu anh phối hợp không nhiều lắm, càng thiếu chuyện mà thành công thay đổi anh. Bởi vì yêu, cô luôn cẩn thận săn sóc, chủ động bao dung; mà quan trọng nhất, là cô dần dần phát hiện chồng mình hoàn toàn là một người đàn ông kín đáo, bề ngoài thoát nhìn lịch sự nho nhã không cáu kỉnh, kỳ thực bên trong rất có chủ kiến lại có chút cố chấp, chuyện có thể bị thuyết phục ít lại càng ít. Ngay cả mẹ chồng cũng nói qua với cô đưa con này từ nhỏ rất khó dạy bảo, may mắn là anh tự quản lý chính mình rất tốt, từ nhỏ đến lớn đều không cần cha mẹ quan tâm, hơn nữa rất ý thức trách nhiệm, cho nên gả cho anh cuộc sống tuyệt đối được bảo đảm.

Mẹ chồng đã vài chục năm không quản được anh, cô đương nhiên cũng sẽ không thử thách tài năng mà trời không cho bản thân, làm sao có thể đối phó được người đàn ông này, trái lại bị anh ăn sạch sẽ là sự thật.

Chỉ là mỗi khi nhìn thấy anh "nhiệt tình" đối với công việc, vẫn là cô khó tránh khỏi việc ghen tị nhỏ một chút, ghen anh luôn luôn "công tư bất phân", luôn luôn lấy thời gian để làm việc thuộc về gia tộc, giống như thích công ty hơn cô nhiều. Tâm tư đặt ở trên người cô cũng không nhiều, chỉ có ở trên giường mới hoàn toàn đặt ở một mình cô, trên giường dưới giường chênh lệch khá lớn, chuyện này ngẫu nhiên làm cho cô có chút tâm lý không thăng bằng!

"Chuyện ra nước ngoài em cứ quyết định hoàn toàn, anh không có ý kiến." Thành thật mà nói, anh nghĩ vợ càng hiểu rõ suy nghĩ của mẹ hơn là anh, hai người thường tán gẫu, tình cảm thân như mẹ con.

Ba năm trước bởi vì mẹ bị một cơn đột quỵ nhỏ nên để chắc chắn cần vào viện trị liệu, sau đó lại cần thời gian hơn nửa năm để phục hồi sức khỏe, thời kì này đều là Lương Nhược Duy tự mình chăm sóc, mỗi ngày không từ chối vất vả đi tới đi lui giữa bệnh viện và nhà chồng, thậm chí vì thế mà nghỉ việc, tùy tiện hầu hạ ở bên cạnh, khiến cho thân thể của mẹ phục hồi như cũ, dường như phục hồi gần trăm phần trăm.

Sự hiếu thuận và đề tâm này của vợ không chỉ có làm cho bạn bè thân thiết xung quanh giờ ngón tay cái, thân là người chồng anh thấy trong mắt lại càng khắc sâu trong lòng, cảm động vô cùng, cảm thấy cưới được người vợ này thật sự là may mắn lớn nhất của anh, cũng là quyết định sáng suốt nhất. Bởi vậy càng tin tưởng vững chắc tương lai bọn họ nhất định sẽ như anh đoán hạnh phúc mỹ mãn như vậy.

"Ừ, em sẽ thăm dò xem ý kiến của cha mẹ thế nào." Cô trêu ghẹo nói, trên mặt cười khanh khách, trong lòng thờ dài một chút sở dĩ chồng cô nhường cô quyết định là vì anh toàn toàn không quá coi trọng chuyện này!

"Cám ơn em." Anh nhìn cô âu yếm, cười nhạt.

Cô chính là không chịu nổi loại ánh mắt dịu dàng đắm đuối đưa tình này của anh, lần nào cũng đúng làm cho cô rung động.

"Không cần!" Cô lắc đầu, lại mỉm cười mềm mại, tỏ vẻ chuyện này vốn là bổn phận của người vợ, cô làm được vui vẻ chịu đựng.

Chỉ cần anh yêu cô, thương cô, đâu có cái gì cô không thể làm vì anh?

"Đúng rồi! Đây. Kết hôn bốn năm tròn vui vẻ. Xuýt chút nữa lại quên tặng em rồi." Anh lấy ra một hộp quà được gói rất đẹp từ trong túi công văn, về mặt áy náy đưa cho cô.

"Hừ, không thành ý, đâu có người nào quá ba ngày mới tặng quà." Cô cố ý chế nhạo anh hay quên. Cô có tặng quà cho anh nhưng mà tặng cho anh đúng giờ!

"Thật xin lỗi, mấy ngày nay anh thật sự rất bận rộn." Anh chân thành xin lỗi. Ba ngày trước thư ký đã chuẩn bị ổn thỏa chuyện quà tặng mà anh giao cho, mang đến cho anh, nhưng mà anh luôn luôn quên mang về.

"Không sao cả, em biết công việc là người vợ cả của anh, em vĩnh viễn chỉ có thể xếp thứ hai." Cô ăn vạ nói, đối với chuyện đó thật sự là không tiếp thu cũng không được rồi.

Anh cười cười, câu nói móc này của vợ lời nói thật chứ không phải nói dối, anh quả thật thương vì công việc mà lơ là cô, nhiều lần được cô tha thứ.

"Tháng sau anh sẽ tham gia hội bạn học đại học, em muốn cùng đi không?" Anh đột nhiên nghĩ đến một sự kiện có thể làm cho cô vui vẻ. Bình thường anh rất ít đưa cô đi ra ngoài xã giao, cảm thấy trường hợp này đối với người đơn thuần như cô mà nói rất phức tạp, trường hợp vợ anh xuất hiện đều phải để anh cẩn thận xem xét mới được, hơn nữa cũng không thể để quá thường xuyên tiếp xúc với điệu bộ của phu nhân giàu có hay phụ nữ thành đạt, để tránh việc cô vô tình nghĩ mình đã bị "làm hư" rồi.

Một đoạn tình cảm thất bại trước đây nói cho anh biết dã tâm của phụ nữ một khi nảy sinh có thể sẽ trở nên nhanh hơn đàn ông, rất vô tình. Cho nên đối với người vợ hiền chất phác đáng yêu này, anh luôn luôn dùng phương pháp dè dặt cẩn thận bảo vệ.

"Được, được!" Quả nhiên cô mặt mày hớn hờ, biểu cảm vui vẻ như muốn đi ra ngoài dạo chơi ngoại thành đập thanh, nghĩ đến cùng anh ra ngoài rất hưng phấn, còn nhảy nhót hơn khi được tặng quà.

"Vậy thì cứ như vậy quyết định, anh đi làm đây." Anh đứng dậy mặc áo khoác âu phục vào, chuẩn bị đi ra ngoài.

"Em tiễn anh." Cô giống như con chim sẻ nhỏ đi theo sau chồng, mỗi ngày đều tươi cười đầy mặt như vậy tiễn anh rời nhà đi làm, dặn dò anh phải bình an về nhà.

"Buổi tối gặp." Cô hôn một chút ở trên gương mặt đẹp trai của anh, đem túi công văn đưa cho anh.

Anh nhìn khuôn mặt tươi cười sáng rực như hoa của vợ, trong lòng lại có cổ xúc động muốn 데 cô đến bên tường, rất muốn hôn ngẫu nhiên cặp môi đầy hồng nhợt của cô, mút chúng nó thành màu hồng kiêu diễm.

Đôi môi khêu gợi của cô mềm mại, ngon ngọt như thế nào anh hiểu rõ hơn ai hết.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ —— dùng kim đồng hồ, kim phút sắc nhọn để loại trừ ý nghĩ sắc trong đầu mình, nhắc nhở bản thân bình tĩnh lại —— lái xe

đã đợi ở bên ngoài, anh phải ra khỏi nhà đi làm lập tức!

Vừa mới qua mùa thu, tại sao anh đã bắt đầu suy nghĩ đến mùa xuân rồi nha?! Gần đây thật kỳ quái.

Sau khi Lương Nhượng Duy nhìn theo chồng ra ngoài quay trở lại trong phòng mở ra món quà vừa rồi mới được tặng ——

"Em biết mà." Tuy rằng chuẩn bị tâm lý từ sớm nhưng nhìn nguyên bộ trang sức ngọc ngà trong hộp, trong lòng vẫn có một chút tiếc nuối, tiếc nuối trong tâm ý của chồng luôn có chút lơ là, hờ hững.

Khuôn mẫu quà tặng mà chồng cô tặng cho cô kỳ thật là có từ trước. Lễ tình nhân, sinh nhật, lễ Giáng Sinh đều được tặng các loại quà đều là mỹ phẩm, túi xách, trang phục, hơn nữa toàn bộ đều là những mẫu mới nhất đến từ những thương hiệu nổi tiếng. Về phần trang sức kỷ niệm ngày kết hôn hàng năm đều không có ngoại lệ.

Cũng không phải cô không thích những thứ anh tặng, chỉ là cảm thấy phong cách quà tặng này cảm giác dường như có chút không quá hợp với cô, hơn nữa kỳ thực cô cũng không có cơ hội dùng đến quần áo sang trọng này, càng không có thể đeo một cái túi xách hàng hiệu mấy chục vạn đi chợ dạo, ngộ nhờ bị cướp mất thì nguy rồi. Còn có ngọc ngà này.

Cô cảm lấy một cái khuyên tai bằng ngọc trong đó, lật ra phía sau ——

"Em không có lỗi tại a, chồng a." Cô tiếc nuối nhìn cái khuyên tai xinh đẹp kia, vuốt vành tai "hoàn hảo vô khuyết" của bản thân, cảm thấy chồng cô thật sự không đủ cẩn thận, lần trước thì từng đưa cho cô một đôi khuyên tai kim cương, cô đã mang đến hiệu đá quý tìm người sửa lại một lần, đã đeo vài lần ở trước mặt anh, nhưng mà dường như anh đến bây giờ cũng chưa quan tâm đến điều này, cho nên mới nói người đàn ông kia không đặt quá nhiều tâm tư ở trên người cô.

Cô cười khổ không biết làm sao, cảm thấy bản thân vẫn là nên ghi nhận tấm lòng của chồng khi tặng những quà tặng là tốt rồi, đừng quá bắt ép người bạn rạn nứt như anh phải làm chuyện này hoàn hảo đến cùng như vậy, lại trở thành một người phụ nữ thích soi mói.

Thấy hàng năm anh "hai lễ hai ngày" đều sẽ giúp cô chuẩn bị quà tặng này, anh tặng cái gì cũng không sao cả, có tình uống nước cũng ngọt.

Cô để khuyên tai lại trong hộp, cười meo meo đi trở về phòng ngủ, vội vàng chọn bộ quần áo xinh đẹp để cùng anh đi tham gia hội bạn học, còn muốn tìm thời gian đi mang đôi khuyên tai này sửa lại, đến lúc đó là có thể cùng đi ra ngoài rồi.

Ha ha, gả cho anh thật sự quá hạnh phúc rồi !

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hiền Bối Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hội bạn học cũ của Trác Diệu Bang liền quyết định ở chỗ Tiểu Chu tới hết buổi tối, bởi vì người tổ chức đã đặt phòng ăn cơm Tây ở đây, tổ chức theo hình thức party, thuận lợi cho các bạn học đã làm ba mẹ mang theo đứa nhỏ hoạt bát hiếu động nhà mình cùng nhau tham gia.

Đề cùng đi với Trác Diệu Bang tham dự buổi họp lớp cũ chiều ấy, Lương Nhượng Duy đặc biệt đến thăm mỹ viện, đem mình từ đầu tới chân ăn diện một phen. Cô mặc vào bộ lễ phục hàng hiệu được anh tặng, sức lên người nước hoa anh tặng, mang theo chiếc túi anh tặng, đeo một bộ trang sức ngọc trai. Khuôn mặt thanh tú xinh đẹp ngày thường được trang điểm thành một thiếu nữ hòa nhã, thanh lịch, xinh đẹp mà kiêu sa với phong thái cao quý, quyền rũ, thật xứng xuất hiện cùng ông xã nhà mình, làm cho bất kể nam nữ già trẻ gặp qua đều người gặp người thích.

Trên thực tế nếu không phải vì Trác Diệu Bang gặp người liên giới thiệu quan hệ của hai người, hiện tại có thể sẽ không có người đoán ra cô đã kết hôn bốn năm. Thậm chí vài người đàn ông độc thân đã tính toán ở trong lòng muốn tiến thêm một bước nhận thức cùng người con gái lịch sự tao nhã trước mặt này, tưởng rằng còn có cơ hội theo đuổi cô, nhưng sau đó chỉ có thể giữ lại tình cảm này ở trong lòng.

Bởi vì Trác Diệu Bang đã vài năm không đi họp lớp, nên lần này mang theo vợ ra mắt mọi người, anh tự nhiên trở thành nhân vật trung tâm trong hội trường. Hơn nữa "Xây dựng Hoa Dương" này vài năm liền liên tiếp có những dự án xây dựng chạm tay có thể bóng (có nghĩa quyền thế lớn, mình không biết thay từ nào thích hợp nên đành để vậy. hic) tương lai chắc chắn rất khả quan. Hiện nay, một số bạn cùng lớp cũng làm việc liên quan đến xây dựng, đương nhiên càng phải tìm đề tài bất chuyện cùng anh, muốn anh có cơ hội sẽ quan tâm nhiều hơn một chút đến mấy người bạn học chung ba năm này.

Buổi họp lớp đang tiến hành bình thường thì giữa sân xuất hiện một người hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Đó là một người con gái ăn mặc hợp thời, xinh đẹp, quyền rũ, cô ấy vừa xuất hiện liền khiến cho mọi người nổi lên một trận xôn xao nhỏ, nhưng cô dáng vẻ vẫn ung dung như trước, sau khi cùng một số người chào hỏi, đưa mắt nhìn thấy Trác Diệu Bang liền chậm rãi đi về phía hai vợ chồng anh.

Lương Nhượng Duy không thể không chú ý đến cô gái này, không chỉ bởi vì, gương mặt ngoại hình cô ấy mà còn cả vì quần áo, phụ kiện, túi xách, thậm

chỉ là cả mái tóc rối nhẹ hờ hững trên bờ vai của cô ấy. Tất cả đều làm cho Lương Nhượng Duy cảm giác giống như đã từng quen biết

"Đã lâu không gặp." Cô gái chủ động vươn tay về phía Trắc Diệu Bang.

Trong nháy mắt, Lương Nhượng Duy dám thề không phải là cô bị ảo giác, mà là xung quanh cô ánh mắt đều nhìn về phía ba người bọn họ, giống như chú ý cái gì đó, lại giống ở nín thở chờ đợi chuyện gì đó sắp xảy ra, không khí căng thẳng giống như vừa có ai châm ngòi một quả pháo.

"Trở về khi nào vậy ?" Đường như anh hơi do dự nhìn tay cô ta, sau đó mới lễ phép bắt tay đối phương một cách lịch sự, hỏi thăm một cách tự nhiên.

"Đã hơn một năm rồi nhỉ, vì công việc bận rộn nên không có thời gian gặp anh chào hỏi." Cô gái đó tự nhiên nói, ánh mắt nhìn anh giống như viên kim cương trước ngực cô tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Vốn là cô ta muốn từ chối lời mời của người đứng ra tổ chức, hôm nay không có ý định tham dự, nhưng mà bây giờ xem ra tham gia buổi họp lớp này cũng không phải là chuyện quá nhọc nhằn.

"Bận rộn là chuyện tốt, nó nói lên sự nghiệp của em rất thành công."

"Chỉ là một văn phòng nhỏ bé, kém thành tích của anh nhiều."

Bàn tay cùng tầm mắt của hai người đã giao nhau ở trên không trong chốc lát. Lương Nhượng Duy đứng bên cạnh quan sát, lắng nghe, trong lòng có cảm giác kỳ lạ không thể nói rõ, chồng mình và cô gái trước mặt này, cùng với ánh mắt quá mức của mọi người làm càng cho cô cảm nhận được một sự căng thẳng rất kỳ lạ, hơn nữa cô lại ngửi được một mùi hương quen thuộc, mùi hương kia làm cho cô nhớ tới chồng mình đã từng đưa cho cô một bình nước hoa như vậy.

"Không giới thiệu giúp chúng em một chút sao?" Cô ta nhìn về phía Lương Nhượng Duy hỏi.

Anh rút tay lại. "Đây là vợ của tôi, Lương Nhượng Duy. Còn đây là Ngô Hằng Xuân, trước đây cô ấy đạt được học bổng đi du học ở Newyork, hiện tại đang là một nhà thiết kế nội thất tài giỏi." Trắc Diệu Bang giới thiệu thay vợ, anh dựa vào nội dung câu chuyện vừa mới nói để phỏng đoán, công việc hiện nay của Ngô Hằng Xuân chắc cũng không kém. Với óc sáng tạo và tham vọng của mình, năng lực thiết kế của cô ta ngày càng tiến bộ là kết quả dễ hiểu.

Nhưng câu nói khích lệ này nghe vào trong tai mấy người bạn học cũ nhưng thật ra có vài phần châm chọc, tưởng rằng mọi người đều biết hai người bọn họ đã từng kết giao vài năm trời, có tin đồn rằng nguyên nhân về sau bọn họ chia tay chính là bởi vì nhà gái ra nước ngoài du học.

"Ồ, cô thật sự rất tài giỏi nha, còn có thể đạt được học bổng ra nước ngoài nghiên cứu, lần duy nhất trong cuộc đời này tôi được ra nước ngoài chính là chuyến đi hưởng tuần trăng mật cùng chồng." Lương Nhượng Duy thân mật khoác cánh tay chồng mình cười, đơn giản là cô muốn bày tỏ sự khâm phục của mình đối với cô ta, cho là từ nhỏ đến lớn mình sẽ không đi nghiên cứu, càng miễn bàn đến việc có thể được đi du học ở nước ngoài.

Nhưng mà những lời nói này nghe vào trong tai mọi người lại thành như một cú đánh tuyệt vời, cộng thêm động tác thân mật dựa vào chồng, rất giống như cô đang khoe cuộc hôn nhân hạnh phúc của mình vậy, cười nhạo đối phương vậy mà lại có thể buông tay một người đàn ông "tài" mạo vẹn toàn một cách ung phớt như vậy, bây giờ lại lâm vào tình cảnh một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi chưa lập gia đình.

Người phụ nữ dù điều kiện có tốt hay không, dường như không kết hôn chính là chịu thiệt thòi thấp hơn người khác một bậc. Hơn nữa so sánh sự chênh lệch về tuổi tác giữa hai người càng làm làm cho Ngô Hằng Xuân cảm thấy bối rối, khuôn mặt cứng đờ lại –

"Tôi đoán tuần trăng mật của hai người hẳn là rất vui vẻ, tôi còn phải đi theo chào hỏi các bạn học khác, xin lỗi không tiếp chuyện được." Ngô Hằng Xuân mang theo nụ cười cứng ngắt bỏ đi, cùng về mặt lúc mới tới khác nhau rất nhiều.

"Em nói sai điều gì sao?" Lương Nhượng Duy trên mặt lộ một chút thoáng cười, nhẹ nhàng hỏi chồng.

"Không có, em cư xử rất tốt." Anh mỉm cười đẹp không thể tả, cảm thấy cô vợ đơn thuần của mình không biết những chuyện phức tạp này có vẻ như là một chuyện tốt.

Cô ngước mắt lên nhìn chồng, lại nhìn bốn phía xung quanh mọi người đều trốn tránh ánh mắt cô, trong lòng cảm giác có chút không thích hợp.

"Chồng à, Ngô Hằng Xuân chỉ là bạn học cũ của anh hay sao?" Cô tò mò hỏi.

"Làm sao vậy?" Trong lòng anh có chút cảnh giác.

"Anh xem ánh mắt của cô ấy. Giống như có gì đó hơi khác một chút." Nói chuyện cùng với các bạn học cũ khác thì anh nhìn cô gái ấy như có chút suy nghĩ tìm tòi hơn, ánh mắt cũng trở nên nặng nề hơn.

Hơn nữa cô cũng đâu có lòng dạ hẹp hòi so đo thời gian bắt tay của hai người bọn họ cũng dài hơn những người khác. Hừ!

"Không giống như thế nào, còn không phải là dùng hai con mắt nhìn sao." Anh mỉm cười, đột nhiên cảm thấy dường như hôm nay vợ mình đặc biệt thông minh.

Bỗng gặp bạn gái cũ, anh không chuẩn bị trước nên có chút ngạc nhiên, những ký ức ngày xưa ở trong lòng không tự chủ mà hiện lên.

"Cảm giác thôi!" Giác quan thứ sáu của phụ nữ làm cô cảm thấy không tầm thường.

"Em cảm thấy có vẻ như cảm xúc của anh không giống nhau." Anh ôm thắt lưng vợ, hôn môi cùng đôi gò má xinh đẹp trắng trẻo của cô, là thực sự thích, nhưng đồng thời cũng muốn thay đổi chủ đề nói chuyện.

Trước đây anh không nghe nói tin tức Ngô Hằng Xuân về nước, cũng không mong muốn sẽ gặp lại cô ta ở hội bạn học cũ, bằng không cũng không mang vợ tham dự buổi họp lớp này, gây ra hình ảnh làm người ta chú ý như vậy.

Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, anh nghĩ trên đời này cũng chẳng có người phụ nữ nào có thể vui vẻ mà gặp gỡ bạn gái cũ của chồng mình được, tốt hơn hết là vợ của anh vẫn cứ tiếp tục không biết có tồn tại "tình cũ" này. Dù sao anh và người phụ nữ đó cũng đã là quá khứ, chuyện thế này nhiều lời cũng vô ích, làm không tốt còn có thể gây ra những rắc rối không cần thiết.

Chương 3.2:

Lương Nhượng Duy bị chồng hôn môi ở nơi đông người làm cho có chút ngượng ngùng, vẻ mặt ngọt ngào tiến sát vào lòng anh, cũng không còn muốn tiếp tục truy cứu chuyện gì nữa. Một lát sau cô đi đến cửa phòng hóa trang, đẩy cửa ra –

"Mấy bạn vừa mới thấy gì không, vợ anh ấy và Hằng Xuân ăn mặc rất giống nhau nha, có thể đúng là tình cũ khó quên với bạn gái trước không?" Một người phụ nữ hỏi người bạn bên cạnh.

"Có khả năng nha. Dù sao thì hai người bọn họ cũng kết giao nhiều năm như vậy, Diệu Bang vẫn chưa từng mờ ám với người phụ nữ khác như vậy thì biết anh ấy có bao nhiêu cố chấp với chuyện tình cảm rồi" Một người mẹ đang thay tã cho con trả lời.

Diệu Bang! Lương Nhượng Duy ở ngoài cửa phòng nghe được tên chồng mình, cơ thể lập tức tự động đứng lại, lỗ tai cũng tự động mà lắng nghe, chăm chú theo dõi câu chuyện bên trong phòng.

"Đáng tiếc Hằng Xuân không biết đang suy nghĩ cái gì, người đàn ông đẹp trai, si tình, lại có tiền như vậy đốt đèn lồng cũng khó tìm được người thứ hai. Vậy mà cô ấy lại có thể không tiếc mà bỏ qua, một mình ra nước ngoài nghiên cứu! Mấy bạn xem vợ anh ấy bây giờ thật hạnh phúc, phu nhân chủ tịch toàn thân trên dưới đều là quần áo hàng hiệu, giá đến hàng trăm vạn..."

Mấy người phụ nữ bình phẩm về trang phục hàng hiệu của Lương Nhượng Duy, nói cô và Hằng Xuân dù mặc tương tự nhau nhưng cô vừa đẹp đẽ, lộng lẫy mà cũng không mất đi vẻ đoan trang, tao nhã, lịch sự, làm cho người ta cảm thấy thân thiết, xét về phương diện phong cách và tuổi tác vẫn là hơn một chút...

Có điều là những lời khen lúc này lại không có cách nào khiến Lương Nhượng Duy ở ngoài cửa cảm thấy vui vẻ một chút nào, ngược lại câu kia...

"Nhưng nếu chồng cô ấy cùng bạn gái cũ vẫn còn tình cũ khó quên, tình cảnh của cô ấy cũng rất thâm thảm."

"Có gì mà thâm! Người như chúng ta vất vả làm việc mấy tháng trời mới mua được một bộ quần áo hàng hiệu mới là thâm. Chồng mình thấy mình muốn đi dự họp lớp cũ cũng không thêm trông con họ mình, giống hệt với tên tiểu quỷ mình sinh ra..." Người phụ nữ thay tã mới cho con, tiếp tục phàn nàn với bạn học cũ về điều không tốt của chồng mình.

Lương Nhượng Duy lặng lẽ lùi lại, cho đến khi mấy người phụ nữ kia rời khỏi phòng hóa trang. Cô mới bước vào một mình, đứng trước tấm gương lớn nhìn bộ lễ phục trên người mình và mái tóc dài được xõa tung...

Hoàn toàn chính xác, cô mặc rất giống Ngô Hằng Xuân, cho nên ngay cả khi lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy cô đã thấy cảm giác rất quen thuộc...

Vì sao anh ấy lại không thừa nhận với cô chuyện hai người đã từng kết giao?

Trong lòng Lương Nhượng Duy xuất hiện một dấu chấm hỏi, không rõ vì sao chồng mình phải cố ý giấu diếm mình sự thật rằng anh ấy đã từng kết giao với Ngô Hằng Xuân. Cô cũng không phải là người phụ nữ nhỏ mọn như vậy, cho dù có chút kinh ngạc vì anh đã từng nói chuyện yêu đương với bạn học nữ, nhưng cũng không có khả năng bởi vì chuyện này mà ăn dấm chua (ghen tuông) quá mức mà trở mặt với anh. Vì sao anh không nói...

Chẳng lẽ! Thực sự là tình cũ khó quên như người phụ nữ kia nói!

Cô nhìn người trong gương, nghĩ đến việc anh tặng bộ quần áo, trang sức này, lúc mới kết hôn anh cũng từng nói những lời như thích cô nuôi tóc dài. Trong lòng cô bỗng xuất hiện nỗi khó chịu, sợ hãi âm thầm chiếm giữ ở ngực, sợ hãi có phải cô chỉ là người thế thân cho kẻ khác không. Vậy bốn năm nay trong mắt chồng cô rốt cuộc cô có phải là "cô" hay không?

Những người phụ nữ kia nói đúng, chồng cô là người đàn ông cố chấp, từ trước đến nay đối với việc chính mình nhận định anh sẽ làm cho tới cùng, sẽ không thay đổi. Như vậy đối với một đoạn tình cảm lâu năm của bọn họ, đương nhiên cũng sẽ là—

Không! Sẽ không, nếu anh đã không quên được người con gái đó, thì tại sao anh lại cưới cô về làm vợ. Hơn nữa cô nhìn lại khuôn mặt mình... Mặc dù kiểu tóc, trang phục của hai người giống nhau ngoại hình, chiều cao, giọng nói, thậm chí cả một nét tính cách của hai người cũng không có chút gì giống nhau. Nếu anh muốn tìm một người để thay thế thì cũng tìm một người có điều kiện bề ngoài giống cô ấy mới đúng.

Đúng vậy, nhất định là cô đã suy nghĩ quá nhiều. Anh tặng cho cô mấy thứ này chắc hẳn chỉ là trùng hợp mà thôi. Dầu sao mấy thương hiệu kia cũng phổ

biển, các xu hướng thời trang thịnh hành theo mùa cũng rất dễ được sử dụng rộng rãi. Cho nên nếu đựng áo, đựng túi, đựng giày (áo, túi, giày giống nhau) cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên, cô không cần phải vì chuyện đó mà canh cánh trong lòng, bị sự hoài nghi làm rối trí.

Về phần chồng mình lại che dấu tình yêu trong quá khứ... Nhất định là do anh lo cô bối rối, thay cô suy nghĩ...

Đúng, như thế này mới là sự thật! Lương Nhược Duy nhìn người trong gương tự kêu gọi sự tin tưởng, loại bỏ sự nghi ngờ trong lòng. Tự nói với mình là phải tin tưởng chồng mình, không được tùy tiện ghép tội cho anh.

Con người cô có nét nữ tính hiền lương thực đức mỹ đức truyền thống (có tài đức, nhân phẩm tốt đẹp, hiền thực), hơn nữa người phụ nữ đang trong tình yêu cũng tự lừa mình dối người một cách ngu ngốc, cho dù nhìn thấy chín bằng chứng trước mắt cũng tin vào bằng chứng lớn nhất trong tim mà cho ra kết quả tin tưởng.

Đi ra khỏi phòng hóa trang, cô trở lại bên cạnh chồng mình với vẻ mặt tươi cười vui vẻ.

“Anh còn tưởng em bị rơi xuống bồn cầu mất rồi” Anh trêu đùa nói, cảm thấy dường như vợ anh biến mất rất lâu.

“Chồng à, anh có yêu em không?” Cô nắm lấy tay anh đặt câu hỏi.

“Sao bỗng nhiên lại hỏi chuyện này?” Không phải là ở trong phòng rửa tay cô đã nghe được lời ra tiếng vào gì đó đi!

“Bởi vì em yêu anh” Cô cho câu trả lời một cách trực tiếp.

“Anh cũng vậy” Anh nhìn khuôn mặt tươi cười trong trẻo của vợ, âm thầm thở ra một hơi, nghĩ rằng cô chẳng qua là đang làm nũng. Nhưng anh cũng thấy thật thích thú khi cô bịn rịn không rời xa, ý lại vào mình như vậy.

Tình yêu mà vợ anh dành cho anh luôn cuộn cuộn không dứt, anh luôn thu nhận toàn bộ, hơn nữa còn cảm thấy hài lòng mà hưởng thụ.

Nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên Lương Nhược Duy cảm thấy rõ ràng mình không đủ hài lòng đối với câu trả lời của chồng.

Tại sao anh lại không thể trả lời “Anh cũng yêu em” cơ chứ? “Anh cũng vậy” nghe qua giống như chỉ là sự thừa nhận bị động, suy cho cùng cũng không thể làm cho người ta thấy ấm áp, kiên định trong lòng.

Cô nhìn chồng mình một cách âu yếm, bỏ qua trái tim cùng những tiếng vang trống rỗng kia. Cô tin tưởng rằng hai người họ chính là lưỡng tình tương duyệt (hai bên đều có tình ý) mà yêu nhau, chỉ là anh không biết cách bày tỏ tình yêu trong lòng mình mà thôi.

Cô mỉm cười, từ đầu đến cuối vẫn tin tưởng vào niềm tin của chính mình.

Ở bên khác, có một ánh mắt từ trong đám đông luôn tập trung nhìn theo từng hành động của hai vợ chồng cô.

Sau đó một tuần, Trác Diệu Bang ở phòng làm việc bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại từ một người không mấy xa lạ - Ngô Hằng Xuân.

“Em đi bàn công chuyện ở gần đây, nghĩ tới công ty anh cũng ở chỗ này, đã nghĩ đến đây đòi một phần cơm ăn, không ngại nếu mời người bạn học già là anh sắp xếp ăn bữa tối chứ?” Cô ta ở đầu dây bên kia nhẹ nhàng nói, giọng nói khách khí cùng lí do hoàn toàn chính đáng làm cho người khác cảm thấy nếu từ chối lời mời của cô ấy thì đó là một chuyện cực kỳ không phong độ.

“Không ngại, nhưng mà tôi không tan làm sớm như thế, có thể làm chậm trễ thời gian ăn tối của em mất.” Anh nói nhỏ, không trực tiếp từ chối không tiếp, cũng không nói lời đồng ý, trong đầu có thể dễ dàng thấy được đáng về tự tin, xinh đẹp của cô ta bây giờ.

Kể ra cũng đã một năm rồi chưa từng liên lạc với cô ta, vừa mới gặp mặt tại hội bạn cũ đã lập tức nói đúng lúc tới nơi gần công ty anh làm việc như thế, còn có cùng anh ăn bữa cơm. Thật đúng là khéo léo nha!

“Không sao cả. Em sẽ đến nhà hàng chờ anh, nếu bỏ lỡ mất bữa tối thì chúng ta đổi sang ăn bữa đêm. Đã là người lớn như vậy chắc anh cũng không có giờ gác công đấy chứ?” Lời này nói ra thật đúng với phong cách của cô ta, trong đó mang theo chờ đợi nhẹ nhàng mà cũng ẩn chứa sự khiêu khích không nhượng bộ.

Với sự nhận thức của Trác Diệu Bang về Ngô Hằng Xuân, cô ta luôn luôn tin tưởng vào chính bản thân mình, vừa mở miệng lập tức khiến anh không thể không đến chỗ hẹn, nếu lần này anh lảng tránh, nhất định cô ta sẽ lại tiếp tục đến tìm anh.

Anh im lặng một chút, thầm tính toán trong đầu xem đi hay không đi...

“Ồ đâu?” Cũng có cùng một mức độ tự tin cao, anh quyết định sẽ không thất lễ mà đồng ý lời mời này. Anh muốn mượn việc này để chứng minh chính mình “đối xử bình đẳng” đối với người phụ nữ này, không có khả năng vì hình ảnh của cô ta mà bị ảnh hưởng, cũng không có lí do gì vì cô ta mà sợ hãi.

Lòng người đúng là có điều gì đó kỳ diệu như vậy. Trên thực tế dù đã biết rõ ràng phương hướng chính xác nhất, nhưng thường trong một ý niệm, lại tự phụ mà lựa chọn một con đường đầy mạo hiểm.

“Em chờ anh, không gặp không về”

Tám giờ rưỡi Trác Diệu Bang bước vào nhà hàng đã hẹn trước. Ánh đèn ở đây thật đẹp, không khí ấm áp, làm nơi hẹn hò của tình nhân thì rất lãng mạn. Nhưng nếu là cùng bạn học cũ ăn cơm thì dường như có chút kỳ lạ.

“Em giúp anh gọi một đĩa thịt bò bít tết Felix anh thích, năm phần chín!” Cô ta gọi người phục vụ trực tiếp mang đồ ăn lên, nhìn vào mắt anh một cách quyến rũ, nhẹ nhàng vén tóc lên bộ dạng lại càng lộ vẻ phong tình vạn chủng.

“Lần trước ở buổi họp lớp cũng chưa có cơ hội trò chuyện nhiều, đêm nay chúng ta có thể cùng nhau tâm sự rồi”.

“Chúng ta có rất nhiều chuyện có thể tán gẫu sao?” Anh nhìn người bạn gái cũ xinh đẹp trước mặt, khuôn mặt trẻ đẹp lịch sự mang theo một nụ cười nhã nhặn. Thực ra anh không hề cảm thấy hôm trước đã bỏ qua cơ hội nói chuyện cùng cô ta.

“Anh vẫn còn trách em về quyết định năm đó ư?” Cô ta nghe được trong lời nói của anh có chút xa cách, nhưng tự cho rằng đó là phản ứng cảm xúc của anh không thể quên được cô ta, vô cùng bình thường.

“Không, chuyện này đã trôi qua rồi.” Anh nói một cách ôn hòa, nhã nhặn. Lần này gặp mặt những ngạc nhiên trước đó cũng không còn nữa, cho nên biểu hiện càng thêm thoải mái, bình tĩnh hơn.

“Thật sự đã qua rồi sao? Sáu năm tình cảm, trong lòng anh không có một chút gì lưu luyến hay sao?” Cô ta không tin, mỗi lần cô ta ngẫu nhiên nghĩ đến đều rất hoài niệm khoảng thời gian ngọt ngào, cuồng dại hai người từng bên nhau. Làm sao anh có thể không nhớ một chút nào được.

“Anh đã kết hôn”

“Em biết. Bởi vì lúc ấy em quyết định đi du học ở nước ngoài, không thể cùng anh kết hôn ngay lúc đó vậy nên anh mới cưới người phụ nữ khác” Cô ta biết anh đang giận dỗi, bởi vì cô ta gạt anh đi xin học bổng, vốn muốn nói sẽ không bao lâu nữa lập tức cùng anh kết hôn. Nhưng ông trời đã cho cô ta một cơ hội tốt, đương nhiên cô ta không có khả năng lựa chọn bị trời buộc sớm như thế.

Mặc dù hoàn cảnh gia đình của Trác Diệu Bang không tệ, nhưng dựa vào điều kiện của cô ta, ai biết được ra nước ngoài sẽ có gặp được cơ hội hoặc một người tốt hơn

“Em cũng có thể tìm được một người đàn ông tốt hơn để kết hôn mà. Tôi tin tưởng với điều kiện của em chắc chắn có rất nhiều người đàn ông muốn theo đuổi” Anh cảm lấy dao và nĩa, giữ nguyên nụ cười trên mặt. Không thể nói rằng lời Ngô Hằng Xuân nói là không đúng, nhưng trong lòng lại thấy những lời nói của cô ta có chút chói tai, không hài lòng lắm khi cô ta nói đến vợ mình, thái độ giống như có phần không để vào mắt.

Bởi vì trong lòng anh, Lương Nhượng Duy từ lâu đã không phải chỉ là “người phụ nữ khác” nữa rồi. Bốn năm nay cô dùng tình yêu chân thành tha thiết để đi cùng anh, ủng hộ anh. Cho dù là tảng đá cũng đã bị nước chảy đá mòn. Tình yêu của cô hoàn toàn thấm đẫm trái tim anh, làm cho anh chìm đắm vào tình yêu đó thật sâu, cũng rất trân trọng tình yêu của hai người. Vậy nên từ lâu anh đã khống chế những cảm xúc của mình, cố gắng bảo vệ, không cho phép có chút gì sai sót.

“Nếu em nói rằng, trái tim em vẫn có hình bóng anh thì sao?” Ngày hôm đó gặp lại hình ảnh khôi ngô tuấn tú, kiên cường của anh, trái tim cô ta lại rung động, nhất là khi thấy sự che chở của anh với người phụ nữ bên cạnh, càng làm cho cô không ngừng hâm mộ.

Nghe thấy vậy, anh nở một nụ cười thật lòng.

“Bởi vì trong lòng có tôi vậy nên mới ra nước ngoài không đến nửa năm em đã ở chung với người đàn ông khác hay sao?” Anh vốn không hề muốn nói ra những lời nói khiến người khác khó chịu như vậy, nhưng dường như Ngô Hằng Xuân này rất muốn biến anh thành thằng ngốc, trước mặt anh lại diễn vở kịch hư tình giả ý như vậy, thật sự làm tổn hại khẩu vị của anh.

“Đó là... Bởi vì anh không bên cạnh em, em thấy rất cô đơn. Nếu lúc đó anh nói rằng sẽ nguyện ý chờ đợi em, em đã không cảm thấy cô đơn như vậy” Cô ta thay đổi không sai, hơn nữa còn là vì tình thế có chút bất đắc dĩ.

“Xem ra đó là lỗi của tôi rồi! Thật xin lỗi, vậy tối nay em hãy ăn nhiều một chút, coi như là lời xin lỗi của tôi.” Anh châm chọc một cách lạnh lùng, cũng không để sự oán trách của cô ta để trong lòng.

Oán trách sao? Người nên oán trách là anh mới đúng. Năm đó anh nói không đợi, nhưng thật ra anh vẫn ôm ấp ở trong lòng một chút hi vọng mà chờ gần nửa năm, cho đến khi nghe tin cô ta vui vẻ với người khác mới rút ra kinh nghiệm xương máu, hoàn toàn tỉnh lại. Bây giờ nghĩ lại, anh không hiểu vì sao khi đó lại yêu cô ta đến điên cuồng, cố chấp như vậy. Nhưng lúc này nhìn người con gái trước mặt anh chỉ nghĩ đến người vợ đang dang của mình ở nhà... A, ăn nhanh chút!

“A Bang, anh có biết đôi khi anh rất lạnh lùng và ích kỷ không? Em cũng có ước mơ của mình, nhưng anh lại muốn em từ bỏ cơ hội khó khăn lắm mới có được để cùng anh kết hôn, sinh con. Cuộc sống của em đâu chứ?” Tình cảm dịu dàng cũng vô dụng, cô ta vẫn cố gắng để chứng minh chuyện của mình về tình vẫn có thể tha thứ. Nhưng Trác Diệu Bang càng không có hứng thú với biểu hiện của cô ta thì cô ta càng mong muốn xoay chuyển.

“Cho nên tôi đã để em đi rồi đó thôi? Chẳng lẽ cuộc sống bây giờ của em không phải do em đã từng lựa chọn không?” Anh có chút không kiên nhẫn nói, cảm thấy tâm tình ăn bữa cơm này đã bị phá hỏng.

Cô ta nói rất đúng, có lẽ anh ích kỷ và không biết suy nghĩ cho người khác. Mà cô ta cũng giống vậy, cho nên cuối cùng bọn họ đều vì kiên trì với lý tưởng của riêng mình mà quyết định chia tay hai đường. Nói ngắn gọn, hai người bọn họ thật sự không thích hợp với đôi phương, may mắn là lúc đó bọn họ chưa kết hôn.

“Anh vẫn còn ở trong căn phòng kia sao?” Ban đầu là nói chuyện bắt lợi cho cô ta, cô ta nhanh chóng chuyển đề tài.

“Tại sao không?”

“Nơi đó kết tinh tâm huyết của chúng ta, có chứa rất nhiều kỉ niệm của hai ta. Em nhớ rõ anh đã cho em đổi rất nhiều bản thiết kế, hai ba ngày đầu còn chạy đến đó giám sát tiến độ thi công, còn đặc biệt tìm người chế tác những đồ gia dụng em thích...” Cô ta đặc ý nhớ lại những đồ nội thất màu trắng đại diện cho tình cảm sâu đậm mà anh dành cho cô ta.

“Hiện tại nơi đó với em đã không còn chút gì liên quan cả, mong em không cần nghĩ đến nó làm gì.” Anh ăn bít tết, thái độ rất lạnh nhạt.

Cô ta chịu đủ rồi! Không nhìn được mà nổi giận—

“Người phụ nữ kia có cái gì tốt hơn em? Chẳng lẽ chúng ta kết giao với nhau sáu năm lại không bằng việc anh chỉ quen biết cô ta một tháng?” Ngày đó cô ta cố ý thăm dò, nghe nói hai người họ kết giao chưa đầy một tháng lập tức quyết định kết hôn. Hơn nữa người phụ nữ kia chẳng qua cũng chỉ là một bà nội trợ tầm thường đến cực điểm, lớn lên lại không có gì xuất sắc, điều kiện về các phương diện đều thua xa cô ta rất nhiều.

“Thời gian không quan trọng, vấn đề lại càng không phải là việc ai tốt ai xấu, mà là cô ấy thích hợp với tôi hơn em. Trong vài năm qua cô ấy đã làm cho tôi những việc mà em ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến, cũng không có khả năng nỗ lực làm cho bất cứ người nào. Tôi thật may mắn khi chính mình đã gặp được cô ấy, cũng rất quý trọng cuộc sống như bây giờ. Cho nên em hãy đi tìm một người đàn ông thích hợp với em đi”. Anh giải thích một cách tương đối bình tĩnh, không thể bỏ qua sự hi sinh mà không hề oán trách, không cần hỏi đáp của vợ mình, cũng không còn cần thiết mang ra chứng cứ chứng minh với một người ngoài. Gặp lại bạn gái cũ, ngược lại càng khiến cho anh tin tưởng vợ mình chính là món quà ông trời ban cho.

Hiện nay đối với anh mà nói, đã không còn ai có thể sánh với Lương Nhượng Duy.

“A Bang, chúng ta thật sự không thể bắt đầu lại từ đầu một lần nữa hay sao?” Cô ta nhỏ giọng mềm mại, trong lòng thật sự đang có cơn giận dữ, giận dữ bất bình!

“Không phải chuyện gì cũng có thể lại có cơ hội một lần nữa, bỏ qua chính là bỏ qua.” Bọn họ đã sớm kết thúc, sẽ không lại có “bắt đầu”.

“Ai nói không có, chỉ cần anh nguyện ý—“

“Hằng Xuân, như vậy không giống em chút nào cả” Anh nhắc nhở cô ta hãy tự trọng, lời anh muốn nói đã rất rõ ràng rồi.

Cô ta nắm chặt dao và nĩa, một nhát dao cắt miếng thịt bò còn máu, đưa vào miệng điểm hồng, cùng với rượu vang đỏ tươi...

Chia tay năm năm, lần đầu tiên cô ta không thấy không đành lòng cũng cũng không cam lòng...

Người đàn ông trước mặt này vốn thuộc về cô ta!

Chương 3.4:

Đêm khuya mười một giờ Trác Diệu Bang mới về đến nhà. Lương Nhượng Duy mới nằm trên giường không lâu lập tức nghe thấy âm thanh anh đi vào cửa, lập tức xuống giường giúp anh thay quần áo.

“Chồng à, hôm nay anh ăn cơm cùng ai vậy?” Cô vừa nhận lấy quần áo vừa hỏi anh.

“Một người bạn làm ăn, em không biết đâu.” Anh che dấu chuyện cùng bạn gái cũ ăn cơm theo bản năng, cảm thấy chuyện này còn nhạy cảm hơn chuyện đến khách sạn tìm một cô gái bán chuyện làm ăn.

Huống hồ hiện nay vợ anh đặc biệt có “cảm hứng” đối với tồn tại của Ngô Hằng Xuân, hiện tại nếu biết anh ăn cơm cùng Ngô Hằng Xuân còn đưa cô ta về nhà chẳng phải sẽ lại càng tăng thêm hiểu lầm, tự mình đi tìm phiền toái hay sao? Mặc dù vợ anh là một người phụ nữ dịu dàng, thiện lương, nhưng ghen tị vốn là gen của phụ nữ, ghen là bản tính trời phú của phụ nữ, anh đã thấy rất nhiều tình huống bị thăm của bạn bè, tốt hơn hết là vẫn không nên lấy gây ông đập lưng ông.

“Bạn cùng làm ăn...Người đó là đàn ông ư?” Cô cầm quần áo của anh, hỏi tiếp.

“Ừ... Sao em đột nhiên bắt đầu quan tâm chuyện này vậy?” Bình thường cô sẽ không hỏi tới những vấn đề kiểu này, hơn nữa vẻ mặt của cô dường như có gì đó hơi lạ...

“Không có gì. Chỉ là muốn hỏi đôi phương có đưa bạn gái tới cùng tham gia hay không, nếu lần sau có cơ hội, em cũng có thể cùng đi với anh, giống như lần trước cùng anh đi dự buổi họp lớp cũ vậy, em cảm thấy rất vui vẻ.” Cô vừa cười vừa nói, vẻ mặt rất thoải mái, vui vẻ.

“Không có. Bọn anh ngồi một bàn toàn đàn ông với nhau, nói chuyện rất nhàm chán, em sẽ không muốn cùng tham gia.” Anh nghĩ vừa rồi chắc do mình nhìn nhầm, vợ anh cũng không có điểm gì kỳ lạ cả, mà anh vẫn muốn cô ít thường xuyên lộ diện trong các buổi xã giao như cũ.

Lần trước thấy các bạn học nam nhìn anh bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ, giáo sư nói, trên người đàn ông cũng có một huyết đạo là ghen tị, chỉ là có bị kích thích hay không mà thôi.

“A, hóa ra là có nhiều người ư?” Anh cũng giật mình thấy chính mình “nói sai”, cời quần dài xong lập tức vội vàng muốn chấm dứt đề tài này, chuyển hướng đến phòng tắm.

Cô nhìn bóng lưng chồng dõng dạc, ý cười trong mắt nhanh chóng thu lại, bịt kín một tầng ảm đạm, ưu sầu, lông mày nhẹ nhàng nhíu lại...

“Lại gạt em...” Cô thì thầm nói nhỏ, ôm áo khoác của chồng vừa cời, trên cổ áo có mùi hương rất nhẹ, nhưng cảm giác mùi hương đó lại rất quen thuộc...

Mùi hương này làm cô ấn tượng mạnh mẽ, không có khả năng nhận sai, tuyệt đối là mùi nước hoa trên người Ngô Hằng Xuân hôm đó.

Nhưng mà hiện tại lại xuất hiện trên áo khoác của anh, mà anh nói trên bàn ăn không hề có phụ nữ...

A, anh muốn che giấu thân phận người kia như vậy ngược lại càng làm cho cô nghĩ khó có người thứ hai cùng anh có buổi hẹn như thế. Ngoài người phụ nữ đã từng kết giao cùng anh đó, đâu có người thứ hai có thể làm anh nói dối.

Cô không nghĩ ra được, cảm thấy trái tim ần ần đau. Lần đầu tiên chồng cô nói dối cô đi ăn tối cùng bạn gái cũ. Ý nghĩa sâu xa trong đó mơ hồ làm cô cảm thấy sợ hãi, lại nhớ lại lời thề trước đây của anh.

Rút cuộc tại sao anh lại giấu diếm chuyện cùng người phụ nữ đó? Nếu không phải trong lòng có quý...

Cô càng nghĩ càng bất an, trong lòng không ngừng suy đoán thái độ trong lòng anh. Nhưng cứ hết lần này đến lần khác không có đủ dũng khí xác thực với anh, cảm giác thấy chuyện này sẽ rất nguy hiểm cho mối quan hệ vợ chồng hài hòa lâu dài giữa hai người, phá mất sự yên bình trước mắt.

Ngộ nhờ bọn họ thật sự nổi lại tình xưa thì cô biết làm sao bây giờ? Nhưng tệ hơn, anh ấy hoàn toàn chưa từng quên cô ta!?

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ của cô còn vô cùng rối loạn, lòng tràn đầy sầu muộn, ngay cả một lí do để thuyết phục mình mạnh mẽ thực hiện cũng tìm không ra, cảm thấy như bị làm khó bởi một bài tập khó giải nhất, lại không thể đem nó đi hỏi người khác...

Ai, cô rốt cục cũng biết được tại sao lại có nhiều người phụ nữ thích đi cầu thần xem bói đến vậy.

Vẫn băn khoăn trong vấn đề không có lời giải của mình, cô có loại dự cảm là cuộc hôn nhân hạnh phúc của mình sẽ không còn yên bình như trước nữa...

Hết chương 3~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hiền Bối Công* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Quả nhiên, giác quan thứ sáu của phụ nữ có tồn tại, hơn nữa không may, bình thường ở phương diện tình cảm nó lại tốt thì mắt linh, xấu thì linh (linh nghiệm).

Vài ngày sau, trong lúc Lương Nhượng Duy còn chưa tìm được biện pháp phải làm thế nào để có thể loại bỏ nghi ngờ cùng bất an trong lòng mình thì quả bom chôn giấu trong lòng cô đã tự động đưa lên kíp nổ, nó bùng nổ làm cô trở tay không kịp, mặt mày xám tro.

Buổi tối hôm nay, Ngô Hằng Xuân người đầy mùi rượu chạy đến trong nhà náo loạn một trận lớn, trực tiếp làm ồn muốn tìm “A Bang thân yêu”, say rượu nói lời say chất vấn thân phận của Lương Nhượng Duy. Thừa lúc cô vào phòng bếp rót nước, chẳng những cô ta tự tiện mở rượu mạnh ở trong ngăn tủ rót vào miệng mấy lần, lại chạy đến phòng khác tìm người, dường như đối với kết cấu căn phòng này rõ như lòng bàn tay, hơn nữa không không chế được sức mạnh, Lương Nhượng Duy một mình ngăn cản cũng ngăn không được, chỉ có thể gọi điện thoại cho chồng từ bữa tiệc xã giao trở về.

Cô đi một mạch theo sau Ngô Hằng Xuân người quăng người nhật, mệ mội chặt vật giống như một nữ giúp việc.

Hai mươi phút sau, Trác Diệu Bang cấp tốc chạy về nhà, vào cửa nhìn thấy tình trạng thâm trầm trong phòng khách giống như bị bạo phong (gió dữ, gió lớn) thổi qua, trong lòng đã đủ khiếp sợ, theo thanh âm vội vàng đi đến phòng ngủ chính, lại càng tức giận trong lòng.

"Đây là của tôi. Đây cũng là của tôi. Cô xem có phải rất đẹp không? Ha ha." Ngô Hằng Xuân đứng ở trước tủ quần áo hỗn độn, cầm lấy mấy bộ quần áo ở trên người khoa tay múa chân, cười đến run rẩy hết cả người.

Một bên Lương Nhượng Duy mặt không biểu cảm, đứng yên tĩnh ở đằng kia, nhìn người phụ nữ say khướt trước mắt.

"A Bang, anh đã trở lại!" Ngô Hằng Xuân phát hiện bóng dáng của anh, lập tức ném quần áo chạy về phía anh.

Trác Diệu Bang một phen bắt tay cô ta, nổi giận đùng đùng chất vấn: "Em ở trong này làm cái gì vậy!"

"Đương nhiên là em ở đây chờ anh trở về nhà, a Bang thân yêu, anh đã quên nơi này là căn nhà chúng ta cùng nhau tạo ra sao? Lúc trước cũng được anh chịu trách nhiệm phòng ở, em phụ trách thiết kế bên trong, chúng ta nam chủ ngoại, nữ chủ nội."

Cô ta say đến mức không hề sợ hãi, một lòng đắm chìm ở trong thế giới của bản thân, lúc này cô ta đang trở lại khoảng thời gian mong muốn nhất trong quá khứ, được anh nâng niu ở lòng bàn tay mà cưng chiều.

"Xem này, đồ gia dụng này đều là em tự mình chọn, tất cả nơi này đều là vì em mà tồn tại, là anh vì muốn cùng em kết hôn mà xây cái tòa thành màu trắng, ngay cả trên nóc nhà cũng có cảnh tuyết em yêu nhất, mỗi viên gạch mỗi viên ngói đều là tình yêu của anh đối với em ——"

"Em uống say rồi ! Mau trở về." Trác Diệu Bang vừa sợ vừa giận, trực tiếp che miệng của cô ta, không có tâm tư nghe cô ta tự mình say sưa kể chuyện quá khứ đã tan vỡ, chỉ quan tâm vợ mình đứng ở một bên không nói một câu, lo lắng trong khoảng thời gian anh chạy về nhà, không hiểu được cô đã nghe xong bao nhiêu chuyện "Ngày xưa tình" của anh cùng Ngô Hằng Xuân, sắc mặt mới có thể khó coi như vậy.

Xem thế này, hình tượng tốt đẹp của anh ở trong lòng vợ chỉ sợ đã hủy đi hơn một nửa.

Ngô Hằng Xuân cố tình không bỏ qua ——

"Em không cần, nơi này chính là nhà của chúng ta, anh muốn đuổi em đi nơi nào?" Cô ta vung tay anh ra, đúng lý hợp tình cường điệu.

"Nơi này không là nhà em, là chỗ ở của anh!" Anh nổi trận lôi đình cảnh cáo, không bao giờ nghĩ đến người phụ nữ này sẽ ăn nói, hành động như thế, vậy mà chạy đến nơi này cãi lộn, hoàn toàn không phù hợp mặt mũi cá tính của cô ta.

"Anh đưa cô ấy ra ngoài gọi xe." Anh nhìn về phía vợ nói, một bên vội vàng khống chế người tưởng chừng như bạch tuộc tám chân phía trước người anh, sức mạnh của cô ta sau khi uống say quả thực sức vô cùng lớn, vung đầu vung không ra.

"Anh đưa cô ấy trở về đi, hiện tại rất trễ rồi." Lương Nhượng Duy về mặt lạnh nhạt nhìn hai người dây dưa không rõ bên cạnh cửa, giọng nói rất bình thản.

"Nhượng Duy."

"Anh mau đưa cô ấy trở về, em mới có thể sửa sang lại mấy thứ này." Cô nói xong lập tức quay đầu thu dọn quần áo bị lục lọi làm loạn, không muốn nói thêm nữa.

Anh nhìn bóng dáng cô đơn của cô, vốn định tiến lên an ủi vài câu, nhưng việc cấp bách, đúng thật là phải nhanh nhanh đưa người phụ nữ say khướt này tiến bước, trở về mới có thể giải thích ổn thỏa cùng vợ.

Anh dùng lực kéo tay Ngô Hằng Xuân xuống, không khách khí nữa mà lôi cô ta ra khỏi phòng ngủ. . . .

Bọn họ đi rồi, tay Lương Nhượng Duy cũng ngừng lại, cô ngồi xồm trên sàn, nhớ tới nhiều năm trước Trác Diệu Bang đã nói qua những lời này với nàng ——

"Tôi nghĩ muốn trước thành gia, sau lập nghiệp, chính thức tiếp quản công ty trước khi kết hôn, cho nên xây xong này căn nhà, tương lai có thể cùng vợ của tôi, đưa nhỏ, cùng nhau ở nơi này, hạnh phúc vui vẻ qua ngày."

"Tại sao anh có thể nghĩ ra việc sơn nóc nhà thành màu trắng?"

"Bởi vì nơi này sẽ không có tuyết rơi, sơn lên màu trắng sẽ có cảm giác có tuyết rơi."

Cô nghĩ tới ý tưởng lãng mạn này, trên môi nở một nụ cười nhạt nhẽo.

Hóa ra, đây là vì anh muốn cùng người phụ nữ kia xây dựng gia đình mà xây căn phòng này, tòa thành màu trắng là hai người bọn họ cùng nhau xây dựng.

Như vậy bốn năm nay cô đến ở trong căn phòng này cuộc sống của cô được coi là cái gì?

Bỗng nhiên, cô cảm thấy tình cảnh của bản thân trở nên thật buồn cười. Buồn cười lại đáng giận.

Khoảng chừng một giờ sau, Trác Diệu Bang lại trở về nhà lần nữa, ở trước cửa liền nhìn thấy Lương Nhượng Duy đứng một mình ở trong sân, trên người chỉ mặc vền vền bộ đồ ở nhà phong phanh, dưới chân đi dép lê, mặt nhìn về phía phòng ở không nhúc nhích.

"Nhượng Duy, sao em đứng ở chỗ này?" Anh bước nhanh về phía vợ, thoạt nhìn cảm thấy cô đứng lên không giống như đang đợi anh, thậm chí giống như không nhận ra anh đến gần.

Cô không trả lời, cũng không thấy anh, chỉ lẳng lặng nhìn lên phòng ở, vẻ mặt giống như trầm tư, lại giống thất thần.

"Chúng ta vào đi thôi, đứng ở chỗ này sẽ cảm lạnh." Anh lo lắng kéo tay cô, nắm ngón tay thon dài đã hơi lạnh lẽo của cô, mang cô tránh khỏi cái lạnh giá đầu đông.

Cô không phản kháng theo anh vào nhà, ngoan ngoãn đi theo phía sau anh, nhưng mà theo bước vào phòng trong mỗi một bước, tâm tình của cô đều trầm xuống thêm một chút, ngực giống như bị một tảng đá lớn đè xuống, không khí càng ngày càng mỏng manh.

Đi đến phòng, cô rốt cục mở miệng: "Anh còn yêu cô ấy sao?"

"A? Đương nhiên không có! Không phải vừa nãy em cũng nhìn thấy cô ấy vì uống say mới có thể ăn nói lung tung." Anh sừng sốt một chút, vội vàng phủ nhận.

Đọc theo đường đi này cũng đều đang suy tư muốn giải thích với cô thế nào thì tốt, không nghĩ tới cô hỏi gọn gàng dứt khoát.

"Ăn nói lung tung. Cho nên căn phòng này không phải là vì anh muốn cùng người phụ nữ kia chung sống cả đời mà xây dựng?" Cô tâm tình đau buồn hỏi.

Cô cũng hi vọng tất cả chuyện này không phải là sự thật, tại sau khi anh liên tiếp nói dối thì sự tín nhiệm của cô đối với anh đã lung lay sắp đổ, ngược lại không nghi ngờ người phụ nữ kia rượu say nói lời thật.

Mà đối với câu hỏi của vợ, đầu tiên là anh cảm thấy có chút kinh ngạc, rồi sau đó cũng không cãi lại bừa.

"Không sai, nơi này vốn là căn phòng anh muốn cùng cô ấy kết hôn mà chuẩn bị, nhưng nó chẳng qua chỉ là gian phòng mà thôi, em không cần nghĩ nhiều lắm."

"Làm sao anh có thể không nghĩ, giống như cô ấy vừa mới nói, nơi này mỗi viên gạch mỗi viên ngói đều có tình cảm của anh đối với cô ấy, là anh một lòng nghĩ đến cô ấy, vì cùng cô ấy xây dựng gia đình mới xây nên căn phòng này. Đến bây giờ anh còn ở nơi này, lí do không phải là bởi vì trong lòng còn có cô ấy hay sao?" Cô hỏi lại chính bản thân anh có thể nào không nhiều tâm tư, cảm thấy lòng của cô hiện tại đau đến mức giống như bị dao cắt, trong đầu cũng chỉ có nghĩ đến khả năng này.

Trác Diệu Bang kinh ngạc bởi hiểu lầm to lớn hôm nay! Không hiểu cô làm sao có thể mang sự liên tưởng dùng trong chuyện này, mang sự tình đơn giản biến phức tạp, chẳng lẽ căn phòng xây dựng khi kết giao với bạn gái cũ thì sau khi chia tay lập tức biến thành nhà có ma, không thể cho người ở sao?

Anh vội vàng kéo vợ đến bên giường ngồi yên để nghe thật kĩ những điều anh sắp nói.

"Nhược Duy, anh đã chia tay với cô ấy năm năm trước, sau này cũng chưa bao giờ liên lạc, bây giờ càng không có quan hệ gì, chỉ là lần trước ngẫu nhiên gặp được ở hội bạn học cũ mà thôi, về việc anh sẽ tiếp tục ở nơi này là vì nó cũng là căn phòng ba mẹ anh tặng cho anh, không phải bởi vì trong lòng còn có quan hệ với cô ấy." Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, anh hi vọng cô có thể chấp nhận sự chậm trễ này của anh nhưng mỗi câu là lời thú nhận sự thật.

Nếu muốn nói việc anh ở nơi này có quan hệ gì cùng bạn gái trước thì đại khái cũng chỉ là anh muốn chứng minh bản thân không hề bị ám ảnh mà tự tin đối diện với đoạn cảm tình đã qua này. Bởi vì trong lòng trong sạch, đối với người phụ nữ kia không hề lưu luyến, anh có thể ung dung ở lại căn phòng này, không muốn vì trí nhớ có liên quan với người phụ nữ kia mà trở thành chướng ngại vật trong cuộc sống của anh, gây trở ngại cho cuộc sống sau này của anh.

"Vậy vì sao anh không dám cho em biết hai người các anh đã từng kết giao? Vì sao đi ra ngoài ăn cơm cùng cô ấy cũng không dám nói với em?" Cô chất vấn hành vi và cách nói hoàn toàn tự mâu thuẫn của anh, biểu hiện hợp lý tương đối giống như có tật gặt mình.

Những lời này nếu nói cho cô sớm hơn một chút, có khả năng cô sẽ rất tin tưởng không nghi ngờ, nhưng hiện giờ nghe qua rất giống như nói dối giấu đầu hở đuôi, đến cha mẹ chồng cũng bị anh lấy ra để lấy cớ thoát tội.

"Em. Biết?" Anh gạt mình, đoán rằng tám phần chuyện này cũng là Ngô Hằng Xuân nói!

"Tối hôm đó thời điểm anh trở về, trên người có mùi nước hoa của cô ấy." Cô lạnh mặt, thần nhiên vạch trần lời nói dối không đủ cao minh của anh, lại một lần nữa làm cho bản thân lâm vào trong tình cảnh khó xử không thể chịu nổi.

"À, đó là bởi vì cô ấy uống say, không thể tự đi đường nên anh mới đưa cô ấy trở về, cũng giống như đêm nay, giữa bọn anh thật sự không có gì." Anh làm sáng tỏ quan hệ trong sạch giữa hai người.

Đêm đó một mình Ngô Hằng Xuân uống hết gần hai chai rượu vang đỏ, anh có lòng nên đưa cô ấy về nhà, khó tránh khỏi có chuyện tiếp xúc tay chân, không nghĩ tới lại bởi vì như vậy mà "rước họa vào thân", lộ ra dấu vết. Chả trách khi đó anh cảm thấy hành vi cử chỉ của vợ mình có chút khác thường. Nước hoa thật sự là thuốc độc!

Lương Nhược Duy nghe giải thích của chồng xong không có phản ứng gì, bởi vì ở trong lòng người phụ nữ, sự vượt qua giới hạn trên tinh thần càng làm cho con người khó có thể chịu được hơn sự vượt qua giới hạn trên thân thể, cho nên dù hai người bọn họ không lên giường, cũng không nói lên trong lòng anh không có sự tồn tại của người phụ nữ kia ——

"Còn có anh tặng cho em túi xách, quần áo, mỹ phẩm này. Tất cả những thứ ấy anh cũng từng mua cho cô ấy?" Cô luôn luôn không muốn thừa nhận, không chịu đối mặt, nhưng việc này xảy ra trước mắt cô lại tàn khốc như thế, làm sao cô còn có thể tìm được chỗ nào để trốn, giả vờ rằng bản

thân mình nhìn không thấy.

"Đó là. Là vì." Anh nhất thời nghẹn lời, không nghĩ tới người vợ ngây thơ sao lại đột nhiên biến thành Holmes, biết tất cả hành động anh đã phạm phải, hơn nữa điểm ấy thật sự không thể giải thích tốt được.

"Bởi vì anh còn không quên được cô ấy, hơn nữa cũng muốn đánh đồng em với cô ấy." Anh nói không nên lời, cô có thể trả lời thay anh.

"Không phải! Tuyệt đối không phải, chỉ là. Anh cho rằng sở thích của phụ nữ không khác nhau lắm." Anh không thể không thừa nhận bản thân không đủ thành ý, mỗi lần thư ký nhắc nhở anh ngày kỷ niệm, hỏi anh muốn mua cái gì, anh lập tức theo thói quen tặng quà tặng trong quá khứ thuận miệng bàn giao, hiện tại nghĩ đến thật sự là hành động không khôn ngoan.

Kết quả của việc trong thời gian dài "ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu" đối với vợ chính là khiến bản thân biến thành người chồng lòng dạ hiểm độc, bình thường chỉ lo mưu cầu lợi ích bản thân, muốn bớt việc, bây giờ muốn làm cho vợ tin bản thân là thật tâm đối đãi với cô cũng có chút khó khăn.

"Không, không hề giống, những điều mỗi người phụ nữ thích hay cần cũng không giống nhau, em cũng không giống với cô ấy." Cô khổ sở lắc đầu, vẫn cảm thấy chồng mình hoàn toàn là bởi vì coi cô là người phụ nữ khác nên mới có thể nhằm các cô làm một, nhưng mà cô không muốn trở thành bóng dáng của người khác, làm thế thân cho người khác trong tình yêu một chút nào.

"Được, anh đã biết, về sau anh sẽ không mua quà tặng lung tung nữa, nhất định sẽ tặng cho em thứ em thích." Đường như anh nhận thức được sự sợ ý của bản thân, lại giống nghĩ ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Cô thấy vẻ mặt lo lắng của người đàn ông, biểu lộ tình cảm vô cùng thành khẩn trên khuôn mặt đẹp trai, nhưng lúc này về thiện lương của cô giống như đã bị biến mất, không có sức lực nhận biết thật hay giả, cái gì nói đến tai cô đều trở nên như thật như giả, mơ mơ hồ hồ.

"Diệu Bang, anh yêu em không?" Trong suy nghĩ hỗn độn, vẫn chỉ có chuyện này làm cô chú ý nhất, chuyện cô muốn biết rõ ràng chỉ là trái tim của anh.

"Yêu, anh đương nhiên yêu em." Anh rất khẳng định tình cảm thâm thiết tích lũy tháng ngày của bản thân đối với cô. Dưới tình huống này anh đã bất chấp nguyên tắc cùng chuẩn mực, một lòng thăm nghĩ tìm về sự tín nhiệm trăm phần trăm của cô, cũng muốn cho cô vui vẻ, đừng cau mày như vậy nữa, làm cho anh thấy rất đau lòng.

"Như vậy năm đó anh cũng là bởi vì yêu em nên mới cưới em?" Trong mắt cô lóe ra một tia khẩn cầu, muốn anh chứng thực hai người thật là ý hợp tâm đầu, bốn năm nay giữa vợ chồng hai người không có hề tồn tại kẻ thứ ba, trong lòng anh chỉ có một mình cô.

"Anh." Anh nhất thời im lặng, không dự đoán được hôm nay câu hỏi của vợ mình đều rất sắc bén, làm cho anh trả lời cũng không được mà không trả lời cũng không được. "Xin anh đừng gạt em, nói với em sự thật." Cô khẩn cầu anh đừng dùng lời nói dối để ứng phó với cô nữa.

Anh nhìn bộ dáng điềm đạm đáng yêu, trong lòng càng là bối rối. Nói thật có thể sẽ làm vợ mình thất vọng, nhưng không nói lời nói thật lại cảm thấy bản thân vô lương tâm, lại thêm một tội nữa, cô ấy đã mở miệng như vậy cầu xin anh, anh đâu thể nhẫn tâm nhất lừa lại lừa.

Anh nghĩ xong, cắn răng một cái, thừa nhận.

"Không phải, khi đó anh nghĩ muốn kết hôn, mà vừa khéo em rất thích hợp làm vợ của anh. Dù sao cảm tình có thể chậm rãi bồi dưỡng."

Anh chọn nói sự thật với cô, thật sự không đành lòng lại tiếp tục lừa gạt cô nữa, cũng không xem nhẹ trí tuệ của vợ nữa, vì thế mang toàn bộ kế hoạch cuộc đời của mình nói ra, cũng hi vọng cô có thể thật sáng suốt để hiểu anh, tha thứ lời nói dối của anh lúc đó.

Dù sao hiện tại anh thật sự yêu cô, tuy rằng ngay từ đầu hành động không phải quang minh chính đại, nhưng kết quả vẫn là bọn họ hạnh phúc ân ái, hơn nữa không phải cho tới nay đều rất tốt sao?

Sắc mặt cô tự nhiên trắng xanh, giống như bị người khác nắm chặt cổ, ngực bị nghẹn đến nỗi khó chịu nói không nên lời, anh cười cô chỉ vì thực hiện kế hoạch cuộc đời kỳ lạ kia. Bồi dưỡng tình cảm? Chuyện này nên là chuyện trong quá trình yêu đương, chứ không phải là chuyện sau khi kết hôn. Cảm tình là không thể dự chi, anh có thể nào tự tiện đảo trật tự logic, lại lừa gạt khiến cô chẳng biết gì cả!

"Cho nên ở sau khi cô ấy rời đi, dù là ai anh cũng có thể lấy, mà em chỉ là vừa lúc xuất hiện đúng thời điểm đó, lại ngây ngốc mà yêu anh, còn tưởng rằng anh cũng yêu em." Cô nhìn anh nói, mỗi chữ mỗi câu đều là đau lòng.

Trước mắt mơ hồ, mơ hồ hiện lên cảnh anh đứng ở trước nhà cầu hôn với cô, cười nói muốn cho cô hạnh phúc mãi mãi, ánh mặt trời xán lạn, chói mắt làm cho cô khó quên, bây giờ lại làm mắt của cô đau đớn.

Ha, hóa ra bọn họ không phải là tình đầu ý hợp, mà là cô một bên tình nguyện, tự mình đa tình, ngấm lại cô cần phải cảm tạ Ngô Hằng Xuân kia mới đúng, nếu không phải năm đó cô ta đột nhiên từ bỏ, bản thân cô làm sao có thể có vận khí tốt ngay trước mắt như vậy, huống chi cô có tư chất bình thường lại là người phụ nữ hồn nhiên và ngu ngốc!

"." Trác Diệu Bang không có cách nào đành nhìn hốc mắt cô dần dần phồng hờn, lòng thất lại, miệng không cách nào phun ra một câu phản bác.

Giờ khắc này, anh thật sự hoảng sợ thấy bản thân mình phạm vào một sai lầm rất nghiêm trọng, tạo thành một vết rách rất sâu, cảm giác xé rách này từ trên người cô lan tràn đến của trái tim anh, sau khi anh nhận thức muộn màng mới hiểu được nỗi đau, nhận ra điều đương nhiên mà anh tự cho là đúng kia đã một lần nữa lại đã kích đến người phụ nữ mà anh yêu thương, nhưng mà anh lại không cách nào thu hồi cú đâm này hối hận không kịp, chỉ có thể trơ

mất nhìn cô chịu đau khổ, bởi vì anh phạm phải sai lầm

Cô dường như ở trong hồi ức bồi hồi trong chốc lát, yếu ớt mở miệng: "Chuyện này là không đúng Làm sao anh có thể kết hôn với người mà mình không yêu chứ?" Cô thì thào tự nói, ánh mắt trống rỗng, giống như nói chuyện với anh, lại giống như chìm đắm ở trong suy nghĩ của mình.

Trong khái niệm tình yêu đơn thuần của cô, tình yêu là nguyên nhân, hôn nhân là kết quả, kết hôn là chuyện của hai người yêu nhau, vì sao rõ ràng anh không thương cô mà lại cưới cô, còn muốn cùng cô sinh đứa nhỏ, nói cái gì một đời một kiếp?

Cô không hiểu kế hoạch hay tính kế gì của anh, chỉ biết là người yêu nhau mới có thể gần nhau, cho nên cuộc hôn nhân này là không đúng, không thể . . .

"Nhược Duy, anh yêu em mà!" Anh lo lắng nắm giữ tay cô, nhắc lại tâm ý của bản thân, cảm thấy có chút bất an đối với vẻ mặt đờ đẫn này của cô.

Có lẽ vào thời điểm đó anh cưới ai đều được, nhưng vào thời điểm lúc này lại không thể không có cô! Anh yêu cô, cũng rất cần cô, hiện tại bọn họ đã là cùng một sinh mệnh, với anh cô có ý nghĩa và tầm quan trọng mà không phải người phụ nữ nào khác cũng có thể thay thế được .

Lương Nhược Duy mờ mịt cúi đầu, nhìn bàn tay to lớn dày dạn ấm áp của anh, nhớ được năm đó anh cũng dắt tay cô như vậy, dịu dàng mà kiên định . .

Lừa cô!

"Đừng chạm vào em!" Cô hất tay anh ra, lùi xa anh vài bước, rốt cục trái tim yêu thương bị tổn thương không còn có thể tin những lời anh nói, tình yêu bây giờ của anh nghe giống như ở đùa cợt sự ngu xuẩn của cô!

"Em cảm thấy anh thật đáng sợ, làm sao có thể lừa gạt em như vậy? Đùa bỡn trái tim chân thành của người khác, còn Nơi này là căn nhà hai người cùng nhau tạo ra, em lại y như đứa ngốc sống ở đây ngày qua ngày, mỗi ngày đều vui vẻ canh giữ ở trong nhà này chờ anh trở về, ngốc nghếch cười với anh, cái gì cũng không biết." Cô xoa xoa sống lưng lạnh buốt của mình, trừng lớn hai mắt đầy nước mắt, cũng chứa đầy phẫn hận.

Biểu cảm đó anh chưa bao giờ từng nhìn thấy ở trên khuôn mặt cô, cũng là chỉ trích nghiêm khắc đối với anh.

"Rất xin lỗi, đây quả thật là sai lầm của anh." Anh quá mức tự phụ, thông minh bị thông minh làm hại, tự cho là có thể khống chế sự tình ở trong tay, lên kế hoạch đạt được cuộc sống mong muốn của anh, thậm chí một lần lấy mà có được một cuộc hôn nhân mỹ mãn cùng một người vợ nhu thuận nghe lời mà cảm thấy dương dương đắc ý, tự nhận anh có năng lực hoàn toàn khống chế cuộc sống của chính mình, mang tất cả tinh hoa tính toán đến mức không chệch vào đâu được.

Nhưng kết quả là, anh lại ngã một cú ngã đau đớn, ngược lại còn ngã nặng hơn trước kia, bởi vì anh còn làm tổn thương một người phụ nữ yêu anh vô điều kiện .

"Xin anh đừng giả bộ nữa! Anh ngoài miệng nói rất xin lỗi, trong lòng nhất định cảm thấy em rất ngu xuẩn, rất dễ bị lừa đúng không? Em chỉ biết trên thế giới này không có chuyện tốt như vậy, là bản thân quá yêu nên nằm mơ, ngu thì chết, ngu thì chết." Cô cầm lấy tóc của bản thân, chốc lát lại gõ vào cái đầu ngu ngốc của bản thân mình, rất hối hận bản thân năm đó làm sao có thể hồn nhiên như vậy, bị anh nói mấy câu mê tâm hồn, chịu sự hèn hạ này , ngu ngốc bốn năm, hoàn toàn sống ở ảo tưởng mộng đẹp của bản thân .

Bỗng nhiên, cô nhập vai trở thành trò cười trong câu chuyện thiếu nhi, yêu đến long trời lở đất, cái này cô nên thừa nhận như thế nào.

"Nhược Duy, em bình tĩnh một chút, muốn làm cái gì đều được, chỉ là đừng làm bản thân bị thương." Anh đứng ở một bước ở ngoài, căng thẳng muốn cô đừng kích động như vậy, anh nguyện ý làm tất cả để bù đắp cho cô, chỉ cần cô muốn, cái gì anh cũng nguyện ý làm vì cô.

"Em không muốn ở nơi này." Đây đã từng là nơi làm cho cô cảm thấy hạnh phúc dào dạt, bây giờ chỉ làm cho cô cảm thấy hô hấp khó khăn, khắp nơi đều tràn ngập suy nghĩ và tình yêu của anh đối với người phụ nữ kia, cô không thể tiếp tục ở tại nơi mà anh chuẩn bị để làm tổ ấm cùng người phụ nữ khác, làm như không có việc gì mà sống.

"Được, chúng ta tìm căn phòng khác chuyển đi." Anh lập tức đồng ý, chuyện này rất dễ dàng.

"Không, em muốn một mình chuyển ra ngoài."

"Cái gì? Ý của em là. Muốn cùng anh ở riêng? !" Anh khó có thể tin, chuyện này tuyệt đối là một câu nói đánh sâu vào trái tim anh nhất mà anh nghe được vào đêm nay.

"Em không có cách nào lại đợi ở chỗ này, cũng không muốn gặp anh, em nghĩ muốn chuyển ra ngoài trước, chuyện khác sau này hãy nói." Hiện tại trong đầu cô rối loạn, không thể nghĩ nhiều lắm, ngay cả nhìn anh nhiều vài lần cũng cảm thấy tim đau thắt.

Chuyện khác? Chẳng lẽ cô còn muốn ly hôn với anh? !

"Không được! Chuyện này anh không cho." Anh một mực cự tuyệt, cô muốn nghĩ cũng đừng nghĩ. Trong một đêm mất đi tín nhiệm của cô đã đủ thê thảm, làm sao còn có thể mất đi người của cô?

"Anh nói em nghĩ muốn làm cái gì đều được, lại là gạt em?" Người đàn ông này đến tận cùng còn có cái gì có thể tin tưởng ? Lời nói vừa nói xong cũng

không có nghĩa.

"Ngoại trừ rời xa anh và ở bên ngoài tự làm tổn thương chính mình, cái gì đều được."

"Tổn thương của em chính là anh!" Cô đau lòng rống to, bản thân cũng chưa nghĩ tới có một ngày hận anh như vậy.

Trong bốn năm qua, mỗi ngày cô đều bởi vì gặp anh mà cảm thấy vui vẻ, ngay cả ngẫu nhiên có đấu võ mồm cũng có cảm giác ngọt ngào, hoàn toàn không ngờ tới anh là một kẻ lừa đảo tình yêu, thậm chí lợi dụng một lòng say mê của cô để làm thành tựu cuộc sống lý tưởng của anh.

"Rất xin lỗi" Đối mặt với trách cứ của vợ, anh chỉ có thể nói câu xin lỗi này, nhưng thật sự không có cách nào để cô rời đi, bằng không nhất định sẽ làm bản thân hối hận cả đời.

"Hôm nay chúng ta đều mệt mỏi, em nghỉ ngơi sớm một chút." Cô đã nói không muốn gặp anh, anh lấy quần áo tắm rửa, chuẩn bị đến phòng dành cho khách ngủ, để cho vợ yên lặng một mình một chút. Anh muốn đợi cô hết giận sẽ thu hồi quyết định xúc động này.

Cô chan chứa nước mắt, nhìn bóng dáng anh yên lặng rời đi, trong lòng chỉ có oán giận đổ thêm dầu vào lửa.

Xem đi, anh chính là như vậy, luôn làm chuyện bản thân muốn làm, nghe chuyện bản thân muốn nghe, thường xuyên coi lời nói của cô như gió thoảng bên tai, thậm chí phần nộ của cô cũng không coi là quan trọng.

Trước đây cô luôn cho rằng là bởi vì anh công tác bận rộn mà như vậy, tâm tư không đủ tinh tế về tình cũng có thể tha thứ.

Nhưng hiện tại cô hiểu được chuyện này đều là bởi vì anh không đủ thành ý, coi trọng đối với cô, trong lòng đại khái coi cô trở thành một quân gia đầy đủ tư cách, kèm theo nhân tiện làm bạn giường, về sau còn có thể giúp anh sinh hạ con nối dõi, bảo mẫu của con anh.

Trúng thối! Anh thật sự là một quỷ quân tử, lừa cô bốn năm còn chưa đủ, bây giờ âm mưu bị vạch trần, còn không chịu rõ ràng để cô đi, có phải thấy cô dễ bắt nạt hay không, có thể ngoan ngoãn để anh sai bảo cả đời?

Cô là chỗ chực khóc, xót xa đầy bụng, nghĩ đến mọi hành động việc làm của người chồng trong mấy năm nay, bà vai càng run run, lệ như suối trào, lúc này nghĩ như thế nào đều cảm thấy chồng mình là một người âm mưu trăm phương ngàn kế, không bao giờ đáng giá để cô trả giá và tín nhiệm một chút nào nữa, thậm chí vậy bản trí nhớ tốt đẹp này. . . .

Đêm nay cô một mình bị thương, nhưng không cho phép bản thân khóc đến quá mức phóng túng, đầu choáng váng mắt sưng, bởi vì từ giờ trở đi, cô cũng không cần vì người đàn ông kia lãng phí cảm tình của bản thân, cũng sẽ không thể tiếp tục làm một người phụ nữ ngoan ngoãn nhẫn nhục chịu đựng để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Cô lau khô nước mắt, quyết tâm muốn biến đau thương thành sức mạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực đối mặt người đàn ông cô xem thường. Anh có lẽ có thể ngăn cản cô rời đi, nhưng mơ tưởng chiếm giữ lòng của nàng.

"Vợ à, em xem anh mặc bộ nào thì đẹp hơn?"

Một buổi sáng tỉnh mơ, Trác Diệu Bang tuần tú trên mặt tươi cười đầy dễ chịu, chọn hai bộ âu phục đến hỏi vợ ở trước bàn trang điểm.

Cô buông lược, quay đầu nhìn người chồng tuần tú lịch sự, đáng vẻ nhẹ nhàng. . .

"Anh mặc cái gì nhìn cũng đẹp." Cô ăn ngay nói thật, nói xong liền vòng qua anh đi ra ngoài phòng.

Nghe lời ca ngợi Trác Diệu Bang không hề có loại tình cảm vui sướng, bởi vì giọng điệu của vợ bình tĩnh nghe qua giống thờ ơ có lệ, hơn nữa này không có biểu cảm phấp phỏng gì, càng làm cho anh biết việc này quá nghiêm trọng rồi.

Trước đây cô ngẫu nhiên có hờn dỗi cũng chưa từng có "ngu riêng", nhưng mà mặt trời đã mọc mà cô vẫn có thái độ lạnh như băng, dường như còn muốn kết đông lạnh mấy ngàn năm.

Anh thay xong quần áo, đi đến phòng ăn, cô mang sữa đã đun nóng bụng lên bàn. . . .

May mắn, tuy rằng vợ anh không giúp anh chọn quần áo, thêm vào điểm may mắn nhỏ, nhưng mà vẫn giúp anh chuẩn bị bữa sáng của vợ yêu.

Nhưng mà đến gần vừa thấy, trên bàn không có sắc hương vị đầy đủ thường hay thấy, chỉ bày ra bình nứt hoa quả cùng nửa chiếc bánh mì lúa mạch, bánh mì còn chưa được nướng qua, lạnh giống như vẻ mặt của cô vậy.

"Hôm nay bữa sáng ăn như vậy?" Bốn năm nay lần đầu như vậy, anh không quen.

"Không muốn ăn thì thôi, dù sao anh xem báo chí cũng sẽ no." Cô liếc mắt nhìn anh, nhàn nhạt châm chọc, tao nhã xé bánh mì.

Hừ, còn kén chọn, nếu không phải thành thói quen tự nhiên, cô vốn ngay cả sữa cũng không muốn giúp anh hâm nóng.

Trác Diệu Bang nghe vậy, lập tức thu hồi động tác đang muốn lấy báo chí, im lặng uống sữa tươi, ngoan ngoãn giống như một đứa trẻ sợ bị mẹ quở trách.

Vợ đang ở nổi nóng, anh bót chọc giận mới tốt.

"Em tính đi ra ngoài làm việc." Cô nói.

"Làm việc?"

"Đúng, em muốn tìm việc làm, kiếm tiền nuôi sống bản thân."

Cô muốn kiếm tiền nuôi sống bản thân! Ý tứ chính là không nghĩ muốn cô đường? Khó mà làm được

"Nhược Duy, nếu em thiếu tiền thì hãy nói với anh, không cần thiết làm cho bản thân vất vả như vậy." Anh cười theo mặt, khuyên vợ yêu bỏ đi ý niệm này, ngăn cản cô có khả năng "Hưởng ra phía ngoài phát triển".

"Hiện tại em không thiếu tiền, chính là sau này không muốn lại dựa vào anh để ăn mặc." Cô nói chuyện rõ ràng, tuy rằng hiện tại là "cứng rắn đứng lên" nói cho anh biết quyết định của chính mình, không phải hồi ý tứ của anh.

Từ hôm nay trở đi, cô phải làm Lương Nhược Duy, làm chính mình, mà không phải một người thay chồng suy nghĩ mọi chuyện, vui vẻ làm Trác phu nhân của anh, cho nên cô bắt đầu học tập sống độc lập, từng bước một thoát khỏi "bao che" của anh, dần dần thoát khỏi hạn chế hình thức cuộc sống của anh.

"Em đi ra ngoài làm việc, trong nhà phải làm sao bây giờ?" Nhất thời nghĩ không ra lý do hay đề thuyết phục cô, anh vừa khéo chọn lý do thời tiết nhất . Nhìn anh có bao nhiêu "thật thà"

Cô trừng mắt, phần nộ, chỉ biết người đàn ông này hoàn toàn coi nàng như người giúp việc miễn phí!

"Em sẽ tìm giúp việc đến quét dọn nhà cửa, ba bữa có thể giải quyết ở bên ngoài, dù sao anh rất ít ăn cơm ở nhà, ảnh hưởng chắc chắn không lớn." Cô đã sớm nghĩ tốt kế sách ứng đối, cố gắng giữ giọng nói bình thản, không muốn làm cho anh cảm thấy bản thân còn để ý ý tưởng của anh. Từ nay về sau, cô muốn học "làm nhạt nhòa" cảm xúc của anh, để người đàn ông này từ trong lòng chậm rãi dời đi.

"Ai nói ! Anh. Anh mỗi ngày đều phải ăn xong bữa sáng mới ra ngoài, có đôi khi cũng sẽ về nhà ăn cơm chiều, hơn nữa anh thích ăn món ăn gia đình." Anh chốt dạ lại hoảng hốt cường điệu, đồng thời ngăn cản vợ bỏ quên không để ý anh, mới phát hiện lập trường bản thân rất yếu kém, trước đây thật sự đã sao nhãng gia đình rồi.

"Như vậy a. Được, em đã biết, em sẽ giúp anh tìm một giúp việc biết nấu ăn." Cô nói, trả lời rất kiên quyết.

"Nhược Duy, em biết rõ người anh cần là em." Anh trầm ngâm nhìn chăm chú, lấy tinh để cảm động, ánh mắt ôn nhu thâm tình khản thiết đối diện đôi mắt to sáng ngời, dịu dàng có điện đường như muốn nhẹ nhàng tiến vào linh hồn của cô.

"Để cho em chuyển ra đi." Cô chủ trương rõ ràng, sẽ không dễ dàng bị lừa bởi anh.

Tuy rằng cô không phải rất thông minh, nhưng cũng không thể luôn luôn ngốc như vậy thêm nữa, vĩnh viễn bị anh nắm mũi dắt đi.

Sức quyến rũ mất đi hiệu lực, Trác Diệu Bang giật mình trong lòng, hoảng sợ phát hiện vợ mình thật sự hạ quyết tâm quyết định muốn rời bỏ anh mà đi, cũng không quay đầu lại ——

"Tuyệt đối không được! Chuyện này đừng nữa nhắc đến nữa." Anh sắc mặt , thái độ cứng rắn hơn cô, trong trường hợp như thế nào đều sẽ không đồng ý quyết định "không khôn ngoan" này của cô , ý nghĩ về cuộc sống không có cô làm anh thật sự mất đi lý trí, cảm thấy phát điên.

"Chẳng phải chúng ta đã không còn gì để nói rồi." Cô cúi đầu ăn bữa sáng, không nói gì miệng nhắm nuốt đồ ăn, cùng với đau đớn trong lòng.

Bữa sáng trầm mặc, hai người ngồi đối diện không nói gì, tất cả đều không dễ chịu.

Anh nuốt xuống một mảnh bánh mì khô ráp nhất từ trước tới nay kết hợp với một ly sữa vô vị .

"Anh đi làm đây."

"Vâng." Cô đáp nhẹ, biểu cảm cũng không ngượng ngùng.

Anh mặc áo khoác vào, mang theo túi công văn đi về phía cửa lớn, tất nhiên lúc này không có người tiễn, mà buồn cười chính là anh tự nhiên còn có thói quen quay đầu, hy vọng xa vời bản thân sẽ thấy một khuôn mặt tươi cười sáng rực như hoa hể nở đứng ở cửa vẫy tay nói tạm biệt với anh, nhẹ nhàng đưa lên một nụ hôn.

Trách được ai, tất cả đều do anh tự chuốc lấy .

Anh đóng cửa lớn, mang theo lòng tràn đầy hối hận rời nhà đi.

Hôm nay nhiệt độ không khí dường như còn lạnh hơn khí tượng cục dự báo một ít.

Giữa trưa, anh lại nhận được điện thoại của Ngô Hằng Xuân, dường như khi tỉnh rượu cô ta nhớ đến luống cuống của bản thân tối hôm qua, vội vàng gọi điện thoại xin lỗi với anh, giọng nói nũng nịu nghe ra được cô ta có tự tin được tha thứ.

"A Bang, anh nói muốn em làm như thế nào mới có thể để anh bớt giận? Ngày hôm qua em quá say, không phải cố ý A Bang, rốt cục anh có đang nghe người ta nói chuyện không?" Không đợi được hồi âm, cô ta vẫn lên tiếng gọi anh, hoàn toàn không hiểu được anh đã giận đến mức bóp nát di động.

"Ngô Hằng Xuân! Người em nên nói xin lỗi không là tôi, là vợ của tôi." Anh hoàn toàn mất đi bình tĩnh lịch sự ngày thường, giận dữ không kềm được mắng cô ta một chút, cảnh cáo cô ta nếu lại xuất hiện ở trước mặt hai vợ chồng bọn họ, anh nhất định sẽ vận dụng tất cả quan hệ làm cho sự nghiệp của cô ta ở đây đi xuống, tiếp theo chỉ có thể nhàn rỗi đến giúp muối, ruồi bọ thiết kế phòng ờ.

Nếu cô ta còn nghe hiểu được tiếng người, tốt nhất nhớ rõ ràng hai người bọn họ đã không liên quan đến nhau từ lâu rồi !

Hết chương 4~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hiền Bối Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Nửa tháng trôi qua, dòng nước lạnh thấu lòng người của nhà họ Trác này vẫn đang ngưng lại tại chỗ, chậm chạp không đi qua, thậm chí chiều hướng lại càng ngày càng tăng lên, đặc biệt sau khi ở nhà thật sự thêm một người người giúp việc theo thời gian rất bận rộn, Trác Diệu Bang không bao giờ có thể lại coi lời của cô như là lời nói lúc cảm xúc xúc động nhất thời nữa.

Cô là thật sự làm tôi! Đang dùng một loại bước đi không thể nói kịch liệt, lại vô cùng kiên định bày ra sự đối nghịch của cô, lại sửa đổi hình ảnh để bảo trong quá khứ nữa (chị là vốn là người ngoan ngoãn nghe lời), dựa theo phương pháp của chính mình, từ từ cắt đi cuộc sống vốn chặt chẽ không rời của hai người.

Bây giờ dường như Lương Nhượng Duy giống chồng mỗi ngày đều cùng nhau đi sớm về trễ, không phải bởi vì đã tìm được công việc, mà là không có cách nào chờ đợi ở trong không gian làm cho người ta thở không nổi này, trong đầu nảy ra rất nhiều ý nghĩ lung tung, đè nén lên trái tim buồn bực của cô. Vì thế sau khi chồng ra ngoài cô cũng sẽ đi theo ra bên ngoài tìm việc, làm một ít việc khác tiêu phí thời gian, cho đến trời tối mới về nhà nghỉ ngơi, hy vọng tốt nhất là bản thân có thể cảm thấy mệt mỏi đến hừng đông, không suy nghĩ được cái gì nữa.

Buổi tối hôm nay, Trác Diệu Bang không đi xã giao, cô còn về nhà muộn hơn cả chồng, khoảng chừng đã là 9 giờ rưỡi.

Anh ngồi đợi thấy nóng lòng, đang muốn hỏi cô đi chỗ nào ——

"Em cắt tóc rồi !" Anh kinh ngạc nhìn cô. Mái tóc dài đến eo lúc đầu chỉ còn lại độ dài không tới bả vai, cảm giác rục rờ hẳn lên, càng lộ ra vẻ tuổi trẻ xinh đẹp.

Anh khó có thể hình dung chấn động trong lòng, cảm giác này giống như cô đã không còn chút nào lưu luyến mà chặt đứt tình cảm và vương bận đối với anh, chuẩn bị đoạn tuyệt quan hệ với anh.

"Không được sao?" Cô lạnh nhạt nhìn anh, nhớ tới năm đó bởi vì anh nói một câu ca ngợi cô đã quyết định nuôi tóc dài, hơn nữa lại quá ngốc nghếch coi như bảo bối, hiện tại một hơi cắt sạch thật đúng là sung sướng!

Nhưng mà hiện tại lúc này đang nhìn anh, cô lại có một chút lo lắng đánh giá của anh là tốt hay xấu. Có phải bị thua bởi người phụ nữ tóc dài tự nhiên kia hay không.

"Không, kiểu tóc này rất đẹp mắt, thật thích hợp với em, nhưng mà vì sao đột nhiên lại nghĩ đến cắt tóc?" Anh không có ý kiến với kiểu tóc mới của vợ, nhưng mà cảm thấy thật sợ hãi đối với nguyên nhân cắt tóc.

"Nhìn chán rồi." Cô thoải mái bỏ lại một câu, nói xong trở về phòng.

Thật ra hôm nay cô đi phòng vấn, lúc đi ngang qua một tiệm salon tóc đẹp, trong tiệm đang tổ chức hoạt động thu thập tóc thật dễ làm ra tóc giả để giúp người bệnh nhân ung thư ở cùng phòng bệnh. Cô gần đây trong lòng nhiều phiền muộn, vừa khéo nghĩ đến đôi một kiểu tóc mới, vì thế không lo lắng bao lâu, lập tức quyết định cắt đi mái tóc dài đen mượt đã nuôi nhiều năm.

Nhưng mà cô không nghĩa vụ giải thích nhiều với anh a! Hiện tại cô làm cái gì cũng sẽ không báo cáo với anh nữa, dù sao cho tới bây giờ anh cũng không hề nghe vào bao nhiêu. Chẳng qua nghe được đánh giá trực tiếp của anh, trong lòng cô vẫn rất vô dụng mà cảm thấy có chút vui vẻ. Ai, yêu anh

quá nhiều, quá sâu, bỗng chốc muốn từ bỏ thì nói dễ hơn làm.

Nhìn chán rồi ư? ! Trác Diệu Bang lo lắng thấy vợ anh càng ngày càng không giống vợ anh rồi, cảm thấy câu nói kia của cô hoàn toàn là nhằm vào anh mà nói. Trong nửa tháng nay cô lúc nào cũng là một bộ dáng chán nản, trên mặt không phải là lạnh lùng thì là sầu muộn, thậm chí cả ngày cũng chưa từng nói một câu nói với anh, trình độ trầm mặc ít lời quả thực sắp làm anh phát điên.

Tuy rằng cô không nhắc tới việc muốn dời ra ngoài ở nữa, nhưng anh cảm giác được, lòng của cô đã xây lên một bức tường cao đối với anh, cố tình muốn ngăn cách anh ở ngoài. Tiếc rằng anh làm thế nào cũng không tìm thấy phương pháp phá vỡ lòng phòng bị của cô, càng thật cẩn thận muốn tới gần, cô càng bỏ chạy xa hơn, nhanh hơn, hại anh chỉ có thể đau khổ, chần chừ ở ngoài tường, không biết làm gì.

Hóa ra một khi phụ nữ nói ra những lời tức giận, thực sự không phải là đùa giỡn.

Trong đêm khuya, anh đi ra từ trong phòng đọc sách, chuẩn bị về phòng dành cho khách đi ngủ, nhìn thấy đèn sáng trong phòng bếp, đi qua theo bản năng, muốn xem xem cô đang làm cái gì.

Trong phòng bếp, Lương Nhượng Duy cầm một cái cái muôi, đứng ở dưới tủ bếp đang mở, nhìn chằm chằm một lon sữa Ovaltine bày biện trong ngăn tủ, biểu cảm buồn bã, mắt mắt giống như lúc đứng ở sân nhìn về phía căn phòng ở.

Cô buông cái muôi, kiễng chân lên, động tác như muốn lấy xuống lọ bị đổ phía sau hộp sữa Ovaltine. . .

Trác Diệu Bang đứng ở góc thấy thế thì lo lắng muốn rat ay giúp đỡ, lại sợ cô sẽ mất hứng vì anh tới gần.

Lúc này, tay cô đã đụng tới cái lọ, nhưng một giây sau lại đột nhiên thu tay lại, cúi đầu ủ rũ, hốc mắt đỏ lên. Bởi vì ngay tại vài giây ngắn ngủi lúc đó như vậy, cô nhớ đến từng được anh ôm lấy ngọt ngào, nhưng cũng đồng thời nghĩ từ bếp có độ cao như vậy là vì một người phụ nữ đáng người cao gầy mà tạo ra, cho nên cô luôn không với tới được. . .

Cô đau buồn, thật ra đã không phải là lần đầu tiên bởi vì nghĩ chút việc vặt như này mà mũi chua xót khổ sở. Hiện tại ở trong căn nhà này, từng phút từng giây đều giống như tra tấn, mỗi một chỗ cô từng nỗ lực thích ứng với sự bất tiện của thói quen, hiện nay tất cả đều giống như cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình, làm cho cô không có biện pháp bình tĩnh lại. Thảm hại hơn là ra cửa cũng không tìm thấy người nào có thể kể khổ, chỉ sợ làm liên lụy những người quan tâm cô phải thay cô lo lắng.

Một mình ngồi yên ở bên ngoài, cô mới giật mình tỉnh ngộ phát hiện ra là, khi tất cả mọi người xung quanh đều cảm thấy bạn thật sự vui vẻ, dĩ nhiên bạn không có quyền lợi được đau lòng ở trước mặt bất cứ người nào cũng không thể khóc, phải nhịn xuống!

Đương nhiên, cô không mong muốn yếu thế nhất chính là trước Trác Diệu Bang. Bởi vậy ở trước mặt anh, cô luôn luôn thật cố gắng nhịn nước mắt xuống, đem tất cả chua xót đều giữ lại dưới đáy lòng, không cho anh phát hiện. Chỉ có ở nơi anh không nhìn tới, thời điểm đêm khuya yên tĩnh, cô mới dám vụng trộm theo đuổi một chút cảm xúc chân thật. . .

Ở phía sau, Trác Diệu Bang mặt hiện lên vẻ buồn rầu, cau mày nhăn mặt, mắt thấy thương tâm của vợ, anh muốn an ủi lại không mặt mũi đến gần, biết rõ bản thân là nguyên nhân chính gây ra lỗi hại cô hậm hực không vui, cũng rất cực hiểu rõ nguyên nhân đêm đó đứng ở trước phòng. . .

“Em không có cách nào lại đợi ở chỗ này. . . Tồn thương của em chính là anh. . .”

Nghĩ đến việc cô rung rung thét lên ản, trái tim anh cũng dường như đau đớn giống như muốn vỡ vụn. Có lẽ trong nửa tháng nay anh luôn luôn thấy thống khổ của cô ở trong mắt, cũng hiểu được cô ở trong căn phòng này chịu đựng áp lực, chính là bởi vì sợ hãi đối mặt với kết quả mất đi cô, chậm chạp không chịu nhìn thẳng vào chuyện cô một lòng muốn đi ra ngoài, giả vờ không hiểu khổ sở của cô, lừa tự bản thân tất cả rất nhanh đều sẽ đi qua, chờ một thời gian sau cô sẽ vượt qua, bọn họ cũng sẽ tốt đẹp như lúc ban đầu, lại ân ái như ngày xưa.

Nhưng mà lúc này nước mắt cô lại một lần nữa lên án sự ích kỉ và tàn nhẫn của anh. . .

Anh mang theo tự trách lặng lẽ lui về, trong lòng ngoài thật có lỗi vẫn là thật có lỗi.

Suốt đêm dài nằm ngủ không yên, tâm tư anh lo lắng, trong đầu không ngừng nghĩ về mặt thương tổn, âm thanh khóc nức nở của cô, lập tức có một quyết định đau lòng. . .

Ba ngày sau, chạng vạng Trác Diệu Bang liền gọi điện thoại cho vợ về nhà, nói có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với cô.

Cô cảm thấy không được rõ ràng, quay người một cái vẫn là chạy về nhà.

Vừa vào cửa, anh gấp gấp lôi cô vào phòng – trong phòng để quần áo.

“Thu quần áo.”

“À!” Cô không phản ứng kịp.

“Không phải là em muốn chuyển đi sao? Bây giờ lập tức thu dọn hành lý.” Anh mang ra một cái rương hành lý, đưa tới trước mặt cô, muốn cô nhanh chóng thu thập quần áo của mình.

Cô ghen ghét nhìn trần trời, không thể tin được là bây giờ anh muốn lập tức đuổi cô đi ra ngoài sao?

Được, anh vô tình, cô cũng có khí phách! Thu thì thu...

Cô mở tủ quần áo, lấy quần áo ném một cách lung tung vào trong rương, mắt nhìn thoáng qua thấy anh yên lặng tránh ra, càng tức giận lấy quần áo ném vào trong rương, giận anh lại thật sự có thể để cô đi – tuy rằng đó là cô yêu cầu, nhưng tâm lý người phụ nữ chính là tồn tại một loại trạng thái mâu thuẫn như vậy trong lòng, đối với người mình thích, cho dù trong đầu biết không cần phải thế, trong lòng vẫn không có biện pháp hoàn toàn nghe theo lý trí như cũ.

Cô muốn rời đi khỏi anh là một chuyện, việc anh không cần cô lại là một chuyện khác, nhưng mà chọn một cái rương hành lý lớn nhất trong nhà vợ và đuổi cô đi như vậy, quả thật làm cho cô đau càng thêm đau...

Chương 5.2:

Trúng thối! Anh cũng không giấu lại bốn năm nay là ai thay anh giặt quần áo, nấu cơm, làm trâu làm ngựa, hiếu thuận cha mẹ chồng, nuôi dạy con —— không con cái, nguy hiểm thật còn chưa có sinh, bằng không một lớn hơn nữa!

Cô lấy hành lý nhét đầy rương, đặt mông ngồi xuống, kéo lên khóa kéo, thở phì phì đi ra phòng ngủ.

"Đều thu hết rồi hả?" Anh đứng ở ngoài cửa, không muốn nhìn bộ dáng của cô thu này nọ, sợ mình tùy lúc sẽ hối hận, thay đổi quyết định thật vất vả mới làm ra này.

"Tốt lắm" Cô giận dữ trừng anh, đi về phía trước ——

Anh đuổi kịp rất nhanh, cướp lấy rương hành lý của cô đi xuống tầng.

Cô đi theo phía sau anh ra khỏi cửa, nhìn anh để hành lý của cô đặt vào khoang sau của xe ô tô.

"Anh làm gì vậy?" Cô còn tưởng rằng anh vội vã muốn mang hành lý của cô ném ra khỏi cửa lớn nữa.

"Anh giúp em tìm phòng ở được lắm."

Cái gì? ! Phòng ở.

"Không cần thiết, bản thân em sẽ đi tìm chỗ ở." Tuy rằng cô cũng không biết bây giờ muốn đặt chân đi đâu, nhưng tuyệt đối không muốn ở tại trong phòng anh tìm cho.

"Muốn chuyển ra ngoài thì lập tức làm theo lời anh nói, bằng không bây giờ lập tức đi vào." Anh không nói dối, hai con đường tùy cô lựa chọn.

Cô giận dữ liếc anh, đầy ngập lửa giận quay đầu rời đi —— ngồi vào chỗ kế bên tay lái.

Hừ, phụ nữ cơ được dẫn được, lại nghe một lần nói lời của anh xem như cho anh giữ chút mặt mũi, huống hồ anh đã lo lắng giúp cô tìm phòng ở như vậy, còn tự mình đưa cô đi, chắc là muốn đưa cô rất xa, về sau nhắm mắt làm ngơ đi!

Tốt lắm, chuyện này rất hợp ý của cô!

Trác Diệu Bang mở môi cười, ngồi vào xe, khởi động động cơ, chạy ngay tại chỗ.

Cô nhìn vào trong gương thấy phòng ở càng ngày càng nhỏ phía sau, không hiểu cảm giác phức tạp vào giờ khắc này.

Ở chỗ đó lâu như vậy, năm đó lúc chuyển vào tràn ngập phấn khởi, bây giờ cũng là bởi vì nguyên nhân này mà rời đi, có thể nào không thổn thức.

Cô thoáng nhìn sang phía bên cạnh —— cảm thán ở trong này, năm đó không tiếc khổ nhục kể quỳ xin cha mẹ cho kết hôn, bây giờ chứng minh thật là kinh nghiệm sống của cô không đủ, mới có thể bị tình yêu làm mờ hai mắt, nhận thức không rõ.

"Chuyện chúng ta ở riêng, trước không muốn cho ba mẹ biết, miễn cho bọn họ khổ sở." Chờ cô thích ứng với chia lìa, trái tim không đau nữa, cũng biết rõ ràng bước tiếp theo nên đi như thế nào, mới có năng lực đi an ủi người khác, thuyết phục bọn họ rằng họ có thể vượt qua rất tốt.

"Ba mẹ em vẫn là ba mẹ anh?"

"Đều có, còn có người thân khác cũng giống vậy." Cô tức giận nói, tức giận người đàn ông vô tình này hiện tại ngay tại cùng cô phân chia của em, của tôi.

"Ừ." Anh lên tiếng trả lời, hai mắt nhìn thẳng phía trước.

Cô hoài nghi đến cùng anh có đang nghe nàng nói chuyện hay không! Cho đến một khắc cuối cùng còn như vậy, tức chết người đi được.

Cô quay đầu sang ngoài cửa sổ, không khỏi đoán xem đến cùng anh tính toán đưa cô đến nơi rất xa nào.

Xe giảm tốc độ, cô theo bản năng nghĩ ngừng đèn xanh đèn đỏ cái gì đó, không ngờ anh lại quay đầu tuyên bố với cô ——

"Đến."

"Nơi này? !" Cô kinh ngạc nhìn ngoài xe.

"Mời xuống xe." Anh biểu cảm trấn định nói ra đây an toàn, đi đến phía sau lấy hành lý giúp cô.

Lương Nhượng Duy vội vàng vàng theo xuống xe, cảm thấy nơi hai người đang đứng thật là làm người khác không thể tưởng tượng –

"Nơi này cách nhà anh còn không đến năm phút đồng hồ đường xe nha!" Đùa gì cái gì?! Cách một cái ngõ nhỏ, hai con đường cái, ba con đường, không kẹt xe nói không chừng thì bốn phút cũng không đến, đây cũng quá gần đi!

"Đi bộ khoảng 6 phút." Anh mỉm cười, đổi thành lộ trình bản thân đi bộ, thực tế đi qua cũng đã tính toán, khoảng cách không thờ gấp không mệt để tản bộ vừa vận tốt.

6 phút, bảo vệ cả đời. Cả đời hạnh phúc của anh đương nhiên không thể vượt qua lộ trình 6 phút này, bằng không vợ thật sự chạy mất thì làm sao bây giờ.

"6 phút cũng quá gần." Cảm giác này cùng với việc chuyển đến cách vách nhà anh có cái gì khác nhau?!

"Ở một chỗ gần một chút tốt hơn, không phải em vừa mới nói trước không muốn cho người lớn biết chuyện này sao? Như vậy ngộ nhờ mẹ anh bỗng nhiên tới chơi em cũng có thể lập tức chạy về nhà, sẽ không bị vạch trần. Hay là em hi vọng lại nhìn thấy mẹ anh chịu kích thích bị bệnh, một lần nữa lại trúng gió?" Về mặt anh nghiêm túc, lấy việc mẹ tới chơi ngẫu nhiên mà không báo trước ra làm lý do.

"Em mới không có!" Cô vội vã phủ nhận, bản thân làm sao dám có loại ý nghĩ đại bất hiếu này, đi ra ngoài sẽ bị ông trời đánh.

"Vậy thì quyết định ở nơi này, vào đi thôi!" Anh mang theo hành lý, lôi kéo cô đi vào tòa nhà lớn, trên mặt biểu cảm nghiêm túc nháy mắt biến thành tươi cười đắc ý, cười tít mắt chào hỏi người quản lý, bộ dáng đẹp trai mê người làm cho người ta không muốn ghi nhớ ấn tượng cũng khó.

Hai người đi vào thang máy lên tầng 8, anh quen thuộc khu phòng ở tầng mười cô tham quan này, toàn bộ khu không gian có trần cao chủ yếu được phân cách thành phòng khách, phòng bếp cùng phòng ngủ thành ba khu vực lớn, lấy màu sắc tươi sáng, thanh lịch để trang trí, phòng trong ánh sáng đầy đủ, một mình cô ở chắc là rất thoải mái, quét dọn đứng lên cũng sẽ không thể quá mệt.

"Đồ gia dụng, đồ điện nơi này đều có, em thấy thiếu cái gì lại đi mua."

Cô nhìn một lần, chỉ phiền não một việc –

"Tiền thuê nhà nơi này chắc là không rẻ đi?"

Nơi này có đầy đủ các trang thiết bị, dưới tầng trệt lại còn có bảo vệ, tiền thuê phòng trên một vạn chỉ sợ đến toilet cũng không đủ khả năng mà ở, hơn nữa đồ gia dụng cùng đồ điện nơi này thoạt nhìn đều là đồ tốt nha...

"Em không cần lo lắng, anh sẽ xử lý." Phương diện tiền bạc, tất cả anh đều chuẩn bị rất tốt.

"Anh xử lý cái gì! Đây là em muốn phòng, bản thân em sẽ trả tiền." Cô không cảm kích, cũng không nghĩ muốn tiếp tục liên quan không rõ ràng cùng anh.

"Em có tiền sao?" Vấn đề này nói một câu đã trúng nỗi đau.

"Em tìm được công việc, tuần sau sẽ bắt đầu đi làm kiếm tiền." Cô không phục nói, danh nghĩa cũng có một ít gởi ngân hàng – tuy rằng này cũng là anh cho, nhưng bây giờ cũng không phải là thời điểm hành động theo cảm tình, đạo lý tuyệt đối không thể không có tiền cô cũng hiểu.

"Công việc gì?"

"Trợ lý kế toán."

"Tên công ty?"

"~ Công ty hữu hạn."

"Địa chỉ công ty?"

"XXX đường đoạn hai -" Khoan đã! Sao phải báo cáo chuyện này với anh chứ?

Cô trừng, thói quen xấu thật khó sửa...

“Tiền thuê nhà nơi này không rẻ, chỉ bằng tiền lương trợ lý chắc là không đủ.” Anh bàn chuyện, cũng lo lắng cô bị người xấu lừa, âm thầm ghi nhớ lời nói của cô, chuẩn bị tìm người đi điều tra thêm về công ty này xem có thể tin cậy được hay không.

“Cho nên em mới nói sao anh muốn tự ý giúp em tìm phòng cho thuê thôi!” Cô cảm tức trách anh xen vào việc của người khác, biết rõ năng lực kinh tế của cô không đủ sức phòng ở này, làm gì còn tìm gian ‘khu nhà cao cấp’ này để tăng thêm rắc rối cho cô?

Anh nhìn con mắt cô tỏa sáng, vẻ mặt tức giận hai gò má đỏ bừng lên, trong lòng ngược lại giống như buông lỏng ra cái khóa nặng nề, thật vui vẻ nhìn thấy cô lại có bộ dáng có ‘sức sống’ như vậy, tình nguyện bạo phát tức giận của cô ra ngoài, cũng còn hơn giấu toàn bộ ở trong lòng, lúc nào về mặt nản lòng thoái chí đối với anh.

“Nhược Duy, biết vì sao anh để em chuyển ra ngoài không?”

Cô không nói chuyện, ánh mắt lại trở nên âm trầm. Đáp án này hai người bọn họ lòng dạ đều biết rõ, làm gì lại nói rõ.

“Bởi vì em ở trong căn phòng kia thật sự quá thống khổ, chỉ có làm như vậy mới có thể để cho em vui vẻ một chút. Nhưng tách ra ở riêng cũng sẽ không ảnh hưởng quan hệ giữa chúng ta và tình cảm anh đối với em, cho nên anh còn là có trách nhiệm chăm sóc cho vợ của mình, em không thể cự tuyệt anh.” Anh nói rõ ra nguyên nhân bản thân buông tay, không phải không thương cô, mà là không muốn nhìn thấy cô mỗi ngày rầu rĩ không vui, thậm chí là bộ dáng khổ sở đến trốn đi khóc thầm.

Đó là một mạo hiểm, có lẽ buông tay như vậy sẽ làm cô đi được xa hơn, vĩnh viễn rời đi khỏi bên cạnh anh.

Nhưng có một khả năng khác, nếu cô đối diện ở trong một hoàn cảnh tương đối không áp lực, tâm tình không buộc chặt như vậy, vui vẻ một chút, có lẽ sẽ tương đối dễ dàng giải thoát thù hận đối với anh, không lại nơm nớp lo sợ đề phòng sự tiếp cận của anh như vậy nữa, anh sẽ có cơ hội chiếm lại được trái tim của cô.

"Hơn nữa, so với những việc em làm những năm gần đây vì anh, tiền thuê nhà này không đáng kể chút nào." Anh cười khổ, hối hận bản thân vì cô trả giá quá ít, điều thực sự có thể làm cho cô lúc này là tự mình đưa cô rời đi.

Lương Nhược Duy yên lặng nhìn anh. Ánh mắt người đàn ông này thật chân thành, lý do nói ra miệng lại thật chu đáo, nếu là trước đây, khẳng định cô đã vì thế mà cảm động một phen. Nhưng mà bị người khác lừa gạt bốn năm, sau khi trái tim bị thương, bây giờ cô nghe cái gì cũng bán tín bán nghi, cảm thấy lần này anh "vì cô suy nghĩ" rất êm tai, chắc cũng là vì thủ đoạn nhỏ làm dao động lòng người, cô cũng không thể thêm một lần nữa lại làm kẻ ngốc hồ hồ chạy về làm đạo cụ công việc trong cuộc sống lý tưởng của anh.

"Nói cũng phải, lấy chìa khóa ra, anh có thể đi rồi." Cô lại dao động ý chí, cảm thấy để cho anh chỉ trả tiền thuê nhà quae thật cũng không tính cái gì. Bàn về vấn đề bồi thường tinh thần, tài sản anh sở hữu cũng không đủ để mua một phút chốc chân tình của cô.

Quan trọng là hai người bọn họ phải nhanh chóng tách ra, như vậy cô có thể ổn định tinh thần xuống để triển khai sinh hoạt mới, dù sao sau này cũng có thể chuyển phòng ở.

"Vội vã đuổi anh đi như vậy?" Anh giao chìa khóa và thẻ cửa thang máy ra, giọng nói thật luyến tiếc.

"Là anh đuổi em trước." Nghĩ đến hình ảnh anh gọi cô thu này nọ còn có chút tức giận.

"Anh?"

"Đi ra ngoài! Đi một chút đi." Cô vừa đùn vừa đẩy, vội vã đưa anh đuổi ra khỏi cửa.

Từ giờ trở đi, nơi này chính là nhà của cô rồi.

Cô nhìn xung quanh căn phòng sáng sủa sạch sẽ này, nở một nụ cười thật tươi, thờ sâu.

Tại sao. Vẫn có một chút cảm giác xót xa trong lòng chứ?

Thói quen đáng ghét, cảm xúc không thể giải thích, làm hại Lương Nhược Duy đêm đầu tiên ở nhà mới trần trọc không yên, gối đầu một mình khó ngủ.

Sáng sớm, cô tỉnh lại trong thời gian cố định, cố tình không chú ý đến đồng hồ báo thức, che đầu, dự định cố gắng phải ngủ đến khi mặt trời lên cao mới rời giường, coi như là chúc mừng cô chính thức thoát khỏi cuộc sống làm Trắc phu nhân, về sau cô chỉ cần để ý thời gian của bản thân.

Nằm mờ mịt một lát, ý thức mơ hồ dần dần thả lỏng. .

Di động đầu giường phát ra một hồi nhạc chuông vang dội lại quen tai, cô vươn một cánh tay thật tự nhiên, ló đầu. . .

“Áo?”

“Vợ à, cái áo lông dê màu xám của anh để đâu mất rồi?”

“Bên trái tủ quần áo đếm ngược ngăn kéo tầng thứ hai.” Cô nghĩ cũng không cần nghĩ, từ từ nhắm hai mắt có thể trả lời.

Đối phương tìm kiếm một hồi.

“Có. Cái khăn quàng cổ anh thường dùng nằm trước đâu?”

“Tủ quần áo gần vậy trang trí nhất, xếp phía bên trên đó tìm xem xem.” Cô trả lời trôi chảy, mơ hồ cảm thấy có gì đó là lạ.

“Tìm được. Còn có cái caravat nâu kia để ở đâu?”

“Caravat điều nâu?” Cô mở mắt ra, trong đầu xuất hiện đồng thời vài chiếc caravat điều nâu.

“Chính là quà tặng mà em tặng cho anh vào lễ tình nhân năm nay.”

Cô lập tức nhớ ra, “Đếm từ bên trái qua... Thứ ba được... Kiểu dáng thứ bảy.”

“Có nha! Vẫn là em lợi hại.” Anh hoan hô ở đầu bên kia.

Cô nheo mắt ở đầu bên này, kìm nén một bụng tức giận vì rời giường với giấc ngủ không ngon, rốt cuộc nhớ ra làm sao không thích hợp.

“Quần lót mới em nói giúp anh mua trước đây để ở chỗ nào?” Anh lại hỏi, thật sự thuận miệng.

“...” Cô trầm mặc, trong lòng bốc hỏa.

“Vợ à?”

“...”

“Nhược Duy?”

“Không biết, không biết! Tại sao luôn luôn tới hỏi em cái này cái nọ của anh, tìm không thấy thì coi trường đi làm cũng được.” Cô lớn tiếng muốn chính anh tự tìm lấy, không cần lại lấy việc nhà của “Trác phu nhân” đổ đến phiền cô, quấy rầy cuộc sống mới tình của cô.

Rõ ràng bọn họ hiện tại là đang ở riêng nha! Anh mơ tưởng “điều khiển” đầu óc cô...

Cô cúp điện thoại, lại bị tức giận làm cho tỉnh, dứt khoát rời giường đi rửa mặt đánh răng.

Một thoáng chốc di động của cô lại truyền đến tin nhắn thứ nhất –

Coi trường đi làm có chút mệt mỏi nhưng không quen.

Cô trừng to mắt nhìn chằm chằm mấy chữ này, nghĩ rằng người đàn ông kia sẽ không thật sự...

Thật quá khoa trương rồi! Từ khi nào anh lại nghe lời của cô như vậy rồi hả?!

Buổi sáng đầu tiên của cuộc sống mới của cô, suy nghĩ của Lương Nhược Duy vẫn không thể tránh việc bị Trác Diệu Bang chiếm giữ, tất cả đều loạn lên...

Về phần cái kia khiến cho xôn xao câu người đàn ông kia, không ai biết không gian trong quần dài của anh là có mặc hay không mặc, chẳng qua vừa nghĩ đến giọng điệu “sống động” của vợ, nụ cười trên mặt anh giống như là muốn giấu đi, nhưng mà vẫn không giấu được người khác sự vui vẻ thoải mái.

Xem ra việc cho cô chuyển ra đi là đúng. Cô lại tức giận đối với anh, tức là trái tim của cô đối với anh vẫn có phản ứng, dù sao vẫn tốt hơn sự im lặng như trước kia. Hiện tại rốt cuộc anh lại gặp được một tia ánh sáng rạng đông...

Buổi tối trở về nhà, anh lại càng vui mừng nường mảy, bởi vì kéo mở tủ ngăn kéo quần áo ra thì thấy hơn mười chiếc quần lót mới được giặt xếp ngay ngắn chỉnh tề đặt ở bên trong, các bộ quần áo thường mặc khác cũng đều được chuyển đến vị trí lấy được một cách tiện nhất, rõ ràng đến mức làm cho anh không phát hiện ra cũng không được.

“A ha ha...” Anh nghĩ đến người vợ tri kỷ, không nhìn được mà bật cười.

Trời mới biết hình ảnh anh nâng quần lót của bản thân ngây ngô cười thoạt nhìn có bao nhiêu kỳ dị, nếu để cho nữ giúp việc làm việc theo thời gian nhìn thấy bộ dạng này của ông chủ khẳng định sẽ đi lập hồ sơ (báo cáo).

Chẳng qua anh đang đắm chìm trong ánh sáng động đầy hi vọng, cũng không để ý người khác thấy thế nào chút nào, bởi vì từ giờ trở đi, anh sẽ không bao giờ kiềm chế tình cảm bản thân nữa, kiềm chế tình yêu dành cho cô, quyết định sẽ vứt bỏ tâm tư lúc mới kết hôn “tiểu tâm sư đắc vạn niên thuyền**” này.

*Tiểu tâm sư đắc vạn niên thuyền: xuất phát từ câu nói: “Cẩn thân bổ thiên thu thiện, tiểu tâm sư đắc vạn niên thuyền” nghĩa là: cẩn thận sẽ bắt được ve sầu ngàn năm, biết chú ý sẽ giữ được thuyền đến vạn năm của Trang Tử. Ở đây có lẽ là có nghĩa chỉ cần chú ý là có thể giữ được mọi chuyện tốt lành.

Nếu cô có sự hoài nghi đối với tình yêu của anh, anh sẽ đưa ra toàn bộ chân thành, khiến cho cô thấy rõ ràng tấm chân tình của anh, làm rõ sự quan trọng của cô đối với anh, tuyệt đối không phải là cô cũng được mà không có cũng không sao.

Lật thuyền trong mương* một lần là đủ rồi, sau này anh sẽ không còn lo lắng thất bại như vậy, mà là sẽ ôm quyết tâm chiến đấu đến cùng, tìm lại sự tin nhiệm mới của vợ là nhiệm vụ hàng đầu.

*Lật thuyền trong mương: Sự cố không nên xảy ra, sự cố ở phút chót do sự chủ quan.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hiền Bãi Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Buổi sáng hôm sau, Trắc Diệu Bang trước khi đi làm lái xe đi đến chỗ ở của Lương Nhược Duy.

"Sao anh lại tới đây?" Cô mở cửa, một mặt nhìn anh kỳ quái, thời gian này anh không ở công ty, nên ở trên đường tới công ty mới đứng.

Ai! Cô lại nhớ kỹ thời gian nghỉ ngơi của anh làm gì chứ.

"Cám ơn em ngày hôm qua đã giúp anh sửa sang lại tủ quần áo." Anh dánh về nhẹ nhàng, tươi cười đẹp trai, cả người sáng khoái tinh thần rất giống như ở trên quảng cáo kem đánh răng.

Bộ dạng thần thái toả sáng này thật sự đẹp trai làm cho cô nghiêng rằng, hận sáng sớm anh làm gì mà chạy đến "cản trở" mắt của cô, làm cho cô chậm chạp không thể quên được từng chút từng chút của anh, không thoát khỏi tình cảnh mê luyến anh.

"Em muốn lấy vài thứ, thuận tiện sắp xếp một chút. Về sau không cần lại gọi điện thoại đến làm phiền em, chúng ta đã ở riêng rồi." Cô xụ mặt nhấn mạnh, ngày hôm qua trở về cũng không phải vì anh, giữa hai người cũng sẽ không thể lại có chuyện xuất hiện cùng một lúc.

Anh không tiếp lời, chỉ mỉm cười.

"Không có việc gì chứ?" Cô chuẩn bị đóng cửa, không nghĩ đến việc nhỏ như hạt vừng cũng làm phiền được anh đến đây một chuyến, chuyện này cũng không giống tác phong làm việc tranh thủ thời gian của người bận rộn như anh. "Thật ra anh đến là vì một chuyện rất quan trọng khác."

"Cái gì?"

"Hôn em." Anh ôm cô vào lòng, đột nhiên ngăn chặn đôi môi đang kinh hô của cô, nhắm nháp mùi vị làm anh hoài niệm, làm chuyện anh đã sớm muốn làm.

Trước khi đi làm cùng cô hôn tạm biệt trước cửa, đối với anh trong quá khứ mà nói là loại phóng túng, nhưng anh ở hiện tại lại hưởng thụ đầy đủ loại này có thể thành thật với cảm giác của bản thân, không cần phải lúc nào cũng cần nhắc đến các loại khả năng làm cho nảy sinh nguy cơ làm quan hệ mất cân bằng nữa, Ngay cả hôn cô cũng có thể hôn rất tận hưởng.

Anh không hề do dự một chút nào, trực tiếp dùng cách thức nóng bỏng chiếm lĩnh cánh môi non mềm của cô, quán quít lấy cái lưỡi đang sưng sờ của cô, nếm thấy trong miệng cô có vị ngọt của mật dâu, vị này thật sự là còn ngon miệng hơn khi bôi ở trên bánh mì.

Cô ở kinh ngạc trung bị anh hôn đến điên đảo, tâm thần hỗn loạn, giống như bỗng chốc ngã vào một không gian rất không chân thật, trước muốn chống lại anh, ý thức hoảng loạn đã bị hơi thở sờ mê hoặc quen thuộc này, hơn nữa anh không để lại không gian mà kịch liệt xâm lược.

Cô không có chỗ có thể trốn, thân thể đáp lại anh thật tự nhiên, thói quen phối hợp từng yêu cầu của anh, tùy theo hô hấp của anh, cho đến khi thật sự choáng váng đầu óc không theo kịp sự cuồng loạn này, một chút sức mạnh thở gấp cũng không có.

Anh nói ra môi dây dưa, vừa lòng khê vượt cánh môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át cầu cô, đôi môi đẹp để khê nhếch, cảm thấy trong lòng có bộ phận được thỏa mãn rồi.

"Anh thích mật dâu tây."

Cô bùng tỉnh! Đầy mặt ửng hồng, bỗng chốc che miệng, bỗng chốc sờ mặt, lúc này sắc mặt cũng không khác biệt lắm so với dâu tây, không nghĩ tới anh sẽ ở giữa ban ngày ban mặt mà cường hôn cô —— được rồi, cô thừa nhận bản thân không có gì chống đối, nhưng mà cô cũng không có đồng ý để cho anh hôn a! Làm cái gì chứ.

Thở phì! Chuyện này đến cùng là cái gì?!

Lương Nhược Duy ngẩng ra như phỗng nhìn dáng vẻ người đàn ông kia lại có thể làm ra một bộ dáng như mới từ trong nhà đi ra, còn mỉm cười nói hẹn gặp lại với cô! Ai muốn cùng anh gặp lại, bọn họ rõ ràng đã ở riêng rồi.

"Bạn trai của cô à?" Nội tâm reo hò của cô bị đánh gãy, quay đầu nhìn thấy nữ hàng xóm cũng đang định ra ngoài đi làm.

Đáng xấu hổ ! Nhìn vẻ mặt hiểu rõ tươi cười của đối phương, cô chỉ hận bản thân sẽ không vô hình, cũng không thể khoan cái lỗ mà chui xuống ——

"Đứng. . .

"Vâng..." Hôn cũng đã hôn, lại không thể nói dối không biết, cô đành phải nhận anh làm bạn trai, bằng không nói là chồng, không cùng ở chung đường như rất kỳ quái, nhưng nói là chồng trước lại càng dễ dàng làm cho người ta bàn tán.

Cô xấu hổ nghĩ quan hệ nửa vời của hai người, nhắc nhở nhất định phải nhanh chóng bình phục tâm tình, làm ra một kết thúc rành mạch mới được.

Buổi sáng thứ hai của cuộc sống mới, suy nghĩ của Lương Nhược Duy vẫn là bị tên Trác Diệu Bang chán ghét kia biến thành rối tung rối mù, không an tĩnh được...

Rốt cuộc anh lại chạy đến hôn cô làm cái gì!

Cuộc sống bận rộn làm cho cô không chú ý và lãng quên, Lương Nhược Duy bắt đầu đi làm sau hơn một tuần lễ, trong đầu muốn lấp đầy nhiều tin tức, cơ hội nghĩ đến người đàn ông kia cũng không có, hơn nữa mấy ngày nay Trác Diệu Bang thật sự không có tung tích, ngoài việc gọi điện thoại cho cô vào ngày đầu tiên đi làm thì cũng không xuất hiện nữa, quả thật khiến tâm tình của cô bình tĩnh không ít.

Chỉ là tỉnh thì tỉnh, nhưng cách vui vẻ lại còn có một khoảng cách rất xa, trước mặt người khác cô chỉ có thể cười ha ha như thường, nhưng thời điểm chỉ có một mình thì cạn sạch sức lực, làm chuyện gì đều mệt mỏi. Nhìn điện thoại không có chút tin tức nào, trong lòng cô lại cảm thấy rất trống rỗng, rất thất vọng, không tự giác sẽ nhớ tới người đàn ông đã tin nhầm, yêu nhầm kia.

Nhớ anh làm gì chứ?

Đừng suy nghĩ nữa!

Cô tự hỏi tự đáp trong lòng mấy trăm lần, vẫn là không có biện pháp có thể khống chế thành công hình ảnh trong đầu óc, nhưng may mắn là, khi nghĩ đến trái tim của anh, cô sẽ không đau đớn, chỉ là vẫn buồn khổ như cũ. Chẳng qua sự tin tưởng của cô chỉ cần thời gian dài một chút, cô nhất định có thể đem người đàn ông kia đuổi đi triệt để, để trái tim của bản thân hoàn toàn thanh thản.

Chỉ cần anh đừng xuất hiện trước mắt cô nữa!

"Anh..." Hôm nay cô tan tầm, vừa đi ra công ty thì gặp được Trác Diệu Bang, biểu cảm có chút giật mình.

"Anh đến đón em đi ăn cơm, chúc mừng em tìm được công việc." Anh biết cô muốn hỏi điều gì.

Lương Nhược Duy thấy trên mặt anh nở một nụ cười ấm áp, suýt chút nữa lại làm cô quên mất lúc này chính là mùa đông, nhưng mà ánh mắt tò mò của đồng nghiệp nam bên cạnh nhắc nhở hiện tại không phải là lúc cô nên ngẩn người.

"Thật ngại quá, xin đợi tôi một chút." Cô nói một tiếng với đồng nghiệp, lôi kéo Trác Diệu Bang sang một bên.

"Hôm nay em sẽ đi liên hoan cùng với đồng nghiệp, hơn nữa cũng không cần anh giúp em chúc mừng." Cô không nhớ rõ từ khi nào anh lại chủ động thay cô chúc mừng rồi. Thường là đến lúc cô mở miệng, anh cũng không nhất định rảnh rỗi mà phối hợp, bây giờ đột nhiên như vậy làm cho cô cảm thấy rất không quen, cô không muốn lại tăng thêm càng nhiều kỷ ức có liên quan đến anh.

"Đi với anh ta?" Trác Diệu Bang yên lặng đáng giá người đàn ông đang đứng phía xa xa liên tục nhìn về phía này, ngữ khí không tốt.

Anh mới đi công tác vài ngày mà thôi, bên người cô lập tức có thêm Hộ Hoa Sứ Giả? Như vậy sao được! Xem ra cũng muốn điều tra nhân viên của công ty này một chút...

"Em đi cùng xe với anh ấy rất tiện... Anh không cần nhìn chằm chằm vào người khác như vậy, không quá lễ phép." Cô nhỏ giọng nhắc nhở, phát hiện tầm mắt của anh lưu lại đã lâu, biểu cảm cũng không thân thiện chút nào, thật sự không giống như hiểu biết của cô về anh.

Anh thu hồi tầm mắt. "Anh đưa em đi, chờ em liên hoan xong lại đi đón em"

"Từ khi nào anh đổi sang nghề lái xe taxi rồi hả?" Sự khác thường của vị tiên sinh này thật sự là rất nghiêm trọng nha, lại có thể làm ra chuyện không cần thiết này. Thời gian của anh không phải thật quý giá sao?

"Anh không thích em tùy tiện đi cùng xe với người đàn ông khác." Anh thẳng thắn, chỉ là không muốn nhìn vợ của mình ngồi trên xe của người đàn ông khác. Đồng nghiệp nam... Dễ gặp chuyện không may nhất chính là bạn học nam và đồng nghiệp nam rồi! Bằng không 'lâu ngày sinh tình, những lời này là thế nào tới?

Vừa nghe chuyện này, cô cũng phát hỏa...

"Trước đây anh đi ăn cơm cùng những người phụ nữ khác có hỏi qua em vui hay không vui sao?" Đây là cái tiêu chuẩn không công bằng gì vậy, anh cho rằng cô vẫn là người phụ nữ vâng lệnh nghe theo đối với anh sao?

Trước đây bất kể cô thấy ai nói, làm cái gì, anh đều chỉ trả lời, "Ừ, hừ, nha." Hiện tại tách ra, mới đột nhiên biểu hiện giống như rất để ý đến tình hình của cô, có phần quá kì quặc và quái quá nhiều rồi!

"Không cho phép đi theo!" Cô dùng khuôn mặt đáng yêu nói ra lời nói nghiêm khắc, quay đầu về phía người đồng nghiệp nam đang chờ đợi kia, cùng rời đi với anh ta.

"Anh ấy là ai vậy?"

"Một người bạn bình thường, anh ấy vừa khéo đi qua chỗ này." Cô cố ý nói như vậy, âm lượng còn vừa vặn làm cho người đàn ông phía sau nghe được.

Trác Diệu Bang nghe được "giới thiệu" của vợ, trong lòng bị đá kích cũng không nhỏ, quả thực ở trong gió lạnh bị đóng băng thành một kem que.

Anh muốn đuổi theo để tự giới thiệu "Chính danh", thì xa xa nhìn thấy vợ quay đầu trùng ——

Anh đứng nghiêm, không dám hành động thiếu suy nghĩ, hiểu rõ nếu xông lên thế này, tình cảnh này nhất định làm cho cô thật xấu hổ, hơn nữa còn sẽ nổi giận, vì thế hiện bản thân để lấy lại thành ý của cô, anh không thể để cho cô khó chịu, nếu không tình cảnh anh khẳng định sẽ càng đáng lo lắng hơn.

Xi, không nghĩ đến cô cũng là một người phụ nữ dễ mang thù, hơn nữa còn lôi chuyện cũ ra nói lại một cách thật sự trôi chảy, nói vậy công việc mới của cô chắc là rất vui vẻ.

Nghĩ về mặt tốt, cô sẽ ghen cũng không phải chuyện xấu. Có tình, mới có đám cưới; có đám cưới, anh mới có hi vọng.

Chẳng qua nhìn vợ mình đi cùng người khác, trong lòng vẫn là thật học máu.

Hơn mười giờ đêm, Lương Nhược Duy tiễn đồng nghiệp dưới tầng, về đến cửa nhà lòi chìa khóa ra, ầm mật mã.

Kỳ quái? Cô ra khỏi nhà khi không tắt đèn sao?

Cô nhìn ngọn đèn bên trong phòng, đi qua cửa ra vào.

"Tại sao lại thế như vậy?"

"Dọa!" Cô bị âm thanh thanh linh xuất hiện dọa nhảy dựng lên, cả người áp vào trên vách tường, mở to hai mắt nhìn chăm chăm người đàn ông đang bày ra bộ mặt xấu xa trước mắt.

"Anh vào bằng cách nào? !" Cô không phải hỏi, là rống! Bởi vì Trác Diệu Bang hoàn toàn không nên xuất hiện trong phòng khách của nhà cô.

"Anh có chìa khóa dự phòng." Anh nói chuyện đương nhiên.

"Mật mã đâu?"

"Ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta." Anh nhếch môi cười yếu ớt, cũng biết cô vẫn không quên được anh.

Nhìn về mặt dương dương tự đắc này của anh, cô vừa lúng túng vừa buồn phiền, lại một lần nữa hối hận bản thân đã làm một quyết định có liên quan đến anh. Ban đầu bởi vì ở một mình, không muốn dùng chữ số có liên quan đến bản thân, mà bình thường nhớ được rõ nhất chính là tổ hợp chữ số này cùng sinh nhật của anh, không nghĩ đến lại vì như vậy bị anh thoải mái đi vào như chốn không người.

"Trác Diệu Bang, rốt cục anh có biết ở riêng là cái gì hay không a?" Thật quá mức rồi! Người đàn ông này dám tiến dần từng bước, tùy ý ra vào chỗ ở của cô, giống như trở thành giống như hai người còn ở cùng một chỗ.

Đến tận cùng là anh không hiểu rõ tình huống bây giờ, hay là không coi ai ra gì? !

"Biết, ở riêng có nghĩa chính là sống tách nhau ra, nhưng anh cũng nói qua việc này cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm anh đối với em và quan hệ hôn nhân của chúng ta, vợ à." Anh gọi thật sự thân mật, cười đến thật vui vẻ, nhấn mạnh chân tình bản thân đối với cô không thay đổi, vững chắc không thay đổi.

Đây là người đàn ông mà cô đã quen biết sao? Tại sao bây giờ thoát nhìn nhưng lại giống cái tự mình cảm giác quá độ tốt vô lại si hán, bộ dạng chuẩn bị muốn dây dưa với cô đến cùng! "Không đúng! Ở riêng đại diện cho tình cảm hai vợ chồng biến chất, không cách nào có thể sống chung với nhau liên tục nữa, cho nên mới cắt hết đi tất cả những thứ có liên quan đến nhau, chuẩn bị kết thúc quan hệ hôn nhân này." Cô nói chuyện rất nặng nề, ý tứ mang chút giận dữ, nhưng là muốn nhắc nhở sâu sắc bản thân đừng một lần nữa lâm vào ảo giác, thật vất vả mới bước ra một bước, không thể lại bị anh nói hai ba câu lừa gạt mà trở về.

Cô không nên tin kẻ lừa đảo này... Ngay từ đầu anh đã lấy cô ra làm kẻ ngu ngốc, hiện tại đừng nghĩ lại đùa bỡn cô!

Cô ngẩng đầu ưỡn ngực đi lên phía trước, vươn tay~~

“Lấy chìa khóa ra.” Cô ép bản thân phải dùng giọng điệu cứng rắn, thái độ kiên quyết đối mặt với anh.

Tuy rằng lúc này về mặt anh nhìn có chút bi thương, dường như đang cảm thấy khổ sở vì lời cô vừa mới nói, nhưng cô nhắc nhở bản thân không để ý, không thể mềm lòng, đừng quên người đàn ông này vốn là rất biết diễn trò, cho nên mới làm cô nghĩ lầm là bọn họ yêu nhau.

“Mau.”

Anh nhìn cô thật sâu, biết rằng bản thân không trách được cô lúc này nhấn tâm gây sự, bởi vì là anh biến cô từ mềm mại trở nên sắc nhọn như thế, trong lòng kết một tảng băng.

Nhưng mà nghe được cô chính miệng nói ra muốn kết thúc quan hệ hôn nhân của hai người, mặc dù không có khả năng anh đồng ý, trong lòng vẫn bị ảnh hưởng, ngực cảm thấy buồn bã.

Anh không tình nguyện giao ra chìa khóa, biết chuyện này không thể thương lượng.

“Không có chìa khóa dự phòng khác chứ?” Mặc kệ nhìn thế nào, người đàn ông này hiện tại đều làm cho người ta không tin được.

“Không có, không tin em lục soát túi của anh.” Anh tự nguyện cho cô kiểm tra túi quần.

Cô lạnh lùng xem xét anh, mới không nghĩ lục soát túi của anh nha, ngộ nhỡ sờ tới nơi không nên sờ... Aizz, cô lại nghĩ lung tung cái gì! Đều là lỗi của người đàn ông này~~

“Anh có thể trở về, không tiễn.” Mau đuổi anh đi, cô có thể thanh tĩnh.

“Nhưng mà anh rất đói, có thể com nước xong mới trở về hay không?” Anh đột nhiên ấn tay vào bụng, ngồi vào trên sofa.

“Anh còn chưa ăn com?” Bây giờ cũng đã muộn rồi!

“Bởi vì phải đợi em...” Anh dùng một bộ mặt thật đáng thương nhìn cô, giọng nói có chút yếu ớt. “Vừa rồi chỉ có một mực lo lắng, đã quên ăn com.” Vì có thể ở lại bên cạnh cô nhiều hơn một lát, lúc này tuyệt đối không thể nói cho cô vừa rồi đợi, có bao nhiêu tức giận, bi thương bình kẻ mới là thượng sách, bởi vì bản tính trời cho của vợ anh là thiện lương, chính là có lòng tốt đồng cảm với kẻ yếu.

Anh mỉm cười yếu ớt, hợp với ánh mắt hơi lo lắng, quả nhiên làm cho lương tâm của cô cảm thấy có chút tội ác, không nghĩ đến anh sẽ bụng đói chờ cô tới bây giờ...

“Vậy anh mau trở về ăn nha, em lại không nấu com...” Trong phút chốc, khí thế hung ác của cô từ mạnh chuyển thành yếu.

“Trong nhà cũng không có cái gì ăn. Anh thấy trong tủ lạnh của em có đồ ăn thừa, anh ăn cái đó cũng tốt rồi.” Anh nói xong thì đi tới tủ lạnh, mang sang hai đĩa thức ăn thừa.

Cô còn chưa có nghĩ đến muốn trách anh lật lung tung tủ lạnh của cô, đã theo bản năng lo lắng cho dạ dày của anh.

“Thời tiết lạnh như thế, sao có thể ăn đồ cũ đó?” Cô lấy đi cái đĩa trong tay anh, để chúng vào trong lò vi ba đun nóng trước.

“Không quan trọng, anh không sợ lạnh.” Trên miệng anh nói như vậy, nhưng mà trên mặt tươi cười thật vui vẻ.

Cô quay đầu, anh lập tức thu hồi ý cười, thay một bộ mặt thật ảm áp về cảm ơn.

Cô nhìn người đàn ông ở bên cạnh bàn ăn cẩn thận dọn xong bát đĩa kia, trong lòng cảm thấy thật phức tạp, nghĩ đến trước kia giúp anh làm một bàn đồ ăn nóng hầm hập, anh giống như cũng không hạnh diện như vậy, hơn nữa thường lơ hện với cô, làm cho cô ăn com một mình. Nhưng hiện tại là chờ hai đĩa thức ăn thừa được đun nóng lại lộ ra vẻ mặt chờ mong.

Cô giận anh vì sao trước đây không hiểu, không quý trọng việc cô chờ anh, cũng giận anh hoàn toàn không nên lại xuất hiện ở trong này. Nhưng về phương diện khác... Cô cũng lại có chút vui vẻ ở trong lòng, bởi vì không nhìn thấy cuộc sống của anh thì thật sự rất đau khổ, thực ra cô thích ứng có chút vất vả...

“Trong tủ lạnh còn có com dư, giúp anh làm com rang trứng được không?” Xem, xem, trong lòng cô lại có thêm chút không đành lòng, cảm thấy anh ăn hai đĩa thức ăn nhỏ chắc là sẽ không no.”

“Được, anh giúp em đánh trứng.” Anh vui mừng quá đổi, tự nguyện hỗ trợ, bởi vì vậy lại có thể có thêm một chút thời gian ở chung với cô.

Chương 7

"Nhược Duy, em có biết em luôn luôn làm cho anh nhăn nhin thật sự vất vả hay không?"

Cô lắc mạnh đầu, cái gì cũng không biết, chỉ biết được bây giờ cô đang mắc cỡ chết đi được! Cảm giác giống như ở làm một chuyện xấu kinh hải thế tục, thật sự rất giống yêu đương vụng trộm.

"Chúng ta. Đến phòng được không?" Thỉnh cầu này cũng thật mất mặt, nhưng cảm giác còn riêng tư hơn ở trong phòng bếp, không làm cho người ta cảm thấy bất an như vậy.

"Được." Anh rộng rãi đáp ứng. "Lần sau chúng ta vào trong phòng ——"

Anh chột thẳng tiến, nước lầy một tiếng kinh hô không báo động trước của cô, anh thì thờ dãi thỏa mãn, một trận đòn đập rút ra đâm vào hoa kính ướt át của cô, ở trong cơ thể cô kích thích một cổ khoái cảm vội ủa mà lên, hấp thụ đau nghiền của anh.

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy quá mất mặt, không thể tin được anh thật sự muốn cô ở trong phòng bếp, càng xấu hổ là bản thân vậy mà lại cũng bởi vì động tác mãnh liệt của anh cảm thấy run sợ không thôi. Ở trong không gian không chút riêng tư này bị anh nhiệt liệt giữ lấy, trong lòng ần ần hiện lên một loại sung sướng khó nói thành lời.

Tình triều từng đợt thổi quét mà đến, Lương Nhược Duy bị va chạm làm đầu óc choáng váng hoa mắt, rốt cuộc nhìn không được rên rỉ trong miệng, theo tiết tấu cuồng nhiệt của anh mà ngửa đầu thờ gấp, la lên quá nhiều vui thích, ở chỗ tai anh hình thành một khúc hát dân ca dễ nghe, làm cho anh càng thêm ra sức hồi báo tuyệt vời của cô.

"Không —— chậm. Chậm." Đáng tiếc cô thật sự không có sức lực chống đỡ sự tiến vào mạnh mẽ của anh, không bao lâu thì hai chân như nhũn ra, dường như chống đỡ không nổi sức nặng thân thể.

Anh hiểu thể lực của cô theo không kịp tốc độ của anh, dứt khoát thay đổi tư thế, làm cho cô ngồi vào trên bồn rửa, bỏ đi tất chân màu đen bị vướng ở bắp chân cô, chỉ cần thả lỏng hưởng thụ, chuyện dùng sức từ anh đến là tốt rồi.

Chẳng qua sự chăm sóc này lại đồng dạng làm cho cô khó có thể chịu đựng, đột nhiên cùng anh mặt đối mặt, thật sự then thùng đến đòi mạng, cảm thấy bản thân lúc này thoát nhìn nhất định rất phóng dăng —— quần áo trên người hỗn độn không chịu nổi, váy tới gối cũng bị anh đẩy tới giữa lưng, trên đầu gối còn treo một cái quần lót. . . .

Trời ạ, sao anh lại biến cô thành như vậy? Cô không mặt mũi nào nhìn người khác!

Anh kéo hai tay che mặt cô xuống, muốn sửa chúng nó vòng lên cổ của anh, ánh mắt thương thức đáng vẻ say mê gọi cảm quần tụt xuống một nửa của cô, thật sự là bị khuôn mặt nhĩ nhân hồng hào ướt át này của cô làm cho mê chết rồi.

"Nhược Duy, anh yêu em" Anh nói đã nói, còn kèm trên một cái tiến lên mạnh mẽ.

"Vâng....." Cô thừa nhận sự tham tiến thân mật của anh, nhưng không trả lời anh, cảm thấy tại thời khắc thân mật đến bây giờ nói những lời này thật sự thật hèn hạ, biết rõ hiện tại cả người cô nóng lên, đang cần sức chống cự.

Cô quay mặt, cắn đầu môi dưới nhắc nhở bản thân đừng để ý đến anh. Cho dù thân thể không ngăn cản được sức hút của anh, trái tim cũng không có thể dễ dàng đầu hàng với anh, dù thật sự có một phần dao động không xác định, cũng muốn đem toàn bộ sức lực ổn định, bằng không sự hành hạ một tháng qua này chẳng phải là nhận không rồi hả?

"Anh yêu em, vợ à" Anh khiêu châm dường như nói không chán, cho dù không có được đáp án của cô cũng không sao cả, tóm lại anh không bao giờ giữ lại tình cảm dưới đáy lòng nữa, muốn nói ra toàn bộ cho người anh yêu nghe. Đương nhiên hành động trên cũng không thể bỏ qua cô được, bởi vì dục hỏa trong cơ thể anh đang vì cô mà hùng hực thiêu đốt đốt hùng hực, tại nơi bao bọc ướt át kia không thể chờ đợi mà tiến hành một cuộc tấn công mạnh mẽ khác.....

"A....." Cô ôm anh, vừa nghĩ không thể thất bại trong gang tấc, vừa nghiêng người vào trong lòng anh trầm luân, ở trong khoái cảm cực độ dần dần dứt bỏ e lệ vốn có, khó kìm nổi mà hô lên.

Rất nhanh, trong phòng bếp truyền ra từng tiếng thờ dốc ái muội, bóng dáng nam nữ quần quýt lần nữa biến hóa, giăng co được một lúc cũng chưa ngừng.

Cuối cùng chờ anh trở lại bàn ăn, ăn vào vẫn là cơm rang nguội lạnh, trà thừa, cạnh nóng cũng nguội một nửa.

Cô tức giận không muốn hâm nóng giúp anh lại nữa, hoài nghi vừa nảy anh kêu đói bụng không hiểu là thật hay là giả, bằng không thể lực sao vẫn tốt như vậy?

Trác Diệu Bang ăn cơm nguội lạnh, thức ăn nguội lạnh mà vẻ mặt như hưởng thụ sơn hào hải vị, bởi món khai vị đã làm ấm áp trái tim anh, cũng đủ làm anh thấy dư vị rất lâu. Anh dám khẳng định vợ đối với anh cũng có cảm giác.....

“Ăn xong rồi mau trở về!” Cô đứng ở chỗ rất xa hạ lệnh đuổi khách, một mực không muốn gần bộ dạng của anh chút nào.

“Phải?” Anh giống như cục cưng ngoan ngoãn nghe lời, tốc độ ăn cơm nhanh hơn, vừa ăn canh vừa hỏi:” Muốn lại đây uống chút canh không? Cô hòng em có chút khăn khăn.....”

Cô đỏ mặt tía tai, vẻ mặt xấu hổ, mắt trừng nhìn người đàn ông trước mặt, có một loại tỉnh tỉnh biết vậy chẳng làm.

Trái lại anh tự cười yếu ớt, nhìn khuôn mặt xinh đẹp như lá phong hồng của vợ, cảm thấy con đường phức tạp này càng đi đường như thấy càng tươi sáng hơn a!

Liên tục vài ngày, nhiệt độ không khí liên tiếp giảm xuống, vì khí hậu mùa đông càng thêm giá lạnh, nghe nói một tuần sau còn có thể lạnh hơn, nghĩ đến khiến cho răng cũng run lên.

Buổi tối, Lương Nhượng Duy tăng ca xong, xoa xoa đôi tay rét run đi ra khỏi công ty.

“Tại sao anh lại tới nữa!” Mấy ngày nay bất kể cô tan tầm rất trễ, Trác Diệu Bang cũng sẽ canh giữ ở dưới sảnh công ty chờ, sáng sớm còn có thể mang đồ uống nóng đứng canh gác ở ngoài chỗ ở của cô, đuổi như thế nào cũng không đi, hại đầu cô cũng muốn nổ tung.

“Thời tiết rất lạnh, anh đưa em về” Anh lộ ra tươi cười mắng không thay đổi sắc suốt mấy ngày qua, quyết tâm phải làm một người chồng của cô.

“Em nói không cần anh đưa về rồi, anh đến 100 ngày cũng giống nhau” Cô kiên trì không tiếp nhận sự quan tâm của anh một chút nào. Từ mấy ngày trước phát sinh với anh chuyện không nên xảy ra, cô hối hận thật lâu, từ đó càng thêm cố gắng hết sức tránh né sự tiếp cận của anh, không tiếp điện thoại của anh, cũng không nhìn anh, tránh cho bản thân lại lâm vào cái loại ý loạn tình mê này lần nữa.

Nhưng mà Trác Diệu Bang cũng có suy nghĩ kiên định như vậy -----

“Anh sẽ, chỉ cần em ở trong này, mặc kệ 100 ngày, 1000 ngày, một vạn ngày anh cũng sẽ đến” Anh nghiêm chỉnh biểu đạt quyết tâm đánh chết không lùi của bản thân, lâu nữa anh cũng sẽ đợi, nhất định sẽ giữ vững đến ngày cô hồi tâm chuyển ý.

“Vì sao như vậy? Trước kia anh sẽ không tiêu phí thời gian trên con người của em, vì sao muốn đột nhiên chạy tới làm việc này?” Cô nắm chặt nắm tay đã lạnh đến hơi hơi phát run, cảm thấy anh hoàn toàn là cố ý đến làm loạn trái tim đang nóng vội muốn bình tĩnh của cô, hại cô vút không được sự quyến luyến đối với anh. Từ đầu muốn khống chế tình cảm của bản thân đã đủ khó khăn, vậy mà bây giờ anh còn giả vờ đối tốt với cô, vậy mà bây giờ anh còn giả vờ đối tốt với cô, làm cho cô cảm giác được che chở yêu thương ----- ảo giác !

“Chỉ là bởi vì trước kia sẽ không nên mới hối hận” Anh kéo tay cô, vắn bưng ngón tay lạnh lẽo của cô, bao phủ trong lòng bàn tay to lớn ấm áp, nhẹ nhàng chà ấm “Vì sao anh không làm như vậy sớm hơn một chút chứ? Rõ ràng với anh mà nói em là quan trọng nhất, nhưng anh lại đem thời gian lãng phí ở chỗ khác, làm hại bây giờ anh nói yêu em, em lại không tin, điều đó thật sự làm anh cảm thấy vô cùng hối hận.”

Anh áy náy bản thân đã chậm tình ngộ. Nếu bình thường anh để ý đến cô hơn, không cần vì sợ phiền toái mà qua loa cho xong, còn nói dối cô, có lẽ bây giờ sẽ không hoàn toàn mất đi sự tin nhiệm của cô, bị cô hoài nghi dụng tâm kín đáo của bản thân....

Cô nhìn tay bị anh nắm giữ, không hiểu vì sao ngực cũng có chút nóng lên, giống bị rót vào một dòng khí ấm áp, suýt chút nữa đã lừm sặc lân hốc mắt cô -----

“Anh mới không thương em, nói như vậy chính là muốn gạt em trở về mà thôi !” Cô dùng sức rút tay về, ừ ừ, phủ định lời nói cảm động của anh, bởi vì sự dịu dàng của anh luôn dễ dàng thâm nhập vào lòng của cô, khiến cô trở nên ý chí mềm yếu, thậm chí vô dụng mà nhớ đến vòm ngực rắn chắc của anh, dự vào đùi lên nhất định rất ấm áp.....

”Nhượng Duy, anh xin lỗi vì bản thân anh ngay từ đầu đã nói dối em, vì cho em đáp ứng giả cho anh, đã nói dối một cách vô si mê tiện..... Nhưng sau này anh dám thề với trời thật sự yêu em, 4 năm nay tình cảm đối với em nếu có phần nửa giả dối, thì cho anh gặp thiên lôi đánh xuống, không được tốt ----- --“

“Im miệng” Cô vội vàng đánh gãy thề độc của anh, không đành lòng nghe anh nguyện rửa bản thân, nhưng ở mặt ngoài lại làm bộ lạnh lùng nói:” Em không muốn nghe lời nói không thực tế, anh muốn nói trở về nói cho bản thân nghe đi !”.

Chương 7.2:

Trác Diệu Bang khó chịu nhìn biểu cảm thờ ơ của cô, trong lòng khó tránh khỏi lại bị thương tổn, nhưng vẫn không buông tay muốn thu hồi quyết định của cô.

"Vậy em muốn anh làm như thế nào? Anh phải làm cái gì mới có thể để cho em tin tưởng chân tình của anh, tha thứ sai lầm của anh?" Anh tin tưởng chỉ cần bản thân thành tâm sám hối, chắc sẽ có một ngày cô "Phá băng".

"Không cần lại đến tìm em, nhìn thấy anh thì cảm thấy phiền lòng." Cô nhìn cũng không nhìn anh, cảm thấy bản thân cũng sắp chịu không nổi anh tới gần không chút nào tránh lui như vậy, khiến cho chiếc mặt nạ ra vẻ kiên cường, lạnh lùng, cứng rắn của cô tràn ngập nguy cơ, không nghĩ ra khỏi thương thế này của anh làm hại trái tim làm sao còn có thể nhảy lên vì anh, bởi vì những lời này của anh mà sinh ra dao động không nên có.

Cô quay đầu bước đi, chạy trốn chết đường như rời xa người đàn ông đáng sợ này.

"Chờ một chút." Anh bắt lấy cô, còn có rất nhiều lời nói muốn nói cùng cô.

"Buông tay." Cô quay đầu hung hăng trừng, giận sức lực của chính mình không lớn bằng anh.

"Anh tuyệt đối sẽ không buông tay của em." Anh nhắc lại quyết tâm bắt cô quay về.

"Em nói anh buông tay!" Cô tức giận đánh mu bàn tay anh, mới không muốn nghe loại lời nói mê hoặc lòng người này.

"Nhược Duy."

"Anh đang làm cái gì! Mau buông cô ấy ra." Một thanh âm đột nhiên xen vào.

Trác Diệu Bang phân tâm nhìn người đàn ông tiến đến phía bọn họ kia, Lương Nhược Duy thì thừa cơ tránh thoát.

"Người này ở quấy rầy em sao?" Tên kia đồng nghiệp nam lần trước đưa cô về nhà đứng ở bên người cô, một mực tư thế của người bảo vệ.

Lương Nhược Duy nhất thời không hiểu được nên đáp lại như thế nào, bởi vì chồng cô thật là đang "Quấy rầy" cô không sai, nhưng lại không phải cái loại này quấy rầy đồng nghiệp nam tưởng.

Trác Diệu Bang nhăn mày nhìn chằm chằm cái tên gọi anh "Người này" kia, vốn tâm tình đã đủ buồn quả thực lại ghen ra một phen lửa giận.

"Muốn anh giúp em báo cảnh sát hay không?" Đồng nghiệp nam thấy đáng vẻ của cô một mặt muốn nói lại thôi, nghĩ rằng cô khẳng định là bị sợ hãi.

"Không! Không cần." Cô vội vã khéo léo từ chối ý tốt của đồng nghiệp, cũng không muốn vì việc nhỏ này lãng phí tài nguyên xã hội, càng lo lãng chủ tịch của "Xây dựng Hoa Dương" nếu vì loại sự tình này mà vào cục cảnh sát, chỉ sợ sẽ dẫn tới chú ý của truyền thông, đối với anh và công ty đều sẽ sinh ra ảnh hưởng tiêu cực.

"Em không cần sợ tôi, tôi có thể giúp em làm chứng, người này mỗi ngày đều đến công ty quán quít lấy em." Trải qua vài ngày quan sát, đồng nghiệp nam đã đem Trác Diệu Bang trở thành biến thái cuồng theo dõi rồi.

Mà bởi vì câu này, ánh mắt thù địch của Trác Diệu Bang cũng cháy rừng rực, nghĩ rằng hôm nay không thể không giới thiệu rõ ràng thân phận của chính mình, làm cho đối phương biết ai mới là Hộ Hoa Sứ Giả chính thức của cô, những người khác đều phải nghĩ đến tới gần vợ của anh một bước! Bằng không không cần báo cảnh sát, tên kia hẳn là tương đối nhanh tiếp gọi 119!

"Thật sự không cần, vừa rồi anh ấy đã đáp ứng em về sau sẽ không lại đến rồi." Cô một chút cũng không muốn đem việc nhà náo loạn nha!

"Ai nói tôi ——"

"Mời anh lập tức rời đi, đừng nữa xuất hiện tại nơi này gây ra sự quấy nhiễu cho em đi." Cô quay đầu trừng mắt người đàn ông giống như muốn gây chuyện kia, lửa giận nghiêm trọng cũng không phải là đang nói đùa.

Trác Diệu Bang không nói nữa, nắm chặt nắm tay tụ đầy tức giận, sắc mặt như sắt, chỉ vì cô nói anh sẽ gây ra sự quấy nhiễu cho cô.

Cho nên, cô là thật sự cảm thấy anh "Quấy rầy" cô ư?

"Ngại quá, có thể nhờ anh đi cùng em đến trạm xe bus phía trước không?" Cô vội vã dòi đi sự chú ý của đồng nghiệp, hóa giải cục diện bế tắc làm người ta khản trương này.

"Anh đưa em trở về cũng được, như vậy tương đối an toàn."

Lương Nhược Duy vốn muốn khéo léo từ chối, nhưng nghĩ lại như vậy sẽ làm Trác Diệu Bang tức giận không muốn lại nhìn thấy cô, lập tức thay đổi chủ ý.

"Vậy thì làm phiền anh, cảm ơn." Cô không chỉ có đáp ứng, còn cười đến vui vẻ, đi vừa nhanh vừa vội, ước gì sớm rời xa đáng vẻ của anh.

Sau lưng luôn luôn có một ánh mắt nóng rực đi theo, cô đi được một đoạn đường rồi cũng có thể cảm giác được.

Anh hẳn là tức điên thôi? ! Cô đoán cảm xúc của Trác Diệu Bang lúc này, cũng không dám quay đầu liếc mắt một cái xác nhận, rõ ràng ý định muốn chọc anh tức giận, lại không hiểu tại sao sợ hãi nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của

anh, ngực tràn ngập một nỗi buồn phiền khó giải.

Trác Diệu Bang nhìn bóng dáng của vợ cùng đồng nghiệp nam càng đi càng xa, trĩu trĩu nghiêm trọng cũng không phải cảm hận ngút trời, mà là buồn bã ưu thương.....

Cô biết rõ anh không thích cô đi xe của người đàn ông khác, vì sao còn muốn đồng ý để người đàn ông đưa về nhà, hơn nữa cười đến mặt mày hớn hở?

Hiện tại là mùa đông a! Cô không có khả năng là thật sự đi tình biệt luyện* đi !

*đi tình biệt luyện: yêu một người rồi không yêu nữa mà yêu người khác.

Trái tim của anh đột nhiên co rút đau đớn, lập tức lại phủ định khả năng này đi, cảm thấy vợ anh cũng không phải loại phụ nữ đứng núi này trông núi nọ, dễ dàng thay lòng này, anh cũng hiểu cô hơn tất cả mọi người.....

Không đúng, cẩn thận ngẫm lại cô kỳ thực cũng không có chân chính chú ý tìm hiểu qua cô ấy, chỉ là biết cô đơn thuần thiện lương, sống vô tư đầy đủ, thì cô luôn bị lợi dụng cũng cần được tôn trọng, có quyền lợi được quan tâm, cho rằng cung cấp chi phí ăn ở cho cô chính là chăm sóc cô, đối tốt với cô, nhưng ở phương diện tình cảm, anh lại keo kiệt giống như một nô lệ, chẳng những quan tâm sơ sài, ngay cả cô thích ăn cái gì, dùng cái gì cũng không biết.....

Anh suy sụp mà kêu lên, đột nhiên cảm thấy thất bại ngay cả anh cũng rất khó tha thứ cho bản thân, càng nghĩ lại càng cảm thấy xấu hổ vô cùng. Gió lạnh quét qua, bước chân của anh uể oải rồi đi, trái tim dường như bị đúc bằng chì nặng nề.....

Buổi tối hôm sau, Lương Nhượng Duy công cộng liền xoa xoa bàn tay rét run, bước nhanh về phía chỗ ở, muốn làm gia tăng nhiệt độ cơ thể nhờ vận động, làm cho thân thể ấm lên.

Đi đến trước cao ốc, cách một đoạn cự ly ngắn, cô dường như thấy bóng dáng của một người rất giống Trác Diệu Bang đang từ cao ốc đi ra, vừa nhìn thấy cô thì cúi đầu đi về một hướng khác -----

“Đứng lại!” Cô chạy lên phía trước khiển trách. Người nọ quả nhiên là Trác Diệu Bang.

Sáng nay anh không có tới đứng làm vệ binh, tan tầm cũng không xuất hiện dưới sảnh công ty, cô còn tưởng rằng anh đã nản lòng triệt để, sẽ không lại đến tìm cô, không nghĩ đến bây giờ anh lại chạy tới nơi này, hơn nữa nhìn thấy cô thì nóng lòng né tránh, hay là -----

“Anh lại chuẩn em đến nhà của em sao?” Cô thờ phỉ phò hỏi, hận bản thân vẫn là không đổi đi mặt mũi cửa, lại lại tin nhầm sự thành thật của anh. Kết quả anh có vài cái chiều khóa dự phòng a?!

“Không phải! anh không có đi lên, chỉ cảm vài thứ đặt ở phòng quản lý, muốn bọn họ chuyển cho em” Anh vội vàng phủ nhận, làm sáng tỏ bản thân không có xâm nhập không gian riêng tư của cô, chỉ đi đến đại sảnh tầng 1 mà thôi.

“Vậy anh lên lút làm gì, vừa nhìn thấy mẹ bỏ chạy rồi hả?” Bộ dạng này thật khả nghi, đối chiếu với thái độ nghênh ngang thời gian trước của anh, thật sự rất khó làm cho người khác tin tưởng.

Anh buồn bã nhìn cô một cái, giọng nói mang theo sầu não nói:” Em nói nhìn thấy nha thì phiền lòng, anh không muốn làm cho em càng chán ghét anh”

Cô lẳng ngốc, nhớ tới ngày hôm qua bản thân đã nói qua lời nói dối đã thương người này, trong lòng chợt thấy chua xót, cũng cảm thấy hổ thẹn với phỏng đoán nhỏ nhen vừa rồi của bản thân này.. ...

“Dáng vẻ của anh lén lút như vậy cũng thật đáng ghét, em không gọi anh không cần lại đến tìm em rồi” Cô thẹn quá hóa giận hung dữ với anh, thật sự chán ghét người đàn ông hại cô trở nên như thế.

Về mặt anh chán nản, lo sợ cô tức giận này của anh, ngược lại làm cho trong lòng cô cảm thấy không tốt, có loại cảm giác tội lỗi vì bất nạt. Nếu anh thể hiện giống như một người đàn ông tự cho là đúng, cô còn tương đối có thể yên tâm thoải mái trách tội anh, càng dễ dàng dứt bỏ đi đoạn tình cảm này.

“Bởi vì thời tiết rất lạnh.....”

“Không cần lại nói em cái gì thời tiết không tốt, về sau 1 năm 4 mùa em cũng không muốn gặp anh! Anh mau cút đi! Cút.....” Cô cố gắng nỗ lực đến phút cuối cùng mà nỗ lực, dùng hết toàn lực diễn xuất đáng vẻ vô tình, không lương tâm, không lễ phép, chờ đợi một lần dọa anh chạy mất, chấm dứt tai họa về sau.

Trác Diệu Bang giật mình nhìn chăm chăm dáng vẻ kích động ứa nóng nảy này, trên mặt cứng lại không có chút tức giận, ngược lại tỏ ra một chút cười chua xót.

“Đã biết, em mau vào đi thôi, anh đi” Anh cố gắng cười tươi tạm biệt cô, đẩy mắt dịu dàng mang theo sự buồn bã bị thương nhàn nhạt, bóng dáng cô đơn chậm rãi chuyển vào trong bóng đêm.

Chương 8

Cô điên rồi! Vì sao anh không tức giận? Vì sao anh càng muốn bày ra vào loại thời điểm này của anh? Rõ ràng thoát nhìn anh khổ sở như vậy, tại sao còn cười nói lời từ biệt với cô.

Bóng lưng của anh đáng thương tội nghiệp như vậy, muốn cô nhẫn tâm quyết tâm lãng quên như thế nào? Vốn là bởi vì hiểu rõ bản thân rất khó kháng cự rung động vì anh, cô mới nỗ lực muốn kéo cự ly giữa hai người ra, không nghĩ lại có điều gì liên quan đến anh, kết quả bây giờ đuổi anh đi rồi, lòng của cô ngược lại nhớ càng nhiều, giống như có một nửa linh hồn cũng theo anh đi vào trong bóng đêm——

Cô có chút thất vọng đi vào cao ốc, lòng tràn đầy phiền muộn tan không được.

"Cô Lương, có đồ của cô." Bảo vệ phòng quản lý ngăn cô lại, giao cho cô hai cái túi du lịch lớn nặng trĩu, cô mới nhớ tới dụng ý của Trác Diệu Bang tới chỗ này, trong lòng lại hiện lên một tia áy náy.

Về nhà, cô mở túi ra, bên trong chính xác là có vài chiếc áo khoác và một ít quần áo giữ ấm, cùng với mấy đôi tất, găng tay, khăn quàng cổ, mũ.

"Bởi vì thời tiết rất lạnh."

Cô nghĩ đến lời nói của Trác Diệu Bang vừa mới bị đánh gãy, cũng đoán được anh có thể là bởi vì ngày hôm qua phát hiện cô lạnh tới tay phát run, hôm nay mới mạo hiểm bị cô chán ghét đến đưa cho cô quần áo giữ ấm này, hai ngày này đang lo không có quần áo giữ ấm có thể mặc, anh liền đưa đến cho cô, kết quả cô chẳng những không nói lời cảm ơn với anh, còn không phân rõ đen trắng mà hoài nghi anh, cộng thêm một chút hung dữ nhẫn tâm đáng ——

Nha, cô thật là người đàn bà xấu!

Chẳng qua anh cũng rất kỳ quái, bị hiểu lầm sẽ giải thích rõ ràng thôi, làm sao có thể bảo anh cút, anh liền thật sự ngoan ngoãn cút. Trước kia nếu anh nghe lời của cô như vậy thì tốt rồi.

Hơn nữa ai đồng ý cho trong mùa đông lạnh như vậy anh làm loại hành động thân mật này? ! Trước đây anh dường như tiếp tục xem nhẹ cô như vậy, để cho cô tự sinh tự diệt, người đàn ông kia tại sao đột nhiên "Đổi tính" , liên tiếp quấy rầy sinh hoạt mới của cô, hại trái tim của cô luôn bị đập thình thịch, trong chốc lát lại không tự giác mà phát ảm, khiến cái mũi lạnh cóng cũng ê ẩm.

"Người xấu, trứng thối!" Cô bỏ lại khăn quàng cổ, không cho bản thân tiếp tục bị những thứ kia cảm động, đi đến trong phòng bếp lấy chén uống nước sôi, cho rằng "nước Vong Tình" rót xuống, thật muốn từ đây quên hết tất cả chuyện có liên quan đến cái người đàn ông kia, không lại vì anh nóng ruột nóng gan.

Nhưng mà muốn cũng vô dụng, vì thế cô vội vàng tìm việc phân tán sự chú ý, nhớ tới trực lẫn máy giặt trong nhà từ hai ngày trước bắt đầu phát ra âm thanh kỳ quái, vừa vặn đến gọi cuộc điện thoại cho bà chủ nhà, xem có phải muốn cô mời cửa hàng bán máy giặt đến sửa chữa hay không, dù sao cũng là tài sản của người khác, muốn xử lý chắc là phải thông báo một tiếng với chủ nhân trước.

Tìm số điện thoại trước đây Trác Diệu Bang lưu cho cô, cô gọi điện hỏi, mới nhận được đáp án lại làm cho cô thấy bất ngờ ——

"Máy giặt này là Trác tiên sinh mua , cô trực tiếp hỏi anh ta tốt hơn."

"Trác tiên sinh?" Trác Diệu Bang mua ? !

"Đúng vậy, Trác tiên sinh đem đồ gia dụng trong phòng điều hòa mới hết, lại mua thêm một ít đồ điện mới. Anh ta nói về sau chuyển đi sẽ đem những thứ kia đều lưu lại, tôi mới cho anh ra đổi , anh ta không nói cho cô sao?"

Không có, anh cái gì cũng chưa nói.

Lương Nhược Duy nói xong điện thoại, sững sờ ở tại chỗ, mũi lại có một cảm giác ê ẩm.

Khó trách trước đây cảm thấy đồ điện trong nhà này hoàn toàn mới giống như không có người dùng qua, hóa ra đều là anh mua .

Cái người bệnh thần kinh kia, tiêu nhiều tiền làm gì! Cô vốn là đúng lý hợp tình chuyển ra, bây giờ cảm thấy bản thân giống như thua thiệt anh, không duyên cớ lấy của anh không ít tiền, hơn nữa thời gian này còn muốn hung dữ với anh, ngày hôm qua lừa anh, mới vừa rồi lại hiểu lầm lương tâm bất an của anh.

Cô ôm áo bành tô anh đưa tới, xem phòng ở anh bố trí vì cô, nghĩ đến lý do anh nói cho cô chuyển ra, trong lòng còn có dòng nước ảm không dừng được, róc rách chảy qua, nói không cảm động là gạt người, nói không muốn gặp anh càng là nói dối.

Nhưng là cô có thể lại tin tưởng anh sao? Đối với người đàn ông từng đã đem cô trên đũa xoay quanh kia, Lương Nhượng Duy là yêu lại sợ bị thương tổn, nhớ đến năm đó bị lừa gạt liền cảm thấy anh thật xấu, thật giận. Nhưng nếu không phải yêu anh sâu đậm, cô vừa hận anh cái gì.

Nếu anh đúng như chính anh nói yêu cô như vậy, vậy cô còn muốn tiếp tục kiên trì lo lắng này mà oán hận, cố ý cùng anh tách ra sao? Rõ ràng cô cũng rất thống khổ.

Ai nha, thật phiền lòng! Vì sao yêu anh đơn giản như vậy, muốn không yêu anh lại khó khăn như vậy ——

"Lương Nhượng Duy, mày thật vô dụng!" Cô gõ trán của chính mình, quở trách sự yếu đuối của bản thân.

Chẳng qua mắng đi mắng lại, trái tim của cô lại vẫn là không dạy dỗ được, vẫn hướng đến phương hướng nó yêu mà đi.

Trời đêm đông giá rét, cô ôm quần áo anh đưa tới, lẩn lộn khó ngủ.

Nửa tháng sau, ba Lương sinh nhật, dựa theo lệ thường mọi thành viên gia đình đều phải về nhà cùng ăn cơm mừng sinh nhật, phương diện quà tặng một mực không cần tặng còn lại là căn cứ vào thủ tục đơn giản, chỉ bánh kem sinh nhật do ba đưa con gái thay phiên chuẩn bị.

Bởi vì chị hai Lương trước mắt đang mang bầu, cho nên năm nay Lương Nhượng Duy tự nguyện phụ trách mua bánh ngọt, vào cửa còn nhiều lần xác nhận khuôn mặt và biểu cảm của bản thân, cho rằng hơn nửa tháng nay đến tâm tình của cô tệ hết biết rồi, nhớ đến người đàn ông không tái xuất hiện kia thì trong lòng phiền loạn, thế nào cũng không bình tĩnh được.

"Ba, mẹ, con đã trở về." Cô vào cửa liền bày ra nụ cười sáng sủa đã luyện tập trước ở nhà cùng công ty, cất cao giọng hỏi thăm cha mẹ, theo tiếng trả lời biết được bọn họ một người ở phòng ngủ, một người ở phòng bếp.

"Thời gian vừa vặn đúng, chúng ta đang chuẩn bị ăn cơm rồi." Chị hai Lương tiếp nhận bánh kem trong tay em gái, đặt đến bên cạnh bàn trà trước.

"Anh rể không cùng trở về với chị sao?" Lương Nhượng Duy buông áo khoác cùng túi xách, giống như không thấy được anh rể.

"Anh ấy đi công tác."

Đi công tác! Lương Nhượng Duy nghĩ rằng này cũng vừa đúng là nguyên nhân cô muốn giải thích về việc chồng mình không có tới, dù sao mấy năm trước anh cũng thường bởi vì công tác mà vắng mặt trong các buổi tụ họp gia đình, một năm khó được xuất hiện mấy lần trước mặt, lần này không có tới cũng sẽ không thể làm cho người khác hoài nghi.

Cô nắm chắc thời cơ mở miệng nói: "Diệu Bang anh ấy —— anh tại sao ở trong này? !"

Đang nói ngẩng đầu lên, cô khước mắt lại nhìn thấy Trác Diệu Bang đang ở bàn ăn bày bát đĩa, thật sự là hù chết cô rồi! Chẳng qua lại có một chút cảm giác vui vẻ trong lòng. Vốn cho rằng anh thật sự cũng sẽ không lại đến tìm cô chứ.

"Nói thế là sao, con rể đương nhiên là trở về mừng sinh nhật ba của con rồi." Mẹ Lương từ phòng bếp mang món ăn cuối cùng ra, cảm thấy lời này của con gái nói thật kì lạ.

"Đúng vậy a, vợ à, anh nói rồi anh tan tằm trước sẽ đi đến hỗ trợ, em đã quên sao?"

Trác Diệu Bang tươi cười đẹp trai, mắt như sao sáng, ngay cả hoạt động hỗ trợ trên bàn ăn cũng có vẻ cử chỉ tao nhã, lịch sự, đẹp mắt, tạo được niềm vui cho mẹ vợ.

"Ách, không. Không quên." Bây giờ cô phủ nhận chẳng phải lộ ra dấu vết, nào có ngốc như vậy.

"Mẹ, mẹ xem Nhượng Duy từ sau khi đi ra ngoài làm việc, trở nên còn vội vàng hơn cả con." Anh thừa cơ làm nũng với mẹ vợ, thuận tiện nói ra ai oán trách cứ trong lòng.

Lương Nhượng Duy trừng mắt, không nghĩ tới anh đã đem việc cô đi ra ngoài làm việc nói cho người nhà cô rồi.

"Ở nhà làm mợ chủ nhỏ còn sợ nhầm chán, con thật sự là đang ở trong phúc không biết hưởng." Mẹ Lương lập tức vì con rể mà lên tiếng, mở lên vui đùa của con gái, nhưng mà trong lòng rõ ràng con gái ở nhà cũng không phải cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm.

"Con nào có làm mợ chủ nhỏ!" Cô không phục, cũng giận anh mách lẻo. Mẹ vừa rời khỏi, cô lập tức tiến đến bên người anh chất vấn: "Tại sao nói cho bọn họ chuyện em đi ra ngoài làm việc?"

"Chuyện này không cần phải giữ bí mật gì?"

"Vậy anh đến đây làm gì? Em không phải đã nói một năm bốn mùa cũng không muốn lại nhìn đến anh." Cô khẩu thị tâm phi trách anh không mời tự đến, hơn nữa muốn tới cũng không báo với cô một tiếng trước, hại cô hôm nay ăn mặc có chút tùy tiện —— không phải! Là hại cô vừa mới suýt chút nói bày mớ đúng.

"Nhưng mà anh nghĩ muốn gặp em, nửa tháng nay anh đã nhẫn nại đến cực hạn rồi." Anh nhẹ nhàng giải thích bản thân rất giống như đọc khổ sở trong lòng của cô, cũng không phải không tôn trọng ý nguyện của cô. Nếu trước đó nói cho cô, cô không cho anh đến thì làm sao bây giờ? Cho nên trước hết

là tiền trăm hậu tấu!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hiền Bối Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

"Chúng ta đều ở riêng rồi, anh còn đến nơi này không biết là rất dư thừa sao?" Miệng cô làm bộ cứng rắn như không quan tâm, cho dù trong lòng đã mừng rỡ lâng lâng, nhưng một chút cũng không muốn tiết lộ kỳ thực bản thân cũng rất muốn loại tình cảm tương tư của anh.

Nhưng mà bây giờ cô càng ngày càng hiểu được tầm quan trọng của việc cẩn thận, quyết không thể dễ dàng biểu hiện ra tình yêu đối với anh, bằng không sẽ bị anh ăn đến chẳng còn gì.

Chẳng qua, cô cũng là có chút bất ngờ, anh vậy mà còn có thể nhớ được sinh nhật của ba cô. Năm trước nếu không có cô chuẩn bị, anh ngay cả sinh nhật của chính mình cũng sẽ bận đến quên mất.

Ai nha, việc nhỏ đó có cái gì cảm động ! Cô thật sự là vô dụng, còn muốn bởi vậy mà nhớ một ưu điểm của anh.

"Ở riêng cũng không phải ly hôn, hôm nay sinh nhật của ba vợ, làm con rể làm sao có thể không đến chúc thọ. Còn có, nghe mẹ nói ba gần đây huyết áp dường như hơi cao, em tốt nhất đừng nhắc tới hai chữ “ở riêng” này nữa, nhờ đâu làm cho bọn họ nghe được sẽ không tốt lắm." Anh lịch sự mỉm cười, lời nói thâm thúy nói rõ với vợ yêu, tay cũng đặt lên đầu vai cô thật tự nhiên, ý tứ muốn cô cùng anh làm bộ ân ái là được rồi.

Lương Nhượng Duy nhìn tay anh, hiểu được ý tứ của anh, nhưng nghĩ rằng lời nói này tuy rằng nói có lý, nhưng thế nào nghe qua lại giống như có chứa một điểm ở đe dọa? Bây giờ đến cùng là anh thật tâm tại vì ba mẹ vợ mà suy nghĩ, hay là tại vì chính anh mà suy nghĩ a.

Thôi, dù sao cô là nhất định sẽ chú ý đến tình trạng sức khỏe của ba mẹ, mà thấy anh vẫn còn có một chút tình cảm như thế, coi như là bồi thường hiểu lầm trước đây đối với anh, lần này cô tạm thời sẽ cùng anh sắm vai một đôi vợ chồng ân ái hạnh phúc. Bằng không nếu như bị ba cùng anh trai biết nguyên nhân ở riêng của bọn họ, cha con nhà họ Lương tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh.

Một lát sau, cả nhà ngồi vào chỗ của mình bên bàn ăn, mỗi người đều thay phiên dâng lên một câu chúc phúc, không khí cùng ăn bữa cơm đoàn viên vui vẻ.

"Đến, Diệu Bang, con khó trở về được, ăn nhiều một chút." Mẹ vợ đau con rể, khó gặp mặt được một lần, gấp thức ăn tự nhiên sẽ không ngưng tay.

"Cám ơn mẹ." Trác Diệu Bang thật lấy lòng, mẹ vợ gấp cho cái gì anh đều ăn, hơn nữa ăn có vẻ rất ngon, quay đầu đi còn nhớ rõ gấp đồ ăn vào trong chén vợ.

"Em cũng nhiều ăn một chút, gần nhất dường như gầy đi." Anh lấy chân gà trong bát gấp cho vợ, còn kèm theo một câu quan tâm tình cảm, hình ảnh cảm động như vậy làm cho người nhà họ Lương nhìn thật uất ức, cảm thấy bảo bối thật sự là gà đúng rồi.

"Thấy các em đã kết hôn vài năm mà còn ân ái như vậy, thực sự làm người khác hâm mộ." Chị hai Lương nói ra tiếng lòng của mọi người.

"Chị cùng anh rể cũng rất ân ái nha, bằng không làm sao có thể vừa kết hôn thì mang thai." Lương Nhượng Duy chế nhạo chị gái một chút, cố gắng không đem tầm mắt chuyển hướng bên kia.

Tuy rằng cô thừa nhận bản thân còn rất thương anh, nhưng không tính toán cùng anh nối lại tình xưa đơn giản như vậy, bởi vì trước đây anh thật sự làm cho người khác tức giận, cho nên quan hệ của hai người còn muốn xem xét biểu hiện của anh mà quyết định.

"Vậy hai người các con cũng sinh một đứa trẻ nhanh chút a, cũng đã kết hôn lâu như vậy, phải chờ tới sang năm sau mới muốn sinh sao?" Anh cả Lương hỏi.

Em rể cười mà không đáp, em gái thì bởi vì còn đang "Khảo nghiệm" người đàn ông bên cạnh, thuận miệng đáp lại: "Chuyện này rất khó nói, có lẽ phải chờ lâu hơn cũng không chắc chắn." Lương Nhượng Duy cố ý nhìn chồng nói, ám chỉ hai người bọn họ khả năng dừng lại ở đây, vĩnh viễn cũng sẽ không có đứa nhỏ rồi.

Trác Diệu Bang đương nhiên hiểu hàm nghĩa trong lời nói của vợ, nhưng anh không vội không giận, chỉ là giọng nói có chút oán thán ——

"Đúng vậy, bởi vì bây giờ cô ấy cũng làm việc bận rộn, sau này muốn tìm cô cùng nhau ăn bữa cơm, cô ấy cũng không có thời gian đi theo con, nào có không sinh đứa nhỏ? Nói thật ra con gần đây một người đứng ở trong nhà, cũng không nhận được muốn ghen tị với đồng nghiệp của cô ấy rồi!" Anh cười có chút buồn bã, bày ra bộ mặt đau khổ, chiếc đĩa trong tay còn đặt xuống đúng lúc, thuyết minh đầy đủ mọi chuyện bất đắc dĩ nhưng trong lòng cũng không thể không thông cảm.

Chân gà cô cắn được một nửa, ánh mắt trừng lớn như mắt cá, cảm thấy người đàn ông này thật sự có đủ vẻ mặt giả vờ đáng thương, lại còn dám đồng

dạ cáo trạng kẻ xấu trước như vậy! Cô vừa mới cảm thấy anh muốn bắt đầu "Cải tà quy chính" mà thôi, anh cứ như vậy.

"Tiểu Duy, đây là con không đúng, làm sao có thể vì công tác mà sơ sẩy gia đình, vắng vẻ con rể, đừng quên con là người đã kết hôn." Mẹ Luron ân cần dạy bảo, nghĩ bản thân cũng không phải dạy dỗ như vậy.

"Con." Thật oan uổng, lời này hẳn là nói với anh mới đúng chứ!

"Đúng vậy a, không thể vì công tác không sinh đứa nhỏ, con xem mẹ con còn không phải một bên dạy học, một bên sinh ra ba đứa nhỏ nuôi đến lớn như vậy, chưa từng có xem nhẹ gia đình này, chưa từng có bỏ bê trách nhiệm của một người vợ, làm người mẹ." Ba Luron cũng hướng dẫn từng bước, hi vọng con gái lấy mẹ làm tấm gương.

Mẹ Luron nhìn ba Luron, trong mắt tràn đầy cảm động.

"Tiểu Duy, em hẳn là nên lấy mẹ làm chuẩn một chút." Anh cả Luron nói đúng trọng tâm, không thiên vị em gái của mình. Chị hai Luron cũng tán thành điểm đầu.

Luron Nhượng Duy miệng mở rộng, thất thần nhìn người nhà đồng lòng nhất trí, đột nhiên cảm thấy có cảm giác xót xa bị xa lánh.

Chị hai còn chưa tính, nhưng ba cô, mẹ, anh cả. Nhớ năm đó bọn họ phản đối cô kết hôn là thế, vậy mà bây giờ cả giờ lại cùng giúp Trác Diệu Bang nói chuyện, lúc này trong lòng dù có nhiều lời muốn nói, cũng chỉ có thể ừ ừ nuốt vào. Trừ khi cô muốn nhìn thấy huyết áp của ba tăng lên, chông bị người khác phi nhổ đá ra khỏi cửa, vĩnh viễn không thể trở lại.

Cô bối rối, buồn bực trông chừng người đàn ông giao hoạt mặt không đổi sắc bên cạnh, cảm thấy bản thân thật sự là nhất thời mềm lòng, để "cáo" về núi nhà! Tại sao lại có thể xem anh thành một người lịch sự có tri thức hiểu biết, thật sự là mूर्ch phân sai.

Cáo khoác da trâu, căn bản là da mặt dày, dối trá, dễ tiện, tiểu nhân vô cùng! Tại sao không đi làm diễn viên chứ.

"Vợ à, ăn chậm một chút, nghẹn đó." Anh nhắc nhở ân cần, giọng nói dịu dàng lại cung chiều, mới vừa nói lời nói này quả thật là anh nhớ đến lời tâm huyết của vợ!

Cô trừng anh, nhưng cả nhà trừng cô một cái.

Hu hu. Liệt tổ liệt tông ông trời a, cô mới là con cháu nhà họ Luron hàng thật giá thật, vì sao phải lưu lạc đến loại kết cục này.

Ăn cơm chiều, Trác Diệu Bang cuộn lên tay áo, tự nguyện phụ trách rửa chén.

"Cái này làm sao không biết xấu hổ?" Chị hai Luron cảm thấy cậu em rể hòa nhã dễ gần này quả thực tìm không ra khuyết điểm nha!

"Không sao đâu, chị, để cho anh ấy một mình từ từ rửa, chúng ta đi chuẩn bị hoa quả."

Luron Nhượng Duy một chút cũng không khách khí, còn hận không thể thu dọn thêm một ít bát đĩa cho anh rửa!

"Nhưng mà."

"Đừng lo lắng, anh ấy nhất là rửa chén." Trợn mắt nói lời bịa đặt đúng không? Cô cũng sẽ!

Luron Nhượng Duy lôi chị gái ra khỏi phòng bếp nhỏ hẹp, hai người đến phòng khách đi cắt cam, gọt táo, xem tivi và tán gẫu.

Xoảng!

Phòng bếp truyền đến tiếng va chạm thanh thúy. Phản ứng của mọi người đều tạm dừng hai giây, lại dường như không có việc gì tiếp tục tán gẫu.

Xoảng xoảng ——

Tiếng va chạm không chỉ có gấp bội mà càng vang dội.

Mọi người trầm mặc, có chút xấu hổ.

"Con rể vẫn ổn chứ?" Mẹ Luron hỏi, bát đĩa hôm nay dùng thật ra là mới mua.

"Tiểu Duy nói cậu ấy không thành vấn đề." Chị hai đáp. Ánh mắt của toàn bộ mọi người trong nhà rơi xuống trên người em gái.

Cô buông quả táo bên miệng, kiên trì nói: "Đúng vậy a, anh ấy rất biết ——"

Tiếng chuông tiếng chuông kêu. Luron Nhượng Duy lập tức đứng dậy!

"Con đi nhìn xem, mọi người ăn trước."

Chương 10

Lương Nhượng Duy tươi cười đi vào trong phòng bếp, lập tức thay đổi vẻ mặt.

"Bây giờ là anh sợ cả nhà không biết anh đang rửa chén sao?" Cô nhỏ giọng chất vấn anh, ngoài việc giặt anh tay chân vụng về, còn lo lắng anh nếu làm vỡ vụn bát đĩa sẽ bị đứt tay.

Thật không nghĩ đến anh ngay cả rửa cái bát cũng không làm nổi, người đàn ông này làm việc nhà thật sự rất kém nha!

Trác Diệu Bang cười đến vô tội, cũng không có ý định muốn làm cho người khác chú ý đến anh.

Cô nhìn đến tình huống bí thảm phía sau anh, lại càng kinh hô: "Trời ạ, rốt cục anh dùng bao nhiêu nước rửa chén vậy?"

"Chính là từng cái bát đĩa đều đổ một chút." Anh lùi lại một bước về phía cô giải thích.

Không cần anh giải thích, cô đã nhìn đến một loạt bát đĩa bị "giải quyết" này, suýt chút nữa té xỉu.

"Muốn rửa sạch sẽ thì dùng vải đưa chuột (chắc là miếng rửa chén) tương đối tiết kiệm, bát ăn cơm và chiếc đĩa thì ngâm qua nước tốt hơn, còn như loại bát đĩa hoặc nồi dính nhiều dầu mỡ này trước hết cho vào nước nóng một chút, xử lý như thế này thì tốt hơn." Cô giảng giải vài câu, tự mình làm một cách dứt khoát tương đối nhanh nhẹn, gọi anh mau đến một bên đi rửa sạch tay,

Cô đeo bao tay plastic, đem một đám bát đĩa phân tán thu hồi lại phân loại xếp từ tế, điều kiện tiên tiên quyết là không lãng phí nước rửa chén, có thể ngâm nước thì ngâm nước, tiếp theo cầm lấy vải đưa chuột rửa từng cái một, động tác thuần thục lại lưu loát.

"Hóa ra rửa chén cũng cần có học vấn. ." Anh nói như có điều cần suy nghĩ, cảm thấy vợ vừa đi vào phòng bếp thì có cảm giác chuyên nghiệp.

"Anh cho là làm việc nhà rất đơn giản, đảm đương vai trò bà nội trợ gia đình cũng rất nhẹ nhàng, không cần động não sao?" Cô vừa rửa chén vừa dạy bảo người khác, muốn anh đừng tưởng rằng làm bà nội trợ dễ dàng lắm, muốn quản lý tốt một cái nhà ngoài dùng não ra còn cần dùng tâm, còn cần có thể lực, cũng không thoải mái hơn so với đi làm, nhưng lại không có tiền lương mà lĩnh!

Trác Diệu Bang cười gật đầu, cảm thấy vợ nói cực kỳ có lý, trong quá khứ anh hưởng thụ thành thói quen, chẳng những không hiểu phải trả giá, còn luôn luôn phung phí sự đối xử từ tế của cô, đã xem nhẹ rất nhiều chuyện, nghĩ đến việc quan tâm là đương nhiên, cho nên bây giờ mới nhận quả báo, trong lòng thấy có lỗi với cô.

"Thật xin lỗi, anh biết trước đây anh đã xem nhẹ rất nhiều chuyện, cả ngày chỉ lo công việc, không để tâm đến em, bề ngoài thoạt nhìn rất dịu dàng, thật ra rất gia trưởng, lại ích kỷ, chuyện gì đều nghĩ đến bản thân trước hết, không đủ tôn trọng suy nghĩ của em, mới vừa rồi hại em bị ba mẹ giáo huấn, bây giờ lại hại em ở chỗ này rửa chén, anh thật sự là một người chồng thất bại."

Anh thật lòng thấy ân hận về tội trạng của bản thân, toàn bộ sự áy náy đều viết ở trên khuôn mặt phiến muộn, không cần cô nhắc cũng biết bản thân làm sai rồi.

Khổ hình giày vò nửa tháng này, quả thật làm cho cuộc sống hàng ngày của anh khó khăn a!

Người đàn ông này đột nhiên một hơi đem khuyết điểm của chính mình đều kể ra hết, ngược lại làm cho cô không biết nên nói cái gì, muốn chế nhạo người khác có người tìm không được từ, nhưng lại cảm thấy lúc này lại nói anh thì giống như có chút quá đáng, hẳn là an ủi anh mới đúng.

Thâm hiểm, anh thật đáng giận! Chuyện này hoàn toàn là lớn tiếng dọa người, bắt nạt cô dễ dàng mềm lòng thôi!

"Anh biết là tốt rồi." Cô nhìn anh một cái, chỉ có thể gạt bỏ câu nói rất không đủ sức mạnh này, ở trong lòng mạnh mẽ bản thân vô dụng, dùng sức rửa rửa rửa.

"Anh biết, hơn nữa về sau anh sẽ sửa, cho nên em sẽ cho anh một lần cơ hội nữa chứ?" Anh ôm lấy cô, nhấn mạnh bản thân nhất định sẽ sửa đổi để làm lại bản thân, cố gắng hết sức để đạt tiêu chuẩn, chỉ cầu mong cô tha thứ một lần.

"Sẽ sửa mới là lạ, lần trước không biết là ai thừa dịp em không ở nhà mà tự ý vào." Cô đầu chuyển nha chuyển, cuối cùng nhớ tới một chuyện nên mắng anh, lúc được anh ôm vào trong ngực, ý nghĩ của cô không đủ sáng suốt, chỉ bị trái tim làm điều khiển.

Anh cười khẽ, nhớ tới một đêm tốt đẹp này.

"Anh có ấn chuông, là em không ở nhà, anh mới lấy chìa khóa mở cửa đi vào tìm người, hơn nữa đêm đó chúng ta không phải thật sự rất vui vẻ sao?"

"Anh. Không biết xấu hổ!" Cô giận dữ anh già mồm át lễ phài, cảm thấy giạt mình đối với trình độ không biết xấu hổ của anh.

"Đúng, anh không biết xấu hổ, chỉ cần vợ của mình." Anh ôm cô càng nhanh, sớm giác ngộ muốn tìm cô về sẽ không thể quá bận tâm vấn đề mặt mũi, mặt mũi là "Vật ngoài thân", không so được với việc được ôm vợ.

"Buông ra !" Cô khê đẩy, muốn anh đừng làm cản trở việc rửa bát của mình, không nghĩ tới người đàn ông này còn có thể làm nũng! Cái đầu cao như vậy thể nhưng giống như khối bánh mật dính trên người cô, thật sự thật vô lại. Lại có chút đáng yêu.

"Không buông." Chẳng những không buông, anh còn trộm hương trên gương mặt cùng cắn cổ cô, môi đẹp để dao động ở trên da thịt phần nộn của cô, hương thụ cảm giác thoải mái cùng vành tai và tóc mai của cô chạm vào nhau.

"Điều Bang." Thật xấu hổ, bộ dạng này của anh, cô có biện pháp nào để làm việc a?

"Nhược Duy." Anh cũng gọi tên của cô, gọi cực kỳ vui vẻ, hơn nữa giọng nói trầm thấp lại gọi cảm, quả thật giống như tán tỉnh cô.

"Anh như vậy người khác rửa chén thế nào?" Chịu ảnh hưởng của anh, ngữ điệu của cô cũng trở nên lại dịu dàng lại mềm mại.

"Em rửa của em, anh làm của anh. Chúng ta phân công hợp tác." Anh ái muội kể tai cô nói nhỏ, ở bên tai cô nói nhỏ dịu dàng, một tay treo lên của cô bộ ngực, một tay thăm dò xuống dưới.

"Anh làm cái gì! Ba mẹ em đều ở bên ngoài." Cô kinh hô sự lớn mật của anh, trong đầu hiện lên hình ảnh đêm đó hai người ở trong phòng bếp làm qua chuyện đó, mặt đỏ tới mang tai muốn đẩy ra anh.

Sự tình mắc cỡ chết người này nếu lặp lại ở trong này—— không được, cô chỉ tưởng tượng mà tìm đập cũng phải ngừng!

Chẳng qua trái tim của Trác Điều Bang lại cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa lại lớn gan, da mặt dày.

"Vây em ngàn vạn lần đừng lên tiếng, bằng không hai chúng ta đêm nay có thể đều phải ở phòng khách phạt quý rồi." Anh dè dặt âm lượng, lấy giọng nói bướng bỉnh và mỉa mai lừa gạt cô cùng đùa dai, bàn tay to bướng bỉnh trên đùa thân thể mềm mại của cô, đặc biệt chăm sóc tròn đầy trước ngực, tăng thêm kỹ xảo mà vuốt ve.

Anh vén váy của cô lên, cười yếu ớt không tiếng động, ngấm lại ưu việt lớn nhất của việc cô đi làm đại khái chính là trang phục thuận tiện cho anh xuống tay tùy thời——

"Không thể." Tay cô còn dính bọt xà phòng, không thể làm gì khác đành co lên cổ cổ, lắc lắc thân thể để chống cự hấp dẫn của anh.

"Hừ." Anh ở bên tai cô thổ lộ hơi thở ấm áp, hai tay thò vào bên trong ve vuốt, dễ dàng mà chế trụ thân thể mềm mại của cô, đây là vì tốt cho cô, bởi vì cô liệu mình gãy dựa như vậy chỉ biến khéo thành vụng, hại anh càng xúc động.

Ngón tay anh đẩy ra dây lưng trên eo cô, dọc theo bụng non mịn đi xuống, trực tiếp tiến vào vùng đất không chịu nổi khiêu khích của cô, dựa vào sự quen thuộc đối với cô, dễ dàng tìm được chỗ yếu ớt, chậm rãi tạo áp lực.

"Ách!" Cô thở gấp, mím môi, kinh ngạc anh thật có can đảm ở đây chạm vào cô như thế. Ở vách tường còn nghe được tiếng TV và tiếng mọi người trong nhà đang nói chuyện!

"Xin anh đừng như vậy." Cô nắm vào tủ bát bên cạnh, thấp giọng nhẹ nhàng cầu xin anh mau dừng tay, thật sự cảm thấy thật khản trương cũng thật dọa người.

Anh cúi đầu nhìn chăm chú ánh mắt kiều kiều (yêu kiều + khiếp sợ) của cô, khuôn mặt thẹn thùng đỏ hồng, thỉnh cầu gần như bắt lực. Trong lòng rất thương tiếc, nhưng lại càng muốn bắt nạt cô nhỏ nhắn mềm mại kiều mị như vậy——

Anh tăng thêm lực đầu ngón tay, mang theo chấn động nhẹ nhàng, dẫn phát càng nhiều sóng gợn phiền lòng, từng vòng xao động thân thể quá mẫn cảm của cô, từ bụng dưới của cô vọt lên một trận sung sướng rất nhỏ.

"Ừ." Cô cắn môi, sợ bản thân phát ra một chút âm thanh hổ thẹn.

"Nhược Duy, anh thật sự rất yêu em. Rất nhớ em." Anh hôn môi của cô, thuận thế nói hết tình ý cùng nhớ nhung trong lòng, không đành lòng thấy cô cắn đau bản thân, vì thế che lại cánh môi chịu khổ của cô, dịu dàng cuốn đi âm thanh nơi đầu lưỡi của cô, nhẹ mút triển miên, khiến trái tim của cô cũng đi theo phiêu phiêu dang dang, triển miên trong nụ hôn của anh như si như say, ý thức càng ngày càng hoảng hốt.

"Không." Rốt cục lúc anh nhả ra, kháng nghị của cô đã trở nên mơ hồ không rõ, dường như mơ hồ thở gấp, càng chán ghét chính là cô phát hiện giữa đùi mình đã ướt át, mà bầu ngực thoáng trường đau vẫn còn có chút khát vọng đụng chạm của anh, cách mấy tầng vải dệt vẫn là có cảm giác đối với âu yếm của anh.

Trời ạ, thật sự là mất mặt chết mất!

Anh nhìn vợ buồn rầu quay mặt, trong lòng có nỗi triu mến và thích thú nói không nên lời, anh biết rõ mỗi loại phản ứng thẹn thùng của cô, cũng yêu đáng

về bất lực này của cô, bởi vì anh hiểu được việc này nổi lên lòng của cô thông qua thân thể thành thật mà đáp lại cảm tình của anh, anh sùng ái cô vài phần, cô lại đáp lại với tươi ngọt ngang bằng, ở trong lòng anh hóa thành nước, chỉ thấy động tình mềm mại đáng yêu và xinh đẹp.

"Tin tưởng anh. . . . Anh chỉ muốn cho em vui vẻ." Anh chân thành tỏ tình, nỗ lực thực hiện coi vui vẻ của cô là quyết định ưu tiên, không muốn thực sự đoạt lấy vẻ đẹp của cô, mà là cố nén dục hỏa trong cơ thể, lấy ngón tay chen vào kính hoa nhẵn mịn hẹp của cô, vừa đè ép tiểu hạch đang rung động này, một bên ở trong mặt kính nhẵn nhụi kia thông thả ra vào, dịu dàng lại tàn nhẫn mà uốn lượn vô về chơi đùa, khiêu khích ra càng nhiều mật dịch ấm nóng, quấy trong cơ thể cô từng đợt vui thích.

"Ừm." Cô khó có thể tự kiềm chế ở trong lòng anh nhẹ nhàng uốn éo, kiềm chế ngón tay của anh kéo theo khoái cảm tê dại dưới đùi, trước ngực còn có một sự đồng dạng khác để cho cô bị kích thích "khô không thể tả", phối hợp luật dưới thân cùng nhau tiến hành.

Đến cùng đây là chân tình thông báo, hay là thật sự ỏ tra tấn cô? Lại nhấn vào một cái, hơn nữa không thể hô lên âm thanh bị đè nén, quả thật muốn đem cô đẩy vào tuyệt cảnh dục vọng.

"Tiểu Duy, có cần hỗ trợ hay không?" Từ ngoài phòng bếp truyền đến giọng nói của chị hai Lương, bởi vì hai vợ chồng bọn họ biến mất có hơi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hiền Bãi Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Cả người Lương Nhượng Duy chấn động, toàn thân cứng ngắc, trong lòng lại càng khủng hoảng đến cực điểm! Nghĩ rằng nếu lúc này người nhà đi vào, rất có khả năng cô sẽ xấu hổ mà chết, bằng không hai mươi năm cũng không mặt mũi về nhà gặp hương thân phụ lão (ông bà thân thích họ hàng ở quê).

"Không cần, chị hai, chúng em cũng sắp xong rồi." Trác Diệu Bang bình thản ung dung trả lời, không chỉ có giọng nói nghe qua không hề khác thường, ánh mắt nhìn cô còn càng thêm hưng phấn, giống như thật hưởng thụ đáng về vô cùng khăn trương này của cô .

"Được, vậy hai người nhanh chút, nếu không hoa quả đều sẽ bị chúng ta ăn sạch đó."

Lương Nhượng Duy nhẹ nhàng thở ra, nhưng người đàn ông phía sau cũng không cho cô "thả lỏng" lâu lắm, tiếp tục giờ trò đùa với cô, tăng thêm động tác làm cho cô khăn trương lại căng thẳng.

"Nghe thấy không? Chị hai bảo chúng ta nhanh một chút." Anh dán âm thanh ái muội lại tà khí vào bên tai cô, ngón tay lập tức triển khai thăm dò liên tiếp với tiết tấu nhanh kèm theo kỹ xảo điêu luyện mà tăng áp lực, bỗng chốc quấy rầy hô hấp của cô, nhiễu loạn nhịp tim của cô.

"Nhanh mà chị hai nói không phải loại nhanh này đâu!" Dưới đáy lòng cô không phục mà reo hò, lúc mở miệng hít vào suýt chút nữa muốn thét chói tai.

"Ừm!" Trong miệng cô đột nhiên có thêm một vật, ngẩng đầu chống lại một gương mặt bất đắc dĩ.

Không có biện pháp, vì muốn thương thức thần thái mỹ lệ khi cô đạt tới cao trào, anh chỉ có thể đem caravat nhét vào trong miệng cô, để phòng cô lên tiếng, việc này cũng là vì cô mà suy nghĩ!

Cô kinh ngạc vì hành động kinh người này của anh, miệng chứa caravat thắt trên người anh, cảm thấy thật háo sắc.

Nhưng còn không kịp phản ứng, dưới sự ra vào cuồng tứ của ngón tay anh cũng đã làm cho cô không có lựa chọn nào khác ngoài cắn anh ——

Caravat.

"A ừm ——" cô thét lớn một tiếng, ở một cổ khoái cảm đột nhiên lên cao cấp tốc co rút lại, hút nhanh ngón tay dài luật động của anh, rồi sau đó xụi lơ trong ngực anh, vô lực thờ đốc.

Anh rút cục vừa lỏng tay lại, buông váy của cô ra, còn thật có ý giờ trò xấu làm cho cô nhìn thấy rõ ràng dấu vết sáng trong trong suốt dính ở trên ngón tay anh, chứng tỏ cô được thỏa mãn đến mức nào.

"Vợ, em vẫn là rất yêu anh đúng không?" Anh cười đến đắc ý.

Cô mặt đỏ bừng lên, rất muốn nhét bản thân vào trong cái bát đi.

Chẳng qua bởi vì mức độ khó khăn quá cao, cô chỉ có thể bác bỏ ở ngoài miệng nói: "Mới không có, cái kia là phản ứng sinh lý."

"Phải không? Anh đây lần sau lại đổi một loại phương thức khác, nhất định sẽ cho em thấy được dụng tâm của anh." Anh không sợ suy sụp mà cười khê,

trong đầu đã có rất nhiều lý tưởng được lập nên.

"Hắc hắc, vợ em cứ tiếp tục mạnh miệng đi."

"." Cô giật mình nhìn người đàn ông có khuôn mặt đẹp trai, nhưng lại cười gian kia

Anh là ai vậy? Đến cùng là ai? Tại sao mới tách ra không đến hai tháng, người chồng thân cận của cô liền biến thành loại vô lại lưu manh này rồi ! A

"Anh đừng tới đây, đứng ở nơi đó là tốt rồi." Cô ra lệnh cho người chồng "Xa lạ " này ra góc đứng ngay ngắn, không cho lộn xộn, xoay người nhanh chóng giải quyết xong một đồng bát đĩa mới rửa được một nửa này, để tránh lại làm cho người nhà hoài nghi.

Hai vợ chồng trở lại phòng khách ngồi xuống, anh cả Lương lập tức phát hiện ra điều không thích hợp, nhìn thẳng chăm chăm vào Trác Diệu Bang.

"Cà vạt của chú làm sao vậy?" Vừa mới rõ ràng thắt trên cổ, hiện tại lại không có.

"Vừa mới không cẩn thận dính vào nước, bị ướt rồi." Anh vỗ vỗ túi tiền, tỏ vẻ thu lại rồi.

Uớt! Từ ngữ nhạy cảm này làm thần kinh của Lương Nhượng Duy ngưng ngừng, khiến

trái tim của cô đột nhiên nhảy lên.

"Chú bình thường nhất định không làm việc nhà, thiếu sự rèn luyện." anh cả Lương cười phỏng đoán.

"Đương nhiên rồi, chú ấy là đại thiếu gia, đâu cần bản thân tự mình làm việc nhà." Chị hai Lương cũng bắt đầu trêu đùa em rể, tầm mắt chuyển qua trên mặt em gái ——

"Em gái, mặt của em sao lại hồng như vậy?" Vốn định gọi cô ăn quả táo, mặt cô còn hồng hơn quả táo.

"Ách! Có. Có sao? Đại khái chắc là do thời tiết" Cô quạt gió giả ngu, đúng là thấy nóng .

"Nói cái gì, thời sự vừa mới báo nhiệt độ không khí bây giờ đại khái chỉ có 12 độ." Mẹ Lương lập tức phá bỏ lời nói dối của con gái, cảm thấy cô có phải là đang rất tức giận hay không.

"A! Đó chính là. Bởi vì con rửa bát." Cô càng nói càng chột dạ, nhìn đến bức hoành treo cao trên tường này, lại liếc trộm người đàn ông bên cạnh

Đều là tại anh ! Hôm nay luôn luôn hại cô có miệng khó trả lời, nói dối liên thiên, quần bách đến mức không ngẩng đầu được lên rồi.

"Mẹ thấy hôn nhân của con thật hạnh phúc, nhất định cũng rất ít làm việc nhà, rửa cái bát vậy mà cũng mệt mỏi thành như vậy." Mẹ Lương cho rằng con gái là vì bỗng chốc rửa nhiều bát đĩa quá, nói chuyện mới không kịp thở như vậy.

"Sẽ không, việc nhà được Nhượng Duy làm tốt lắm, xử lý nhà của chúng con ngay ngắn trật tự, việc này đều phải cảm ơn ba mẹ có cách dạy, con mới có phúc cưới được một người vợ tốt như vậy." Trác Diệu Bang rốt cục có chút lương tâm nhảy ra giúp cô nói chuyện, chẳng qua vừa nói tay cũng vừa chuyển động, ôm bả vai của cô lại nắm tay cô, bộ dạng cùng cô tương thân tương ái.

"Đâu có, đứa nhỏ tiểu Duy này vốn là rất biết điều, khéo léo, hiểu chuyện." Về mặt của ba Lương kiêu ngạo, cười không khép miệng.

Trác Diệu Bang một lát giúp ba vợ thêm trà, một lát giúp vợ bỏ cam, một lát cùng anh cả tán gẫu thời sự, quay đầu còn có thể cùng mẹ vợ và chị hai chia sẻ kinh nghiệm mang thai, quả thật còn giỏi hơn Lương Nhượng Duy.

Đợi đến khi ba Lương phát xong bánh kem sinh nhật, địa vị của cô càng rõ ràng là hạ xuống thấp hơn chồng ——

"Ba, bánh kem của con không có dâu tây." Cô làm nũng oán giận ba, những năm trước ba Lương đều sẽ cho cô miếng bánh kem có nhiều dâu tây nhất này, hôm nay lại cho Trác Diệu Bang.

"Cho em miếng của anh." Trác Diệu Bang cho cô miếng bánh kem có nhiều dâu tây.

"Con có con rể là đủ rồi." Ba Lương cười hề hề trêu con gái, người một nhà đối với người đàn ông khiêm nhường, lễ độ, chu đáo, khéo nói này đều cực kỳ vừa lòng.

Lương Nhượng Duy nhếch miệng, không đưa ra bình luận, cúi đầu ăn bánh kem.

Được rồi, cô thừa nhận bản thân đối với anh đêm nay cũng rất vừa lòng, cô thích cùng anh vai kề vai ngồi cùng một chỗ như vậy, nghe anh nói nói chuyện, cũng thích trong mắt anh có cô, nhớ được cô ở bên người anh, biết phải quan tâm cảm giác của cô.

Có thể lại tin tưởng anh một lần nữa sao? Cô cắn dâu tây trong chưa có ngọt, tầm mắt lại lặng lẽ chuyển qua trên người anh.

Đáp án rõ ràng rành, bởi vì lòng của cô thật ra chưa bao giờ rời khỏi anh, cho đến nay đều rất muốn tin tưởng anh là người đáng để cô yêu, sẽ không phụ tấm chân tình của cô.

Cho dù từng để cho cô tan nát cõi lòng, anh lại như cũ là người đàn ông duy nhất có thể làm rung động trái tim của cô, có thật nhiều điều cô lưu luyến ở trong lòng.

Điều đó, chính cô cũng không cách nào thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hiền Bối Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chín giờ sáng thứ bảy, Lương Nhượng Duy lại bị một chuỗi tiếng chuông quen thuộc đánh thức, vươn tay với di động ——

"Alo."

"Dậy chưa?" Giọng nói của Trác Diệu Bang nhẹ nhàng, nghe được ra anh mười phần tinh thần phấn chấn, tinh thần no đủ.

"Bị anh đánh thức rồi." Cô lười biếng trả lời, âm thanh có chứa một chút giọng mũi đáng yêu.

"Thật có lỗi, hôm nay em có bận gì không?" Anh nghĩ đến dáng vẻ vợ lười nhác ru rú ở trong chăn lúc này, tinh thần rất tốt rồi.

"Làm gì?" Cô hí hóp mắt hỏi.

"Chúng ta đi hẹn hò."

"Hẹn hò?" Cô tròn to mắt, rõ ràng bị hai chữ này hấp dẫn.

"Đúng, anh đang dưới tầng, xuống dưới nhanh đi."

Dưới tầng? Cô lập tức nhấc chân lên nhảy xuống giường, trong không khí lạnh lẽo chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống xa xa, thật sự nhìn thấy xe của anh đứng ở ven đường.

"Em Hôm nay còn có việc phải làm." Tuy rằng lòng tràn đầy vui mừng, nhưng lập tức đáp ứng anh thì dường như rất mất mặt.

"Chuyện gì?"

"Thì Rất nhiều việc." Cô nói bừa, nhất thời cũng không nhớ ra bản thân có chuyện gì có thể làm.

"Vậy anh chờ em, em cứ từ từ hãy đến." Anh dịu dàng mà tỏ vẻ sẽ đợi đến lúc cô rảnh mới thôi.

"Cái gì" Cô chu miệng nhìn chằm chằm di động bị cắt đứt, nghĩ rằng lúc này anh hẳn là phải nói thêm chút gì nữa đến khi cô chịu mới đúng, làm sao có thể cứ cắt đứt như vậy chứ?

Haiz, không có nghị lực !

Cô để điện thoại di động xuống, lại chui vào trong chăn lần nữa, quyết định anh muốn chờ thì cho anh chờ đủ, cô mới không thêm đề ý.

Muốn là suy nghĩ như vậy, nhưng mà thân thể của cô lại dường như có ý thức theo một đầu chăn khác leo ra, đi vào phòng tắm, vừa đánh răng vừa ngâm nga, trong đầu đã xuất hiện một cái tủ quần áo được mở ra, nhìn bộ trang phục thích hợp nhất để đi ra hẹn hò.

Không có biện pháp, thử hỏi có người phụ nữ nào sẽ không chờ mong cùng người đàn ông mình yêu đi du lịch, không vì thế mà cảm thấy vui vẻ chứ. . . .

Vậy thì mặc áo lông màu đỏ được rồi, được!

20 phút sau, cô đi ra khỏi cao ốc, Trác Diệu Bang lập tức xuống xe đón chào, thay cô mở cửa xe.

"Nhanh như vậy đã bận hết rồi hả ?"

Cô nhìn vẻ mặt muốn cười không cười này của anh, không tin anh sẽ thật sự cho rằng cô có việc bận rộn đâu, còn cố ý hỏi cô như vậy Thật đáng ghét!

Cô mặc kệ, không để ý anh mà tiến vào trong xe.

Anh cười ra, cảm thấy đáng về vợ anh khẩu thị tâm phi cũng làm cho anh thích, thật đáng yêu!

Trở lại chỗ sau tay lái, anh giao cho cô một tờ giấy.

"Em xem xem." Anh thận trọng xem xét vì buổi hẹn hò hôm nay lên kế hoạch kỹ càng, sống phóng túng chu đáo, sánh ngang với cơ quan du lịch chuyên nghiệp.

Cô nhìn vào từng mục trong hành trình, thật lâu không nói chuyện.

"Thế nào? Em không thích cái gì sao?" Anh khẩn trương hỏi, vốn cho rằng cô sẽ cao hứng, nhưng ngược lại cô lại trầm mặc không nói, biểu cảm không thật vui vẻ.

Cô lắc đầu, lộ ra một nụ cười yếu ớt đối với anh.

"Thật ngoài ý muốn, đây là lần đầu tiên từ khi chúng ta kết hôn tới nay anh cố tình sắp xếp buổi hẹn hò của chúng ta như vậy." Cô là vì cảm động mới không kịp phản ứng.

Nhưng anh nghe xong cũng không chịu phục, nhớ trước đây anh chưa từng làm giống như vậy.

"Trước đây anh cũng có đưa em đi dạo phố, ăn cơm, xem phim." Tuy rằng số lần không nhiều lắm, nhưng anh quả thật nhớ được chuyện đó đã có làm.

Cô không phủ nhận gật gật đầu, "Ừ, lần đầu tiên bởi vì muốn chọn lễ vật tặng ba mẹ nên cùng đi dạo phố. Có một lần em nói muốn đi bờ biển một chút, anh vội vàng quên thời gian, nên đến nhà hàng gần đây ăn hải sản. Lần xem phim đó vốn định là giữa trưa, nhưng anh tạm thời có việc, trì hoãn mãi, kéo dài tới rạng sáng nửa đêm, sau này bắt đầu chiều được 20 phút anh đã ngủ thiếp đi, sau đó chúng ta rốt cuộc không đi xem lại nữa."

Nói chưa dứt lời, càng nói càng hồng hót, anh thật sự chưa làm qua những chuyện giống như vậy, lại càng không tốt chính là ở phương diện này trí nhớ của phụ nữ vĩnh viễn tốt hơn là đàn ông, chi tiết nào cũng nhớ được chính xác.

"Khụ, chúng ta lên đường đi!" Anh có chút ngượng ngùng nói sang chuyện khác, nghĩ rằng hôm nay bản thân nhất định phải thể hiện thật tốt, triệt để gạt bỏ ký ức không tốt này mới được.

Cô cười trộm đáng vẻ chột dạ của anh, cũng khoan hồng độ lượng mà không lại truy cứu chuyện cũ lâu năm này nữa.

Xe chạy được một lát, di động của anh phát ra một chuỗi âm thanh vang dội.

Anh nhìn nhìn, trực tiếp ấn đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hiền Bối Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

"Ai gọi đến vậy?" Cô khó hiểu hỏi, anh rất ít khi không tiếp điện thoại.

"Ngô Hằng Xuân." Lần này anh không giấu giếm chút nào.

Cô sùng sốt, sắc mặt lập tức trở nên hơi kỳ quái.

"Vậy sao anh không tiếp?" Biết rõ chắc là anh sợ cô tức giận nên mới không tiếp điện thoại, nhưng thấy anh không tiếp, ngược lại làm cho cô cảm thấy trong lòng khó chịu, giống như bọn họ gạt cô ra ngoài giống như trong quá khứ.

"Không cần thiết." Anh cùng người phụ nữ kia không có gì hay để nói, cũng không thể lại làm cho cô ta làm hỏng buổi hẹn hò của mình và vợ.

Di động lại truyền ra rung động.

"Anh nghe đi, có thể cô ấy có việc gấp tìm anh." Cô hiểu được giọng nói của bản thân nghe có thể có chút chua, bởi vì vết hầu của cô dường như khó chịu giống như bị xương cá đâm vào.

Anh liếc mắt nhìn vợ một cái, mở loa ngoài nghe điện thoại ——

"A Bang." Mỗi lần nghe điện thoại, Ngô Hằng Xuân hay dùng âm thanh nũng nịu gọi anh.

"Làm gì?" Anh không kiên nhẫn lên tiếng trả lời, trong lòng run sợ lưu ý sắc mặt của vợ.

"Anh vẫn còn tức giận ư? Chuyện đó cũng đã xảy ra lâu như vậy rồi, thời gian này anh cũng đều không tiếp điện thoại câu người ta, có phải là đã tha thứ cho người ta hay không, hơn nữa xem xét đoạn tình cảm trước đây của chúng ta."

"Tôi nói rồi người em nên nói xin lỗi là vợ tôi, hơn nữa tôi và em từ lâu đã không liên quan đến nhau rồi." Anh quát cô ta đừng nói lung tung, thật nghi ngờ năng lực lý giải của người phụ nữ này có phải có vấn đề hay không, anh đã nói quá nhiều lần như vậy cô ta vẫn là nghe không hiểu, làm hại vợ anh rồi nhà trôn đi còn chưa đủ hay sao?

"Được rồi được rồi, em cũng cảm thấy thật có lỗi với cô ấy, anh coi như em nhận lỗi với cô ấy được không?" Giọng nói của cô không chút để ý, bộ dạng không tin tưởng là thật, nhưng là tương đối giống như làm nũng làm đáng với anh.

Trác Diệu Bang mới mặc kệ người phụ nữ này nói cái gì, chỉ là nhìn sắc mặt người bên cạnh càng ngày càng khó coi, trong lòng lại thất lại, trời rất lạnh mà còn ra mồ hôi nóng.

Anh đang muốn mở miệng, vợ lại giành trước ——

"Không được! Tôi tuyệt đối không tiếp nhận lời xin lỗi của cô. Còn có về sau nếu cô dám da mặt dày tới tìm chồng của tôi như vậy nữa, tôi sẽ tự mình làm cô mất mặt, sẽ nhổ sạch toàn bộ tóc của cô, chụp hình đầu trọc của cô dán ngoài cửa lớn tránh ma quỷ, nghe rõ chưa!" Cô không thể nhịn được nữa rống to vào đi động, dường như người đó ở ngay trước mắt cô.

Đối phương dường như bị tiếng gầm rú bất thành hình làm cho sợ tới mức cảm như hén, sau một lúc lâu cũng không nghe được một chút âm thanh nào.

Lương Nhược Duy cũng không chờ đối phương trả lời, hung hăng cúp điện thoại, hơi thở lớn ——

Hừ, lão hồ không phát uy, hồ ly kia đã xem cô trở thành mèo bệnh rồi ! Vậy mà lại dám liên tục đến quấy rầy chồng của cô, dùng cái loại giọng nói quỵên rũ lộ liễu như vậy làm nũng với chồng cô, thật sự là càng nghe càng làm cho người ta tức giận! Hô.

Phía sau xe có tiếng còi vang lên, Trác Diệu Bang mới từ trong kinh ngạc hoàn hồn, đạp xuống chân ga, nhưng ánh mắt vẫn liên tiếp dò xét phía vợ, đánh giá đáng về tức giận đến dựng tóc trứng mắt của cô.

Trước đây tuy rằng cô cũng phát giận, nhưng hung ác giống như muốn kiêu ngạo cùng đối phương nhất quyết sinh tử như vậy, anh vẫn là lần đầu tiên thấy, khó trách có người nói càng là người phụ nữ không câu kính, khi gió bão nổi lên lại càng đáng sợ đến nỗi khó có thể đoán trước.

"Thế nào!" Cô híp mắt liếc anh, nghĩ rằng anh có ý kiến, vẫn là đau lòng người phụ nữ kia ?

Anh lắc đầu, lộ ra một nụ cười lấy lòng. "Vợ, anh yêu em, về sau nhất định em phải luôn luôn ở bên người bảo vệ anh, đừng làm cho cô ta gần anh nữa nha!"

Anh nắm tay cô, giọng nói Tiểu Nam Nhân, tìm kiếm che chở từ phía vợ thân yêu, vừa mới nghe được cô vì bảo vệ bản thân mà rít gào giận dữ, thật sự làm cho anh rất rung động, rất cảm động, mừng thầm trong lòng.

A, bởi vì cô thương anh mà đáng về trở nên hung dữ, thật sự là cực kỳ xinh đẹp!

"Làm trò." Cô nhìn bộ mặt "Nhu nhược" của anh, cảm thấy anh không khỏi diễn thật giả dối. Chẳng qua diễn xuất kém chất lượng này vẫn thành công treu trọc cô cười, ở trong lòng cô nổi lên sự ngọt ngào vui vẻ hân hoan.

"Anh càng muốn đó." Anh thừa dịp đèn đỏ trộm hương trên mặt cô được như ý, thoải mái cười to.

"Nói nhỏ thôi." Cô nhìn xe cộ lui tới xung quanh, cảm giác có chút thẹn thùng, gần đây người đàn ông này nhiệt tình thật sự không thể tiết chế, làm hại tim của cô bất chợt bị khảo nghiệm đạo đức, đập thật nhanh.

Thấy đáng về bộ thẹn thùng của cô, anh ngược lại càng cười lớn tiếng. . . . "Trác Diệu Bang!"

"Hôn anh một chút, anh sẽ không cười." Anh nghiêng mặt, ý định chọc cô chơi.

"Anh mà như vậy em muốn xuống xe." Cô cố lấy hai gò má uy hiếp, bây giờ chẳng ngoan ngoãn nghe lời nói của anh như vậy đâu!

Anh lơ đãng giờ môi lên, ấn môi mình xuống.

"Anh!" Anh căn bản chính là đại nam nhân, nhưng lại càng bá đạo rồi !

"Anh muốn giam em lại cả đời." Anh đắc ý dương dương mà tuyên cáo, nói cái gì cũng không có thể để cô thoát khỏi sinh mệnh của anh.

"Anh. Hừ!" Cô quay đầu ra ngoài cửa sổ, một bên khóe miệng lại không thể ngừng cong lên được.

Có thể làm sao đây? Cô lại không có sức lực cùng anh giãy dụa, đành phải cho anh giam lại thôi.

Hi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hiền Bồi Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Kết thúc

Mùa xuân, trong gió nhẹ đầu xuân còn sót lại một tia mùa đông vẫn còn vương vấn làm không khí mát mẻ.

Hôm nay ăn cơm trưa xong, Trác Diệu Bang nói muốn tặng cho vợ một quà tặng thần bí, lấy ra từ trong túi áo một cái khăn lụa.

"Đây vốn là khăn của em mà!" Cô cười nhìn thấu âm mưu của anh, cho rằng cô sẽ quên khăn lụa ở nơi ở cũ sao?

"Đây không là quà tặng của em." Anh muốn vợ đừng hiểu lầm, khăn lụa này dùng để che hai mắt của cô.

Anh khởi động xe, thay cô thắt giầy an toàn.

"Rốt cục anh muốn tặng cái gì cho em vậy?" Làm gì mà làm thần bí hao tốn tâm tư như vậy !

"Như thế nào thì rồi em sẽ biết, không được nhìn lên nhá!" Anh muốn cô ngoan ngoãn ngồi yên, âm thanh thật vui vẻ.

Cô nhắm mắt lại, tâm tình chờ mong có chút bất an không yên, thấy hôm nay cũng không phải ngày đặc biệt gì, lễ tình nhân cũng vừa qua rồi, vậy mà chồng lại muốn tặng quà cho cô, làm còn tò vè thần bí che kín ánh mắt cô.

Ông trời, không phải là anh sẽ lái ô tô dẫn cô đến khách sạn chứ, sau đó đem chính mình cởi sạch ra trở thành quà tặng đưa cho cô? !

Ý tưởng này thật sự làm xấu hổ muốn chết, nhưng nếu dựa vào hành vi của chồng cô mấy tháng nay, cô tuyệt đối tin tưởng anh làm ra được chuyện đó.

Đang nghĩ như vậy, ô tô chậm rãi dừng lại. Cô cảm giác được anh đưa cô đi vào thang máy, tới một địa điểm xác định mở cửa. Chẳng lẽ là khách sạn?

"Cẩn thận dưới chân." Anh nhắc nhở cô chú ý ngưỡng cửa, sau khi vào cửa lại đỡ cô đến một địa điểm xác định khác, cởi khăn lụa trên mặt cô xuống.

"Có thể mở mắt rồi."

Cô không hiểu mà khăn trương, vừa mở to mắt thì thấy ——

Ai! Đúng là ở bên trong phòng, nhưng không phải là phòng khách sạn, mà là một gian phòng trống rỗng, một căn hộ lớn ngay cả đồ gia dụng cũng không có.

Cô nháy mắt mấy cái, không hiểu.

Anh nắm tay cô, cười nói với cô : "Nơi này chính là thứ anh muốn tặng cho em. . . . Nhà mới."

"Gi?" Cô không dám tin, mở to mắt.

"Anh xem rất nhiều nơi, cảm thấy nơi này thích hợp nhất, cách hai công ty của chúng ta cũng không xa, mọi việc đều thuận tiện, vốn muốn trang trí trước rồi mới cho em xem, nhưng anh nghĩ hay là chờ em xem qua rồi quyết định. Phần thiết kế bên trong cũng có thể cùng kiến trúc sư thảo luận một chút, cứ theo sở thích của em mà trang trí đi!" Gần đây, trong hai tháng lần lượt chạy qua chạy lại không ít nơi, cuối cùng mới quyết định chọn căn hộ này làm nhà mới cho bọn họ, vì sợ cô không thích, muốn đưa cô đi xem qua phòng ở trước rồi quyết định toàn bộ phong cách thiết kế.

"Anh. Muốn chuyển đến nơi này?"

"Đúng! Cùng với em! chuyển đến, chẳng lẽ em muốn ở luôn tại nơi ở bây giờ sao?" Anh sửa lại cách nói vô cùng quan trọng này, một người kém hai người rất là nhiều.

"Vậy căn nhà ban đầu kia làm sao bây giờ?" Anh tính toán xử trí màu trắng tòa thành kia như thế nào ?

"Anh định bán nó, ba mẹ cũng đồng ý anh làm như vậy." Nơi mà không có cô, anh cũng không muốn ở lại.

Cô ở trong căn nhà kia cảm thấy không thoải mái, anh cũng không thể miễn cưỡng cô trở về chịu khổ, nhưng cả hai người không thể vẫn ở phòng cho thuê bên ngoài!

"." Cô cúi đầu không nói.

"Như thế nào? Vẫn là. Em không muốn trở lại bên cạnh anh ư?" Anh không yên hỏi, bởi vì hai tháng nay dường như anh đều ở cùng cô ở nơi đó, cảm tình của hai người nâng cao một bước, cảm giác dường như cô đã hoàn toàn tiếp nhận làm bạn với anh, anh mới bắt đầu lo lắng tìm nhà mới một lần nữa, muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, không nghĩ đến trong lòng cô lại giống như không phải như vậy.

"Không sao cả, em không muốn cùng anh ở đây cũng không gấp, anh chỉ là muốn em đến xem, không có muốn ép em." Anh sốt ruột giải thích, chỉ sợ lần này sẽ phá hỏng tình cảm tốt của bọn họ trong vòng mấy tháng gần đây, lại đẩy cô ra xa.

Lương Nhượng Duy thấy vẻ mặt sốt ruột, thái độ dè dặt cẩn trọng của chồng, trong lòng chợt thấy không đành lòng, bởi vì cô thấy anh thật sự để ý cảm giác của cô, sợ hãi mất đi cô.

Cô mỉm cười lắc đầu. "Không, không phải em không muốn sống cùng anh, chỉ là cảm thấy anh vì em mà đổi chỗ ở, trong lòng thật băn khoăn, đều là bởi vì em." Cảm giác giống như là cô hại anh mất đi một căn nhà.

Nếu không phải lo lắng vì cô, thật ra anh có thể không cần phiền toái như vậy. Hơn nữa mua một căn nhà mới lại còn trang trí nữa, chỉ sợ lại là mất một khoản chi tiêu lớn.

"Nhượng Duy, chỉ cần em nguyện ý trở lại bên cạnh anh là tốt rồi, như vậy là đủ rồi. Cảm ơn em." Anh ôm lấy vợ yêu cảm thấy may mắn, tảng đá lớn đè nặng trong lòng được dỡ bỏ, suýt nữa đoán sai nguyện vọng của cô. Quả nhiên cô vẫn nguyện ý trở về vòng tay của anh, giờ khắc này làm anh cảm động đến mức hốc mắt cũng nóng lên.

"Chuyện này đâu cần cảm ơn." Cô giấu cợt lời cảm ơn quá mức thành khăn của anh, nhưng trong nụ cười lại mang theo giọt lệ cảm động, bởi vì tâm tình lúc này của cô cũng kích động như anh, hai người đều biết đến bọn họ là quá đau buồn chua xót trong sự hoài nghi, luẩn quẩn một vòng mới lại đi trở về bên nhau một lần nữa, cảm giác này thật không thua rung động khi cô bước vào lễ đường kết hôn năm đó.

Hơn nữa anh như vậy mà lúc này lại nghĩ đến muốn tìm một căn phòng khác để chung sống cùng cô, lại săn sóc mà vì cô giữ lại một không gian khác. Chuyện này có thể là anh muốn mượn chuyện này bù lại một chút hành vi liều lĩnh trước khi đưa cô ở trong căn nhà này, nhưng mà bây giờ làm cho cô cảm động, quý trọng cũng là vì anh để ý đến cô.

Cô, chỉ cần có thể xác nhận là anh thật lòng thật dạ yêu cô, chuyện khác cũng đều không quan trọng, thật sự.

"Em yêu anh, chồng"

"Anh cũng yêu em, vợ." Anh nâng mặt cô, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mắt cô, tâm tình bây giờ ngoài yêu cô cũng không lời nào có thể hình dung.

Giữa vợ chồng chỉ một câu thông báo đơn giản như vậy, bọn họ lại đã trải qua một đoạn thời gian thật dài mới có thể nói hết cho nhau, thật sự là không cảm động cũng rất khó!

"Vợ." Anh giờ hai tay ra muốn ôm cô ——

"Đợi chút, đưa em đi xem căn nhà này một chút trước đã!" Cô đẩy mặt anh ra, lúc này đối với căn phòng xa lạ này tương đối cảm thấy hứng thú.

"Em thích căn nhà này sao?" Cô thích thì có nghĩa là anh ánh mắt rất tốt.

"Vâng." Cô vui vẻ ra mặt gật đầu, chỉ cần là quà tặng anh cố tình chọn, cô đương nhiên sẽ yêu thích.

Anh cười to ba tiếng, kiêu hãnh nắm bàn tay nhỏ bé của cô đi tham quan bố cục căn nhà này, cũng nói ra ý tưởng của bản thân.

"Nơi này là phòng bếp, anh nghĩ muốn ở bên cạnh dùng một tấm thủy tinh đơn giản để ngăn cách, như vậy về sau em ở trong phòng bếp nấu cơm, anh cũng có thể nhìn thấy em."

"Nhìn em nấu cơm?"

"Đúng, nhìn em nấu cơm." Anh cong môi lên, cười tí mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Cô rung mình một cái, không hiểu sao lại cảm thấy ánh mắt anh hình như là giống như muốn nhìn lên cô tắm rửa.

"Nơi này là phòng ngủ chính. Nơi này có thể đổi thành phòng để quần áo."

Thư phòng. Phòng sinh hoạt chung. Phòng trẻ."

"Phòng trẻ?"

"Đúng vậy a, chúng ta không phải mau mau sinh cục cưng sao?" Anh ôm bả vai vợ yêu, trên mặt mang ánh sáng của người cha.

"Chữ bát còn chưa có nổi một nét* đâu!" Cô nhin không được cười ra, nhìn anh nói giống như cô sắp lâm bồn rồi vậy.

*chữ Bát :八 .chữ bát còn chưa có một nét ý là còn chưa có gì cả.

"Một nét này lại không khó, đêm nay chúng ta bắt đầu nỗ lực, chắc là căn phòng trang trí đẹp đẽ phía trước sẽ có tin tức tốt rồi."

"Nhưng mà chúng ta kết hôn còn chưa có được năm năm nha!" Cô cố ý lấy lời nói anh nói qua để phản kích, tính ra đại khái còn có nửa năm nữa bọn họ mới có thể bắt đầu chuẩn bị làm ba mẹ!

"Vợ à, em tính toán thật giỏi!" Anh ngây ngô cười, nghĩ tại sao vợ yêu của anh lại luôn khôn khéo vào thời điểm như lúc này?

"Em có ý tưởng gì với căn phòng này không?" Anh đổi sang đề tài an toàn, giảm bớt lúng túng, không muốn nhắc đến chuyện "Không hiểu chuyện" trước đây dù chỉ một chút.

Cô cười cười, cũng nói theo đề tài của anh, thật ra trong lòng đối với căn phòng này thực sự cũng thấy chút thú vị.

"Em nghĩ muốn sơn phòng trẻ thành màu đỏ." Nhất định rất đáng yêu.

"Phòng sinh hoạt chung sơn thành màu lam." Vách tường màu trắng phía trước cảm giác thật đơn điệu.

Sơn màu lam? Ừ. Cũng xong, màu lam cũng không sao

"Phòng ngủ chính sơn thành màu tím." Cảm giác thật lãng mạn.

A? Tím. Màu tím, vẫn là sơn màu tím? ! Anh bắt đầu cảm giác không hề thích hợp.

"Thư phòng có thể sơn thành màu lục , phòng dành cho khách sơn màu cam, phòng khách vàng nhạt." Cô càng nói càng vui vẻ, một gian tiếp theo một gian ——

"Vợ." Anh nhin không được mà gọi cô, đánh gãy tưởng tượng càng ngày càng đáng sợ trong đầu.

"Em Không phải là em thật sự sơn căn nhà thành đủ loại màu sắc chứ?" Anh đỏ mặt hơi lạnh nghĩ cô nhất định chỉ là thuận miệng nói chơi mà thôi.

"Làm sao? Anh không vui sao?" Cô nhiu mày, nhìn vẻ mặt của anh bỗng chốc từ vui vẻ phấn chấn trở nên thất vọng âm ỉ.

Về mặt này thật lo lắng, làm anh cảm thấy bản thân giống như đang bắt nạt người khác

"Không, không có, em thích. Anh làm sao có thể không thích chứ?" Anh cười theo, vì muốn vợ yêu vui vẻ, anh có ở trong cầu vồng thì trong lệ cũng có cười!

Chỉ là không nghĩ đến thường thức của cô đối với căn phòng đặc biệt như vậy

"Vậy là tốt rồi, em biết chúng ta ăn ý mà." Cô cười tươi rói, lại mặt mày hớn hở chạy đi quy hoạch "ăn nhà ngọt ngào" của cô , nghĩ rằng nhất định cô sẽ đem căn nhà này trang trí thành màu sắc phong phú, rất có sức sống, việc này không chỉ nói lên bọn họ bắt đầu lại cuộc sống một lần nữa, cũng là vì chuẩn bị nghênh đón cục cưng sẽ đến sớm hơn thời gian mà bọn họ mong ước.

Chồng đã nguyện ý làm ba, đương nhiên cô cũng rất thích làm mẹ sớm một chút, ha ha ha.

Trác Diệu Bang đi theo phía sau vợ, nghe cô quy hoạch từng không gian một, tự nhiên trên mặt ngoài cười vẫn là cười, chỉ là càng cười càng cứng đờ.

Tóm lại chỉ cần vợ hiền không lại bãi công, có thể cùng anh nắm tay nhau đến già, tương thân tương ái cả đời, cái gì anh cũng có thể, cái gì cũng nguyện ý.

Có được người vợ như thế, chồng còn cầu gì hơn?

Đủ màu đủ dạng, cũng là hình dung hạnh phúc của anh lúc này!

"Chồng à, phòng ngủ chính hay là đổi thành màu hồng cũng được lắm."

"Hồng. Được, quá tuyệt vời. Màu hồng."

Anh thật sự là hạnh phúc đến muốn khóc , hu. Ha ha.

~~Hết trọn bộ

Chương 15: LỜI cuối sách tả Vi

Mùa đông

Là mùa tôi vừa yêu vừa hận, bởi vì khi trời nóng nực dù vận động một chút cũng chảy mồ hôi, vẫn cứ có cảm giác rất muốn đi tắm rửa, nhưng mà thời tiết lạnh, thân thể này của tôi dường như rất yếu ớt tay chân sẽ lại bắt đầu lạnh như băng, lạnh đến mức bị bạn bè giễu cợt tôi căn bản là không phải là người.

Trước đây đã nói qua tôi là người ngay cả mùa hè đi vào công ty bách hóa ăn bữa cơm cũng sẽ lạnh đến phát run. Có một lần chỉ làm công ở công ty bách hóa một tháng, vậy mà tôi lại bị cảm nặng, bản thân cũng cảm thấy thật khoa trương.

Cho nên, mùa đông động một chút sẽ chịu cái luồng không khí lạnh, chẳng hạn như nhiệt độ thấp dòng nước lạnh, thật sự là làm cho tôi cảm thấy thật lúng túng đối với tình trạng thân thể của chính mình! Bởi vì ngón tay cứng đờ, tốc độ đánh chữ cũng chậm đến mức bản thân muốn cười, thấy rõ ràng ngón tay nên ấn phím này lại ấn vào phím bên cạnh, nếu không thì là vẫn có phím nào đó không ấn đến, ngón tay không linh hoạt thật sự làm cho tôi phát điên lại bốc hỏa, cho nên mùa đông đối với người như tôi thì động nào cũng chậm, thật sự là bị tra tấn thêm, ngay cả thân thể cũng trở nên chậm chạp.

Năm nay, có người bạn đề nghị tôi đi uống rượu thuốc nghe nói có thể làm cho người ta không cần lại làm "Băng sơn mỹ nhân", điều trị thân thể, nghe nói uống vào thật sự tay chân sẽ ấm áp. Nhưng bởi vì cá nhân tôi không thích hương vị của rượu, bất kể là rượu có thành phần gì (chỉ cần nghe thấy hoặc ăn cho đến có vị của rượu) dường như đều sẽ bị tôi liệt vào cái không bao giờ đụng đến, ngay cả loại chocolate nhân rượu tôi cũng không thích, nhưng mà gừng vịt (cái này Minna không biết) hoặc dầu vùng gà (cái này cũng chịu luôn) dường như rất "Nhiệt huyết" tôi cũng không hay tiếp xúc, bởi vì tôi vừa khéo cũng không thích hương vị của dầu vùng gà! Cho nên giấy dựa mãi, ngay cả người cũng đã xúc động mà chạy tới đứng trước cửa hàng, tôi vẫn bỏ qua bình rượu thuốc đó, quyết định tìm phương pháp khác làm cho tay chân ấm áp.

Có một lần mua sắm trên mạng nhìn thấy có loại bao tay giữ ấm nhận USB, giới thiệu văn tắt thật sự làm cho ta thật rung động. linh hoạt, mau nóng lại giữ ấm. Thích hợp nhất là khi bạn dùng máy tính làm việc thời gian dài. Không cần lại sợ hai tay lạnh như băng. Tùy ý thao tác bàn phím.

Oa! Đây quả thực chính là tin vui dành cho tôi, không mua chẳng phải là làm bản thân thất vọng sao? Lập tức mua.

Thừa dịp luồng không khí lạnh mùa đông bắt đầu đột kích phía trước, tôi thu được cái bao tay này, ôm vận phần chờ mong mà trong lòng nhảy nhót lập tức cắm điện lên sử dụng, nghĩ rằng cái này về sau là có thể thoát khỏi cảnh ngón tay cứng ngắt rồi!

Hơn nữa nếu bao tay này dùng tốt, tôi còn tính toán đi mua hai USB giữ ấm để lể, bởi vì chân tôi còn lạnh hơn là tay, nếu không phải vừa tắm rửa xong lập tức chui vào trong ổ chăn, mùa đông thường thường lạnh đến mức không ngủ nổi!

Sử dụng đến, khoảng chừng năm phút sau.

Mu bàn tay tôi bị phỏng rồi. A ~~~~~

Bởi vì cảm thấy độ ẩm có chút mạnh, đem bao tay dỡ xuống vừa thấy, mu bàn tay tôi có một vết hồng hồng, đây là nhiệt độ thấp bị phỏng đi! Bao tay ấm áp nếu trực tiếp dán trên da lâu lắm cũng mới có loại tình huống này, tại đây xin khuyên mọi người mùa đông giữ ấm phải chú ý, nhưng đừng giống ếch không cần thận bị nấu chín rồi.

Tóm lại, theo kết quả sử dụng của cá nhân tôi, tôi cảm thấy bao tay giữ ấm này cũng không thích hợp sử dụng thời gian dài. Tuy rằng ấm là ấm, nhưng là không thể luôn luôn đeo một lúc lại tháo ra phòng ngừa bị phỏng, nếu không làm sao làm việc, hơn nữa theo cá nhân tôi mà nói (là liên quan đến rắc rối của tôi sao?), lôi kéo hai sợi dây điện, thế nào cũng thấy không linh hoạt. Vì thế căn cứ vào đủ loại nhân tố, tôi quyết định không dùng nó nữa.

Sau này tôi còn là áp dụng truyền thống mà thực hiện, đi mua một bộ bao tay lông thỏ, tất len dày, túi sưởi chống lạnh, tôi phát hiện phương pháp này với tôi mà nói thì cố gắng dùng cũng được. Độ ẩm của bao tay tuy rằng kém hơn bao tay dùng điện, nhưng cơ bản cũng sẽ không thể làm cho cả bàn tay đông lạnh như băng (như vậy giống như chân gà đông lạnh!) tuy rằng ngón tay vẫn hơi cứng ngắt, nhưng cũng tốt hơn lúc chưa mang. Mà khi cảm giác thật lạnh còn có thể sờ túi sưởi một chút, lại tiếp tục đánh chữ, đến khi muốn ngủ còn có thể để túi sưởi bên cạnh chân, như vậy trong ổ chăn cũng sẽ tương đối ấm.

Chẳng qua bởi vì liên quan đến việc thời tiết rất lạnh, tiêu chuẩn trang bị khi tôi đang viết bản thảo này đại khái đều là mặc một bộ áo bông cao cổ, một áo lông dê bên trong, một chiếc áo khoác, sau đó đeo bao tay, đi tất lông, trên đùi lại có một cái khăn tắm----- không thì là thảm, cho nên thường thường vẫn là cảm thấy chân hơi mát. Tóm lại cả người bao bọc gấu bông ở trong ghế dựa, chẳng khác gì một con tôm trùng (biên tập đại nhân nói tôi là "tôm hùm", bởi vì kích cỡ khá lớn, ha), đáng về "bất lực" như vậy, thật đúng là làm cho tôi không nhận được nhớ lại ánh mặt trời mùa hè đến đây, ít nhất tay chân không cứng ngắt, toàn thân che phủ giống như Xác Uớp, cảm thấy rất mệt mỏi.

Nhưng điều tốt là, tôi phát hiện dường như không chỉ một mình tôi mùa đông bị chậm chạp đi, lần trước ở trong tiết thu lạnh buốt nhận một phong thư, người phát thư cầm con dấu của ta kiểm tra tên, thoát nhìn ấn mực đóng dấu rất chuyên nghiệp, ký nhận lèo một cái, lại liếc mắt nhìn trang giấy một cái, sau đó đưa con dấu cùng thư giao cho tôi.

Kết quả tôi nhìn lại, phát hiện anh ta không ấn xuống dấu có chữ! Nói vậy ký nhận cũng chắc là một chấm màu đỏ đi, mà anh ta cũng cười xe máy nhanh chóng rời khỏi

Người phát thư, anh mệt mỏi sao?

A, tôi đoán anh ta không biết là thời tiết rất lạnh vẫn là bởi vì cuối năm thư tín thường rất nhiều, cái nhìn kiểm tra kia dường như là nhìn không kỹ, nghĩ rằng phong bưu kiện này nếu quả có tranh luận, anh ta cũng gặp rắc rối lớn!

Tại đây, hi vọng tất cả mọi người có thể khỏe mạnh cường tráng mà vượt qua mùa đông này, không bị cảm lạnh, đầu cũng có thể thật thanh tỉnh, tốt nhất thân thể sẽ ấm vù vù cũng không cần bao thành giống tôi như vậy !

Năm mới âm lịch sắp đến, chúc mọi người năm Mão gặp đại vận, tài vận cuồn cuộn đến.

And a Hiên, cảm ơn thẻ của cậu nha, thu được nó thì cùng ấm áp giống như bao tay vậy, cảm giác tim thật ấm

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hiên Bối Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.